

به نام آزادی و برای آزادی "دموکراسی لایه‌ای"

کلیه ی حقوق برای نویسنده محفوظ است.

تقدیم به تمام آزادیخواهان گذشته، حال و آینده
بویژه تقدیم به پدر معنوی آنها، کوروش بزرگ

فهرست

2.....	قدردانی:
3.....	پیشگفتار نویسنده:
5.....	مقدمه:
6.....	1 - فصل اول: اشکالات دموکراسی
6.....	1.1 - مقدمه:
6.....	1.1.1 - قرارداد گفتاری:
6.....	1.2 - تعریف دموکراسی:
6.....	1.3 - شیوه‌های استقرار دموکراسی:
6.....	1.3.1 - رای‌گیری مستقیم:
6.....	1.3.1.1 - رای‌گیری مستقیم جهت اتخاذ تصمیم نهایی:
6.....	1.3.1.2 - رای‌گیری مستقیم جهت تصدی پست تصمیم‌گیری:
7.....	1.3.2 - رای‌گیری غیرمستقیم:
7.....	1.3.2.1 - رای‌گیری غیرمستقیم جهت اتخاذ تصمیمی نهایی:
7.....	1.3.2.2 - رای‌گیری غیرمستقیم جهت تصدی پست تصمیم‌گیری:
7.....	1.4 - معایب رای‌گیری‌های موجود و نقاط ضعف دموکراسی‌های برخاسته از آنها:
7.....	1.4.1 - معایب رای‌گیری‌های مستقیم:
9.....	1.4.2 - معایب رای‌گیری‌های غیرمستقیم:
10.....	2 - فصل دوم: برگزیده‌ای از اصول آزادی
10.....	2.1 - مقدمه:
10.....	2.2 - تعریف آزادی: آزادی دو نوع است:
10.....	2.2.1 - آزادی فردی (فرد آزاد):
10.....	2.2.2 - آزادی در جامعه (جامعه آزاد_ آزادی اجتماعی):
10.....	2.2.2.1 - نکته 1:
10.....	2.2.2.2 - نکته 2:
11.....	2.2.2.3 - نکته 3:
11.....	2.2.2.4 - نکته 4:
11.....	2.3 - اصل آزادیخواهی:
11.....	2.3.1 - ضرورت پذیرش اصل آزادیخواهی:
11.....	2.4 - تعریف نیروهای آزادیخواه:
11.....	2.5 - تعریف نیروهای دیکتاتوری:
12.....	2.6 - تعریف قانون اساسی:
12.....	2.6.1 - نکته 1:
12.....	2.6.2 - نکته 2:
12.....	2.6.3 - نکته 3:
13.....	2.6.4 - تعریف آزادی فردی قانونی:
13.....	2.6.4.1 - نکته 1:
13.....	2.6.4.2 - نکته 2:
13.....	2.7 - اصل صیانت از آزادی فردی قانونی:
13.....	2.8 - اصل برتری خرد جمعی:
13.....	2.8.1 - نکته 1:
13.....	2.8.2 - نکته 2:
14.....	2.9 - تعریف رای‌گیری و انتخابات:
14.....	2.9.1 - نکته 1:
14.....	2.10 - تعریف عدالت اجتماعی:
15.....	2.10.1 - نکته 1:
15.....	2.10.2 - نکته 2:

15.....	2.1 0.3 - نکته 3:
15.....	2.1 0.4 - نکته 4:
15.....	2.1 0.5 - نکته 5:
15.....	2.1 1 - تعریف دموکراسی:
15.....	2.1 1.1 - نکته 1:
16.....	2.1 1.2 - نکته 2:
16.....	2.1 1.3 - نکته 3:
16.....	2.1 1.4 - نکته 4:
16.....	2.1 1.5 - نکته 5:
16.....	2.1 2 - تعریف وسعت دموکراسی(همه گیری دموکراسی):
17.....	2.1 2.1 - نکته 1:
17.....	2.1 3 - تعریف ماندگاری دموکراسی (استحکام دموکراسی):
17.....	2.1 3.1 - نکته 1:
17.....	2.1 3.2 - نکته 2:
17.....	2.1 4 - تعریف عمق دموکراسی(فرهنگ دموکراسی):
17.....	2.1 4.1 - نکته 1:
17.....	2.1 5 - حقوق بشر.....
17.....	2.1 5.1 - نکته 1:
18.....	2.1 5.2 - نکته 2:
18.....	2.1 5.3 - نکته 3:
18.....	2.1 6 - تعریف آدمیت(آدم):
18.....	2.1 6.1 - نکته 1:
18.....	2.1 6.2 - نکته 2:
18.....	2.1 6.3 - نکته 3:
19.....	2.1 6.4 - نکته 4:
19.....	2.1 6.5 - نکته 5:
19.....	2.1 7 - تعریف انسانیت(انسان):
19.....	2.1 7.1 - نکته 1:
19.....	2.1 7.2 - نکته 2:
19.....	2.1 7.3 - نکته 3:
19.....	2.1 7.4 - نکته 4:
19.....	2.1 7.5 - نکته 5:
20.....	2.1 8 - تعریف حیوانیت(حیوان):
20.....	2.1 8.1 - نکته 1:
20.....	2.1 8.2 - نکته 2:
20.....	2.1 8.3 - نکته 3:
20.....	2.1 8.4 - نکته 4:
20.....	2.1 9 - تعریف ضد بشر(ضد انسان):
20.....	2.1 9.1 - نکته 1:
21.....	2.1 9.2 - نکته 2:
21.....	2.1 9.3 - نکته 3:
21.....	2.1 9.4 - نکته 4:
21.....	2.2 0 - اصل اساسی حقوق بشر:
21.....	2.2 1 - تعریف آزادی بیان:
22.....	2.2 1.1 - نکته 1:
22.....	2.2 1.2 - نکته 2:
22.....	2.2 1.3 - نکته 3:
23.....	3 - فصل سوم: معرفی دموکراسی لایه ای ساده.....
23.....	3.1 - مقدمه:
23.....	3.2 - تعریف دموکراسی لایه ای:
23.....	3.3 - تعاریف رای گیری لایه ای ساده:
23.....	3.3.1 - تعریف لایه صفر(L ₀):
24.....	3.3.2 - نمادگذاری لایه صفر(L ₀):

- 24..... 3.3.3 - تعریف دفتر دموکراسی لایه‌ای:.....
- 24..... 3.3.3.1 - پیشنهادی جهت کاهش هزینه.....
- 24..... 3.3.3.2 - دلایل عدم ارائه ایده در قالب نرم افزار:.....
- 25..... 3.3.4 - تعریف گروه سطح صفر (G_0):.....
- 26..... 3.3.5 - تعریف عدد مینیمال گروه ($M=10$):.....
- 27..... 3.3.5.1 - نکته 1:.....
- 27..... 3.3.6 - تعریف گروه فعال:.....
- 27..... 3.3.7 - تعریف سرگروه:.....
- 27..... 3.3.8 - قوانین رای داخل گروه‌ها:.....
- 28..... 3.3.9 - تعریف لایه‌ی یک ($L_1(A)$):.....
- 28..... 3.3.10 - تعریف گروه سطح یک (G_1):.....
- 28..... 3.3.11 - تعریف سرگروه سطح یک ($H(G)$):.....
- 28..... 3.3.12 - تعریف کلی لایه‌ها و گروه‌های فعال و سرگروه‌ها:.....
- 29..... 3.3.13 - یک مثال:.....
- 31..... 3.3.14 - تعریف لایه‌ی مشاوران جامعه:.....
- 31..... 3.3.14.1 - نکته 1:.....
- 32..... 3.3.14.2 - نکته 2:.....
- 32..... 3.3.15 - تعریف لایه‌های خردورزی، قانون گذاران و ناظران:.....
- 32..... 3.3.15.1 - نکته ریاضی:.....

4 - فصل چهارم: معرفی دموکراسی لایه ای پیشرفته..... 34

- 34..... 4.1 - مقدمه.....
- 35..... 4.2 - تعریف دموکراسی لایه‌ای پیشرفته:.....
- 35..... 4.3 - دلایل توسعه دموکراسی لایه‌ای ساده به پیشرفته.....
- 35..... 4.3.1 - اشکالات موجود در ساختار رای گیری لایه‌ای ساده:.....
- 36..... 4.4 - تعاریف رای گیری لایه‌ای پیشرفته.....
- 36..... 4.4.1 - تعریف دفتر دموکراسی لایه‌ای:.....
- 36..... 4.4.2 - تعریف لایه صفر (L_0):.....
- 37..... 4.4.3 - تعریف گروه سطح صفر (G_0):.....
- 37..... 4.4.4 - تعریف مالک گروه:.....
- 37..... 4.4.5 - وضعیت های تأیید عضویت گروه:.....
- 37..... 4.4.5.1 - تعریف گروه باز:.....
- 37..... 4.4.5.2 - تعریف گروه بسته:.....
- 37..... 4.4.5.3 - تعریف گروه عادی یا نرمال (نه بسته و نه باز):.....
- 37..... 4.4.5.4 - تعریف گروه منسوخ شده:.....
- 37..... 4.4.6 - قوانین مالک گروه:.....
- 38..... 4.4.7 - تعریف سرگروه یک گروه:.....
- 38..... 4.4.8 - قوانین انتخاب سرگروه:.....
- 39..... 4.4.9 - تعریف عدد مینیمال فعال گروه ($M_i=10$):.....
- 39..... 4.4.10 - انواع متفاوت گروه از نظر فعالیت:.....
- 39..... 4.4.10.1 - تعریف گروه بی سرگروه:.....
- 39..... 4.4.10.2 - تعریف گروه فعال نشده:.....
- 39..... 4.4.10.3 - تعریف گروه فعال:.....
- 39..... 4.4.10.4 - تعریف گروه غیر فعال:.....
- 39..... 4.4.10.5 - تعریف گروه معلق:.....
- 39..... 4.4.11 - انواع گروه‌های بی سرگروه:.....
- 40..... 4.4.11.1 - توجه 1:.....
- 40..... 4.4.11.2 - تعریف سرگروه فعال:.....
- 40..... 4.4.11.3 - تعریف عضو منتظر در یک لایه:.....
- 40..... 4.4.11.3.1 - توجه 1:.....
- 40..... 4.4.11.4 - تعریف عضو نیمه خنثی در یک لایه:.....
- 40..... 4.4.11.4.1 - توجه 1:.....
- 41..... 4.4.11.5 - تعریف عضو خنثی در یک لایه:.....
- 41..... 4.4.11.5.1 - توجه 1:.....
- 41..... 4.4.11.5.1.1 - استدلال 1:.....

41.....	4.4.1.6 - تعریف عضو غیرخنتی در یک لایه:
41.....	4.4.1.7 - تعریف کلی لایه‌ها:
41.....	4.4.1.7.1 - ابتدا استقراء:
41.....	4.4.1.7.2 - فرض استقراء:
41.....	4.4.1.7.3 - تعریف استقرایی:
42.....	4.4.1.8 - قوانین حاکم بر رأی گیری لایه ای:
43.....	4.4.1.9 - پاسخ به اشکالات مطرح شده در ابتدای فصل:
44.....	4.4.2.0 - مزایای ثابت بودن تعداد اعضاء در لایه‌های بالایی:
45.....	4.4.2.1 - پیشنهاد عدد 7 بعنوان تعداد اعضاء لایه ی مشاوران:
46.....	4.4.2.2 - تعریف لایه ی پیش از ناظران:
46.....	4.4.2.3 - قضیه:
47.....	4.4.2.3.1 - نکته 1:
47.....	4.4.2.3.2 - نکته 2:
47.....	4.4.2.4 - تعریف لایه ی ناظران:
48.....	4.4.2.4.1 - قانون ممانعت از شغل دوم برای لایه ناظران:
48.....	4.4.2.4.1.1 - نکته 1:
48.....	4.4.2.4.1.2 - نکته 2:
48.....	4.4.2.5 - تعریف لایه ی قانون گذاران:
48.....	4.4.2.6 - تعریف لایه ی مشاوران:
49.....	4.4.2.6.1 - بررسی وضعیت بی سرگروه بودن تک گروه لایه ی مشاوران:
49.....	4.4.2.7 - تعریف لایه ی خردورزی:
50.....	4.5 - سخنی با دانای اول:
52.....	5 - فصل پنجم: چیدمان و قوانین حاکم بر دفاتر دموکراسی لایه ای
52.....	5.1 - مقدمه:
52.....	5.2 - انواع مراحل گذار:
52.....	5.2.1 - تعریف مرحله گذار اول:
53.....	5.2.2 - تعریف مرحله گذار دوم:
53.....	5.2.3 - تعریف مرحله ثبات نهایی:
53.....	5.2.4 - تعریف وزارت «سیستم‌ها و روش‌ها» و نخست وزیر:
53.....	5.3 - چیدمان دفاتر دموکراسی لایه‌ای در مرحله ی گذار اول:
54.....	5.3.1 - تعریف سرگروه استان:
55.....	5.3.2 - تعریف سرگروه شهر:
55.....	5.3.3 - تعریف سرگروه ناحیه:
56.....	5.4 - چیدمان دفاتر دموکراسی لایه‌ای در مرحله ی گذار دوم:
58.....	5.5 - چیدمان دفاتر دموکراسی لایه‌ای در مرحله ی ثبات نهایی:
59.....	5.5.1 - مرزبندی و نامگذاری جدید استان ها در کشور زمین:
59.....	5.5.2 - تقلب با استفاده از انتقال جمعیت:
62.....	6 - فصل ششم: ایجاد قوه مستقل قضاییه
62.....	6.1 - مقدمه:
62.....	6.2 - دلایل استقلال قوه قضاییه:
62.....	6.3 - نحوه ایجاد قوه قضاییه در دموکراسی لایه ای:
63.....	6.3.1 - تعریف لایه ی پیش از ناظران قوه قضاییه:
63.....	6.3.2 - قوانین حاکم بر رأی گیری لایه‌ای قوه قضاییه:
64.....	6.4 - وظایف قوه قضاییه:
64.....	6.4.1 - پایش مداوم سلامت رأی گیری لایه‌ای:
64.....	6.4.2 - پایش مداوم سلامت اقتصادی اعضاء لایه‌های حکومتی (لایه های ناظران به بالا):
64.....	6.4.3 - تأیید صلاحیت رئیس دفتر مرکزی لایه‌ای توسط رئیس قوه ی قضاییه:
65.....	6.4.4 - پایش مداوم سلامت شغلی رئیس ها و کارمندان دفاتر دموکراسی لایه‌ای:
65.....	6.4.5 - مشاوره به لایه ی قانون گذاران:
66.....	6.5 - شکایت از دانای اول:
66.....	6.6 - شکایت از رئیس قوه قضاییه:
66.....	6.7 - تخلفات و مجازات آنها:
68.....	7 - فصل هفتم: قانون گذاری و وظایف لایه ی قانون گذاران
68.....	7.1 - مقدمه:

70.....	7.2 - تدوین لایه ای قانون اساسی:
70.....	7.2.1 - تعریف پیش نویس قانون اساسی:
70.....	7.2.2 - تعریف قانون اساسی ناحیه.....
70.....	7.2.3 - تعریف پیش نویس قانون اساسی ناحیه:
71.....	7.2.4 - تعریف قانون اساسی شهر:
71.....	7.2.5 - تعریف پیش نویس قانون اساسی شهر:
71.....	7.2.6 - تعریف قانون اساسی استان:
71.....	7.2.7 - تعریف پیش نویس قانون اساسی استان:
71.....	7.2.8 - تعریف قانون اساسی کشور(مرکزی):
71.....	7.2.9 - تعریف پیش نویس قانون اساسی کشور(مرکزی):
71.....	7.2.10 - قرارداد نوشتاری:
71.....	7.2.11 - گام های تدوین و تصویب قانون های اساسی:
72.....	7.2.12 - گام های حذف یک اصل از قانون های اساسی:
73.....	7.2.13 - افزودن اصل خارج از پیش نویس به قانون های اساسی:
74.....	7.3 - جزییات تدوین پیش نویس قانون اساسی کشوری:
74.....	7.4 - ادغام لایه های دو کشور تحت دموکراسی لایه ای:
75.....	7.4.1 - سوال:
76.....	7.5 - ادغام قانون اساسی دو کشور تحت دموکراسی لایه ای:
76.....	7.6 - مزایای شیوه قانونگذاری لایه ای:
78.....	8 - فصل هشتم: اهمیت نظارت و وظایف لایه ناظران.....
78.....	8.1 - مقدمه:
78.....	8.2 - سطح دسترسی افراد به اطلاعات رأی گیری لایه ای:
78.....	8.2.1 - سطح دسترسی لایه صفر:
78.....	8.2.2 - سطح دسترسی سرگروه ها:
79.....	8.2.3 - سطح دسترسی اعضای لایه ناظران و لایه های بالاتر:
79.....	8.2.4 - سطح دسترسی دستگاه قضایی:
79.....	8.3 - وظایف لایه ناظران:
79.....	8.3.1 - نظارت بر رأی گیری لایه ای عمومی و رأی گیری لایه ای قوه قضاییه:
79.....	8.3.2 - بازرسی و بازدید از دفاتر دموکراسی در شهرهای مختلف:
79.....	8.3.3 - بررسی هر گونه گزارش مربوط به تخلف:
80.....	8.3.4 - بررسی عمل کرد صحیح دفاتر دموکراسی لایه ای:
80.....	8.3.5 - شکایت و پیگیری پرونده های متخلفان رأی گیری لایه ای:
81.....	9 - فصل نهم؛ ساختار دولت در دموکراسی لایه ای.....
81.....	9.1 - مقدمه:
81.....	9.2 - مربع جدایی ها(جدایی دین، سیاست، تحلیل و اجرا از یکدیگر):
81.....	9.2.1 - تعریف مدیرتحلیلگر:
82.....	9.2.2 - تعریف مدیر اجرایی:
82.....	9.2.3 - جدایی سیاست از مدیریت تحلیلی:
83.....	9.2.4 - جدایی مدیریت تحلیلی از مدیریت اجرایی:
85.....	9.2.5 - جدایی سیاست از مدیریت اجرایی:
85.....	9.2.5.1 - اعتراف:
86.....	9.3 - نحوه ایجاد قوهی مجریه و وزارتخانه ها و شیوهی انتخاب وزیران.....
86.....	9.3.1 - ویژگی های عمومی وزیر:
86.....	9.3.2 - تشخیص و تعیین وزارتخانه های مورد نیاز دولت:
87.....	9.3.3 - انتخاب وزیر برای وزارتخانه:
88.....	9.3.4 - نخست وزیر:
89.....	9.3.5 - معاون دانای اول:
90.....	10 - فصل دهم: گذار اول و حرکت به دموکراسی لایه ای.....
90.....	10.1 - مقدمه:
90.....	10.2 - استراتژی 1: پیاده سازی به کمک تشکیل حزب.....
91.....	10.3 - استراتژی 2: پیاده سازی در نبرد با دیکتاتوری.....
94.....	10.3.1 - رعایت نکات امنیتی هنگام یافتن گروه های دیگر:
95.....	10.4 - اتحاد اپوزسیون های آزادیخواه بر علیه دیکتاتور:

1 1- فصل یازدهم: گذار دوم و یکپارچگی زمین.....97

- 97.....1 1.1 - مقدمه:
- 97.....1 1.2 - ضرورت حرکت برای یکپارچگی زمین:
- 100.....1 1.3 - گام های حرکت به سمت یکپارچگی زمین:
- 101.....1 1.4 - مسائل در هنگام یکپارچگی کامل زمین:
- 102.....1 1.5 - برخی چالش ها و پاسخ ها:
- 102.....1 1.5.1 - سؤال:
- 102.....1 1.5.2 - سؤال:

1 2- فصل دوازدهم: اثرات دموکراسی لایه ای بر جهان.....103

- 103.....1 2.1 - مقدمه:
- 103.....1 2.2 - مزایای دموکراسی لایه ای:
- 104.....1 2.2.1 - بررسی مزایای دموکراسی ضعیف در دموکراسی لایه ای:
- 104.....1 2.2.1.1 - انتقال قدرت به صورت مسالمت آمیز:
- 104.....1 2.2.1.2 - جلوگیری از ایجاد دیکتاتور:
- 104.....1 2.2.1.3 - اهمیت به نظر شهروندان:
- 105.....1 2.2.2 - بررسی معایب دموکراسی ضعیف در دموکراسی لایه ای:
- 105.....1 2.2.2.1 - عدم توجه به ارزش رای و نظر خیرگان:
- 105.....1 2.2.2.2 - فریب اقشار کم تخصص جامعه:
- 106.....1 2.2.2.3 - عدم امکان شناخت کافی و تحقیق و تفحص مناسب در مورد نامزدها:
- 106.....1 2.2.2.4 - عدم انعطاف سیستم رای گیری در تغییر افراد انتخاب شده:
- 106.....1 2.2.2.5 - عدم امکان جایگزینی فرد توانمندتر به جای صاحب پست کنونی:
- 107.....1 2.2.2.6 - عدم نگهداشت سرمایه های انسانی و استفاده از بهترین نخبگان:
- 107.....1 2.2.2.7 - عدم برنامه ریزی بلند مدت و ضمانت اجرایی آن:
- 107.....1 2.2.2.8 - کند بودن تصمیم گیری ها و اجرای آنها:
- 107.....1 2.2.2.9 - عدم توجه به حقوق اقلیت ها و استبداد اکثریت:
- 107.....1 2.2.2.10 - عدم امکان اثرگذاری نظرات مردمی در تصمیم گیری ها:
- 108.....1 2.2.3 - بررسی مزایای ویژه دموکراسی لایه ای:
- 108.....1 2.2.3.1 - تشویق مردم به مشارکت سیاسی:
- 108.....1 2.2.3.2 - شفافیت بالا در دموکراسی لایه ای:
- 108.....1 2.2.3.3 - مرحله ای بودن کسب قدرت در دموکراسی لایه ای:
- 108.....1 2.2.3.4 - آموزش سیاسی مردم:
- 108.....1 2.2.3.5 - تربیت زنان و مردان سیاستمدار:
- 109.....1 2.2.3.6 - امکان آزمون و خطا برای مردم بدون نگرانی از عواقب ناگوار:
- 109.....1 2.2.3.7 - حرکت تدریجی جامعه به سمت قانون اساسی یکسان:
- 109.....1 2.2.3.8 - حرکت تدریجی بشر به سوی جهانی بدون مرز:
- 109.....1 2.2.3.9 - تقریب مذاهب در گذر زمان:
- 110.....1 2.2.3.10 - اهمیت ایجاد زبان مشترک:
- 110.....1 2.2.3.11 - حس وطن دوستی راستین و عدم تعصب به زبان مادری:
- 112.....1 2.2.3.12 - بالارفتن اهمیت علم و دانش:
- 113.....1 2.2.3.12.1 - تخیل 1:
- 114.....1 2.2.3.12.2 - تخیل 2:
- 114.....1 2.2.3.12.3 - تخیل 3:

1 3- فصل سیزدهم: دموکراسی لایه ای و تعامل با بیگانگان احتمالی.....116

- 116.....1 3.1 - مقدمه:
- 116.....1 3.2 - مهمترین مسائل در تعامل با بیگانگان فضایی:
- 116.....1 3.2.1 - بررسی روش های گفتگو با بیگانگان:
- 117.....1 3.2.2 - قابلیت تشخیص حالت صلح یا جنگ:
- 117.....1 3.2.3 - آمادگی برای جنگ احتمالی:
- 118.....1 3.2.4 - پیشنهاد الگوی مناسب برای حکومت و تقسیم منابع جهان:
- 119.....1 3.3 - سخن پایانی نگارنده:

قدردانی:

پیش از همه، میبایست قدردان آزادیخواهانی باشیم که با فداکاری در جهت درک بهتر ما از آزادی تلاش کردند و آنهایی که برای تحقق آزادی و پیاده‌سازی حقوق بشر، از جان خویش گذشتند.

من سپاس گزار تمام معلمان و استادان دوران تحصیلی خویش هستم. هر یک با دلسوزی تمام به من چیزهایی آموختند که اگر آن‌ها نبودند، اکنون توانایی نگارش این کتاب برای من وجود نمی‌داشت. با احترام، به جایگاه آن‌ها تعظیم می‌کنم و همچنان خود را شاگرد کوچک آن‌ها می‌دانم.

پدر بزرگ پدریم، کسی است که استاد حقیقی زندگی من است. او حتی اگر پدر بزرگ من نیز نمی‌بود همچنان استاد من بود و خوشبختم که شانس رشد و نمو در دامن او را داشتم. او هم پدری مهربان و هم استادی حکیم و دور اندیش بود که ذهنی منظم، تفکری زیبا و منطقی استوار داشت. بهترین خاطرات زندگی من تصاویری از با او بودن است. هنوز به یاد دارم او با من نه همچون کودکی خردسال که همچون پیرمردی کهنسال که دوستش باشد در مورد عمیق‌ترین مباحث فلسفی و اخلاقی، در کمال فروتنی سخن می‌گفت. هنوز یادم می‌آید که چگونه در قالب داستان‌هایی شیرین و اشعار نغز شاعران پارسی زبان بخصوص حافظ بزرگوار و سعدی شیرین سخن، مطالبی عمیق از موضوعات فلسفی، سیاسی، تاریخی و اجتماعی را به من آموخته است. او آزادیخواه ترین و با اخلاق ترین فرد زندگی من است. یادش گرامی باد.

همچنین هیچ کسی نیست که وامدار محبت‌های پدر و مادر خویش نباشد. من می‌دانم که آن‌ها تمام تلاش خویش را با وجود همه‌ی مشکلات و کمبودهای کشورم، برای آنکه مرا به سطوح بالاتر دانش برسانند، کرده‌اند. داستان پینه بسته‌ی پدر در کار و داستان پر از مهر مادر برای نوازش ما، همواره پشتیبان من بوده‌اند. پدر و مادرم سپاس گزارم و در کمال ادب دستانتان را می‌بوسم.

قطعاً تعداد کسانی که در تکمیل این اثر مؤثر بوده‌اند، بیشتر از افراد نامبرده‌ی فوق است اما مجال تقدیر در این بخش نیز مختصر است لذا بدین وسیله از تمامی آن‌ها بدون ذکر نام، سپاس گزارم و امیدوارم از اینکه نام آن‌ها را نیاورده‌ام چنین برداشت ننمایند که فراموش شده‌اند.

پیشگفتار نویسنده:

هدف من از ارائه این موضوع و این پیشنهاد جدید؛ ایجاد ساختاری جدید و نظمی نوین در عرصه‌ی اداره‌ی جهانی است. وضعیت اسفناک بشر و عقب ماندگی شدید اجتماعی و مدنی انسان کنونی که خود نیز فردی از آنانم، مرا بر آن داشت تا بیندیشم و سعی نمایم تا ریشه‌های این مشکلات را بیابم. با اینکه بشر به مدد فرگشت(تکامل) از تمام دیگر انواع حیوانات، در اغلب زمینه‌ها پیشی گرفته است و در حوزه‌ی جامعه‌شناسی و علوم اجتماعی و سیاسی نیز، بسیار پیشرفت نموده است و اکنون دارای ساختارهای مدنی و سیاسی و اقتصادی بسیار زیادی است ولی متأسفانه این رشد متناسب با دیگر پیشرفت‌های بشر در عرصه‌های دیگر علمی، مانند فیزیک، ریاضی، پزشکی و ... نبوده است. در حالی که اثر گذاری این حوزه(منظور علوم جامعه‌شناسی و علوم اجتماعی و سیاسی) به مراتب در درازمدت بیشتر از دیگر حوزه‌ها خواهد بود زیرا این علوم که از این پس به اختصار آن‌ها را «علوم اجتماعی» می‌نامیم، می‌توانند بسترهای رشد و نمو دیگر علوم را فراهم آورد. در ریاضی، فیزیک، شیمی، زیست‌شناسی و... هر قدمی که برمی‌دارید شاهد خلاقیت‌های بی‌شمار دانشمندان پیشین خواهید بود. چنان خلاقیت‌هایی که حقیقتاً انسان را به وجد و شگفتی می‌آورند و نشان از تلاش و کوشش مداوم و رنج آن بزرگواران دارد. اما این را در علوم اجتماعی و سیاسی کمتر می‌توان یافت. در حال حاضر قصد بررسی و واکاوی دلایل این موضوع را نداریم ولی شاید در نگاه اول به سادگی بتوانیم این دلیل را بپذیریم که ماهیت علوم اجتماعی و مدنی متفاوت است و کمیت‌پذیر نبوده و خلاقیت در آنها دشوار می‌باشد. از طرفی تجربه‌پذیری که اساس کشف‌ها و اختراعات در دیگر شاخه‌ها می‌باشد، در علوم اجتماعی بسیار دشوار است زیرا ماهیت علوم اجتماعی به گونه‌ای است که نتایج آن را بسیار کند می‌توان دید و معمولاً نسل‌ها می‌گذرد تا یک تجربه تکرار شود و لذا در عمل جز به شیوه‌ی تاریخی امکان تجربه‌ی عملی آنها توسط یک فرد وجود ندارد. بماند که اغلب نتایج حاصل از علم تاریخ نیز، دقت کافی ندارد، و بین دوستان ضرب المثلی بود که می‌گوید: "تاریخ تنها علمی است که می‌تواند به تو دروغ بگوید". بگذریم.

در این کتاب من قصد دارم شکلی نوین از شیوه‌ی اداره‌ی جامعه را به شما خواننده‌ی محترم معرفی کنم که با صرف وقت زیاد و در ذهن خویش، بیش از چندین سال در مورد آن اندیشیده‌ام و اشکالات آن را برطرف نموده‌ام. در حین این تلاش و به تدریج متوجه شدم که با کمی تغییر؛ این پیشنهاد می‌تواند نه تنها به عنوان یک شیوه‌ی نوین در اداره‌ی جامعه بلکه می‌تواند، یک روش کارا جهت حرکت و تغییر از جامعه‌ی کنونی به جامعه‌ی متفاوت و بسیار بهتر و پیشرفته‌تر از نظر مدنی و البته از نظر علمی و صنعتی و ... باشد. لذا تمام تلاش خویش را نمودم تا بدان گونه باشد. قطعاً اگر من بیش از چند سال به آن اندیشیده‌م و مدام با این ایده بازی کرده‌ام و آن را پرورانده‌ام و تغییر داده‌ام، شما برای درکش می‌بایست حداقل چند روز آن را مطالعه و به آن و نتایج آن عمیق بیاندیشید تا منظور من برایتان روشن شود. همچنین من ناگزیر بودم جهت تفهیم مطلب و اینکه ساختاری را که در ذهنم به آن رسیده بودم، به شما منتقل نمایم مانند علوم ریاضی، دستگاهی اصل موضوعه؛ که شامل اصول و تعاریف می‌باشد، بسازم. بخش‌هایی از آن دستگاه اصل موضوعه را از کتابی به نام "اصول آزادی" آورده‌ام. همچنین کتابی به نام "اصول اخلاق" مکمل اینها خواهند بود اما در اینجا بیشتر بر مفهوم دموکراسی لایه‌ای متمرکز گشته‌ام و چون قصد دارم تا از کشور عزیزم ایران به کشوری دیگر مهاجرت کنم و این موضوع تمام وقت و انرژی مرا گرفته است، تا زمانیکه از ایران مهاجرت نکنم آن دو کتاب(یعنی "اصول آزادی" و "اصول اخلاق") را در ذهن خویش نگهداشته و مکتوب و منتشر نخواهم کرد.

خلاصه اینکه من ناچار بودم تعاریف و مفاهیم جدیدی را خلق کنم تا بتوانم ساختار ذهنی خویش را بی‌ابهام به دیگران منتقل نمایم. و شما نیز ناگزیرید برای این که منظور مرا به درستی درک کنید آنها را بخوانید و درک کنید. البته همگی ساده و روان هستند. بیشتر از این سخن را طولانی نمی‌کنم و تنها به این مطلب اشاره می‌کنم که به وضوح می‌بینم اگر این طرح در یک یا دو کشور (برای شروع آلمان، فرانسه، آمریکا، کانادا و کشورهای اسکاندیناوی را پیشنهاد می‌دهم) پیاده سازی شود؛ تمام جهان به مرور به آن پیوسته و در انتها ما یک کشور یک دست به نام زمین خواهیم داشت که به هیچ مرز و هیچ ارتشی برای دفاع از آن خطوط فرضی روی کاغذها(نقشه‌ی کشورها)، نیاز نخواهیم داشت. همچنین این پیشنهاد، خود یکی از انواع دموکراسی است و در اساس، نه تنها با دموکراسی موافق بلکه جهت استقرار نیاز به دموکراسی‌های پیشین دارد و بعید می‌دانم بتوان چنین پیشنهادی را در کشورهای استبداد زده‌ای مانند کره‌ی شمالی (بخصوص برای اولین نمونه) براحتی پیاده نمود. البته امید دارم که با استقرار آن در کشورهای دموکراتیک فعلی و

مشاهده‌ی نتایج آن توسط همگان رغبت عمومی، باعث پیوستن اکثریت جهان به آن گشته و در آن هنگام بدیهی است که از توان کافی نظامی و ... جهت از بین بردن استبدادهای یخ زده‌ی باقیمانده برخوردار خواهد بود. به امید آن روز
ببر سفید

مقدمه:

هدف انواع مختلف دموکراسی آن است که در حقیقت مردم صاحب قدرت و تصمیم گیر نهایی باشند. جهت رسیدن به این هدف، در دموکراسی ها از ابزار رأی گیری و صندوق آراء استفاده می شود.

اگر دقیق بنگریم ناکارآمدی ابزار رأی گیری فعلی، دموکراسی ها را از رسیدن به هدف اصلی خویش باز داشته است. از سوی دیگر، عدم وجود و ارائه ی یک سیستم یکپارچه منطقی و ترجیحا اصل موضوعی بر ناکارآمدی و ضعف دموکراسی های موجود در جهان افزوده است. منظور از اصل موضوعی، دستگاه اصل موضوعه ی ریاضی واری (مانند دستگاه اصل موضوعه ی هندسه اقلیدسی و یا دستگاه اصل موضوعه نظریه مجموعه ها) می باشد که بتواند مفاهیم بنیادینی همچون آزادی، قانون اساسی، حقوق بشر، آزادی بیان، عدالت و... را تعریف نماید و دموکراسی را بر همان دستگاه اصل موضوعی استوار نماید. در این کتاب، مفهوم دموکراسی لایه ای، بعنوان سیستم جایگزین دموکراسی های جاری ارائه شده است.

دموکراسی لایه ای یک مدل اصل موضوعی و سیستماتیک می باشد که می تواند سبب تحقق راستین آرمان های آزادیخواهانه نوع بشر شود و شرایط جستجو و یافتن نخبگان جامعه و اثرگذار کردن نظر و رأی آنها، بدون از دست دادن مفهوم دموکراسی با حق رأیی یکسان و ارزشی برابر برای تک تک افراد جامعه را، فراهم می آورد. در این مدل، داناترین ها در تصمیم گیری های کلیدی و سرنوشت ساز بکارگرفته می شوند و نیز این اطمینان وجود دارد که تصمیم گیری ها، مورد حمایت اکثریت جامعه می باشد.

همچنین دموکراسی لایه ای ابزاری مناسب برای مبارزه با دیکتاتوری، در جوامع دیکتاتور زده است. این موضوع از سه جنبه اهمیت دارد. اول از جهت آنکه معمولاً دیکتاتورها مانع هماهنگی و انسجام نیروهای آزادیخواه می شوند و دموکراسی لایه ای به دلیل ماهیت ذاتی خویش سبب هماهنگی و انسجام آزادیخواهان خواهد شد. دوم از جهت آنکه معمولاً آزادیخواهان روش و الگوریتم مشخصی جهت مبارزه با دیکتاتورها ندارند و تلفات و خسارات زیادی می بینند. دموکراسی لایه ای این الگوریتم را ارائه می دهد و تلفات و خسارات را به حداقل ممکن کاهش می دهد. سوم از جهت آنکه معمولاً نیروهای آزادیخواه در تشکیل حکومت پس از رهایی از دست دیکتاتور اختلاف نظر دارند و ترس از ناامنی موقتی که با از بین رفتن قدرت دیکتاتور و خلاء قدرت مطرح می شود و معمولاً توسط خود دیکتاتورها نیز دامن زده می شود، این موضوع را تشدید می کند. دموکراسی لایه ای مدل حکومتی مناسبی را که مبتنی بر یک چهارچوب مستحکم و اندیشه شده است را پیشنهاد می دهد و سبب اتحاد تمام نیروهای آزادیخواه می گردد.

1 - فصل اول: اشکالات دموکراسی

1.1 - مقدمه:

این فصل تنها به این دلیل در ابتدا آورده شد تا برای کسانی که آشنایی کمتری با مفاهیمی مانند دموکراسی، رأی گیری، آزادی و ... مورد بحث در این کتاب را دارند، شروع ساده‌ای باشد. البته خواندن این فصل به تفاهم گفتاری و ارتباط با نگارنده نیز کمک می‌کند. اما اگر شما جزو افراد اهل مطالعه در علوم سیاسی هستید، دید نسبتاً جامعی از این موارد دارید و به احتمال زیاد معایب و نقاط ضعف دموکراسی را تا حدودی می‌دانید. با این حال مرور این موارد به دلیل اهمیت آن‌ها در درک مزایای دموکراسی لایه‌ای و یادآوریشان جهت مقایسه با جنبه‌های مشابه در دموکراسی لایه‌ای خالی از لطف نیست.

1.1.1 - قرارداد گفتاری:

به سبب عدم تداخل معنایی با دموکراسی لایه‌ای، زین پس دیگر دموکراسی‌های سنتی را دموکراسی ضعیف می‌نامیم.

2.1 - تعریف دموکراسی:

طبق بررسی‌های انجام شده توسط نگارنده، تا کنون تعریف واحد و منسجمی از دموکراسی ارائه نشده است. در ویکی‌پدیای فارسی اینگونه آمده است: «دموکراسی یک روش حکومتی است برای مدیریت کم‌خطا بر مردم حق مدار. که در آن فرد یا گروهی خاص حکومت نمی‌کنند بلکه مردم حکومت می‌کنند».

خوشبختانه در فصل بعد این کتاب، تعریف جدیدی، مبتنی بر دستگامی اصل موضوعه آورده شده است.

3.1 - شیوه‌های استقرار دموکراسی:

منظور از شیوه‌های استقرار دموکراسی کلیه‌ی راهکارها و روش‌هایی است که می‌توان به کمک آنها نظر اکثریت مردم را یافته و نیز مکانیزم‌های مشخصی جهت اجرای آن بیان گردد. در جهان فعلی تنها شیوه‌ی دریافت نظر اکثریت که در عمل کاربرد دارد استفاده از رأی‌گیری است.

رأی‌گیری به دو شیوه‌ی مستقیم و غیرمستقیم انجام می‌گیرد:

1.3.1 - رأی‌گیری مستقیم:

در این روش همه‌ی افراد جامعه به صورت مشابه و دارای حق رأی یکسان و ارزشی برابر در رأی‌گیری شرکت می‌کنند. که خود دو نوع دارد:

1.1.3.1 - رأی‌گیری مستقیم جهت اتخاذ تصمیم نهایی:

این حالت که به ندرت کاربرد دارد گهگاه با نام فراندوم نیز شناخته می‌شود و به رأی‌گیری از مردم در یک مورد بخصوص گفته می‌شود.

2.1.3.1 - رأی‌گیری مستقیم جهت تصدی پست تصمیم‌گیری:

همگی با این نوع رأی‌گیری آشنا هستیم. انتخاب رئیس‌جمهور و نمایندگان پارلمان نمونه‌هایی از این نوع رأی‌گیری هستند. به صورت خلاصه در این نوع رأی‌گیری؛ با فرض برابری کامل بین تمام افراد جامعه؛ فرد یا افرادی کاندید پست‌های تصمیم‌گیری می‌شوند و تمام افراد به آنها رأی داده و برخی را برمی‌گزینند. افراد برگزیده شده، تصمیم‌های مرتبط با آن پست را برای کل جامعه می‌گیرند.

1.3.2 - رای گیری غیرمستقیم:

در این روش نیز اساس و پایه بر وجود یکسانی ارزش رای و نظر همگان گذاشته شده است با توجه به سطح درک و تخصص افراد، بخصوص در موارد سیاسی-اجتماعی با روش قبل تفاوت‌هایی وجود دارد. هدف این روش یافتن و استفاده از بهترین متخصصان(خبرگان) جامعه است. در ابتدا فرض بر یکسان بودن افراد واجد شرایط بوده و هر شخصی می‌تواند نامزد پست‌هایی گردد که در حقیقت جهت تصمیم‌گیری برای کل جامعه در نظر گرفته شده اند. در ادامه این روش به دو شیوه انجام می‌شود:

1.1.2.3 - رای گیری غیرمستقیم جهت اتخاذ تصمیمی نهایی:

این حالت مشابه حالت "رای گیری مستقیم جهت اتخاذ تصمیم نهایی" است با این تفاوت که در این جا فرد یا افرادی ابتدا انتخاب می‌شوند و سپس آن افراد تصمیم نهایی را اتخاذ می‌کنند، تفاوت این روش با روش قبلی در این است که پست خاصی برای منتخبین در نظر گرفته نشده است و صرفاً یک تصمیم در یک مقطع زمانی کوتاه مد نظر است.

1.1.2.3.2 - رای گیری غیرمستقیم جهت تصدی پست تصمیم‌گیری:

این نوع رای گیری بدین گونه است که افراد جامعه فرد یا افرادی را برگزینند و هدف از این گزینش، گرفتن یک تصمیم خاص و یا دادن پست تصمیم‌گیری به آنها نباشد بلکه افراد گزینش شده خود افراد دیگری را کاندید(مهم!) و سپس جهت تصدی پست تصمیم‌گیری خاصی، انتخاب کنند. در حقیقت در این روش؛ ابتدا جامعه‌ی اولیه یک جامعه از بین نخبگان خویش تشکیل می‌دهد و سپس آن جامعه‌ی نخبگان شروع به انتخاب پست‌های مهم جهت تصمیم‌گیری‌های مربوط به کل جامعه می‌نماید. تقریباً شبیه انتخابات آمریکا که الکترای می‌باشد. ولی همانطور که در آینده مدلی به نام مدل "رای گیری لایه‌ای" که "پایه و اساس دموکراسی لایه‌ای" می‌باشد، شرح داده شده که منطبق با این شیوه رأی گیری است.

1.4 - معایب رای گیری‌های موجود و نقاط ضعف دموکراسی‌های برخاسته از آنها:

از فواید دموکراسی ضعیف، گذر بشر از دوران تاریک دیکتاتوری و ورود به گفتمان همه‌ی مردم است که از یونان باستان تاکنون قدم‌های خوبی برداشته و سبب تعالی و پیشرفت و فرگشت اجتماعی سریعتر نوع انسان شده است. علی‌رغم همه‌ی این فواید، بدیهی است که هیچ سیستمی بی نقص نبوده و نخواهد بود و همواره می‌توان هر سیستمی را بهبود داد. در ذیل به برخی از معایب موجود در این نوع دموکراسی(ضعیف) اشاره می‌شود.

1.1.4 - معایب رای گیری‌های مستقیم:

i. عدم توجه به ارزش رای و نظر خبرگان؛ در این روشها، رای و نظر بهترین اندیشمندان جامعه(یا نخبگان جامعه) با دیگر اقشار جامعه دارای ارزشی برابر می‌باشد.

ii. فریب اقشار کم تخصص جامعه؛ باز بودن راه برای ورود افراد خودکامه از طریق تبلیغات سنگین و ابقای آنها در پست‌های کلیدی آن هم به دلیل سوءاستفاده از یکسانی رای و امکان فریب اقشار کم تخصص جامعه توسط خودکامگان به روش‌های مختلف(همانطور که در سرتاسر دنیا شاهدیم!)

iii. عدم امکان شناخت کافی و تحقیق و تفحص مناسب در مورد نامزدها؛ به دلیل بزرگی و وسعت جمعیت در اغلب جوامع کنونی بشر، امکان شناخت افراد خبره که برای پست‌های کلیدی انتخاب می‌شوند، توسط تمام رای دهندگان وجود ندارد و اکثریت رای دهندگان می‌بایست با حدس و گمان (نبود تخصص را نیز فراموش نکنیم) و یا متاسفانه براساس سلايق شخصی و احساسات رای بدهند. همچنین بدیهی است و نیازی به ذکر دلیل نیست که اکثریت افراد جامعه حوصله و فرصت تحقیق و تفحص در خصوص کاندیدها را ندارند.

iv. عدم انعطاف سیستم رای گیری در تغییر افراد انتخاب شده؛ برای پست‌های کلیدی مانند ریاست جمهوری، زمان مشخص و ثابت تعیین شده است و در این بازه‌ی زمانی ثابت، تغییر فرد برگزیده شده آسان نیست. درست است بازه‌های زمانی ثابت مذکور (از قبیل ریاست جمهوری که معمولاً ۴ یا ۵ ساله است) بدلیل محدود کردن فرد صاحب پست و جلوگیری از دیکتاتوری وی در نظر گرفته شده است ولی خود همین بازه هم بدون شک، زمانی طولانی است که با توجه به قدرت فوق العاده‌ی آن که در تصدی این قبیل پست‌ها وجود دارد، امکان اینکه صرفاً یک انتخاب اشتباه مردم (که همانطور که قبلاً توضیح داده شد بدلیل تبلیغات و باندبازی و ... بعید هم نیست) منجر به چندین سال پشیمانی و یا خسارت به جامعه گردد وجود دارد. عملاً تغییر پست‌های کلیدی مانند رئیس جمهور و نخست وزیر و ... یا غیر ممکن است و یا هزینه‌ی زیادی برای جامعه دارد.

v. عدم امکان جایگزینی فرد توانمندتر به جای صاحب پست کنونی؛ در ادامه‌ی ایراد قبلی، می‌توان تاکید کرد که چه بسا بعد از انتخاب فرد برای یک پست کلیدی، مردم به نحوی فرد بهتری را بیابند و یا بشناسند، تغییر صاحب پست کلیدی، علی‌رغم تغییر تصمیم اکثریت ممکن نیست و باعث تصمیم‌گیری‌هایی برخلاف تایید اکثریت شده که صریحاً در تناقض با آزادی است.

vi. عدم نگهداشت سرمایه‌های انسانی و استفاده از بهترین نخبگان؛ از آنجایی که پست‌های کلیدی مانند ریاست جمهوری از دشوارترین پست‌ها می‌باشند و احتمالاً هیچ انسانی نمی‌تواند در زمانی اندک بر آنها مسلط شود و چه بسا که فردی بعد از چندین سال ریاست جمهوری، اکنون بسیار توانمندتر و مجرب‌تر در به انجام رساندن وظایف این پست شده ولی محدودیت‌های ناشی از سیستم رای‌گیری و ترس بی‌مورد این قبیل سیستم‌ها و عدم وجود مکانیزم مناسب جهت جلوگیری از این قبیل ترسها (ترس از دیکتاتوری) باعث حذف وی می‌گردد.

vii. عدم برنامه‌ریزی بلندمدت و ضمانت اجرایی آن؛ ممکن است فردی حتی بعد از ۸ یا ۱۰ سال همچنان محبوب و مورد علاقه و انتخاب اکثریت مردم باشد ولی محدودیت‌های قانونی او را حذف می‌کند. همچنین وجود محدودیت‌ها سبب می‌شود که بخش عمده‌ی آن از فکر و اندیشه اغلب رئیس‌جمهورها صرفاً ایجاد بستر مناسب برای انتخاب شدن در دور بعدی و یا برنده شدن حزب شان گردد و نه کار برای جامعه شان _ زمانی که بدلیل محدودیت باید بروند و می‌دانند که ماندگار نیستند جرات شروع برنامه‌های بلندمدت را ندارند زیرا منطقی نیست هیچ ضمانتی جهت اجرای آنها نخواهد بود. دغدغه‌های کلیشه‌ای که به شدت در دموکراسی وجود دارند و تقریباً کل کابینه‌ی دولت‌ها بخصوص در انتهای دوره‌ی اول ریاست جمهوری، به فکر پیروزی در انتخابات دوره‌ی دوم هستند. این موضوع تا آنجایی مشخص است که بسیاری از سیاست‌مردان هیچ قرارداد یا مذاکره‌ی جدی با کشوری که در پایان دوره‌ی انتخابات خویش است برقرار نمی‌کنند و این موضوع در حقیقت از اعتبار و مدت پایداری قراردادهای پیمان‌های بین‌المللی نیز تا حدود زیادی می‌کاهد.

viii. کند بودن تصمیم‌گیری‌ها و اجرای آنها؛ برخلاف شیوه‌های دیکتاتوری که یک فرد تصمیم‌گیرنده است و می‌تواند تصمیم‌هایش را به سرعت اجرا نماید، در دموکراسی ضعیف معمولاً تصمیم‌گیری‌ها و اجرای آنها تا حدودی کندتر است.

ix. عدم توجه به حقوق اقلیت‌ها و استبداد اکثریت؛ در دموکراسی‌های ضعیف، معمولاً حقوق اقلیت‌ها پایمال می‌شود. قوانین به نفع اکثریت و بی‌توجه به اقلیت‌ها نگاشته می‌شوند. امکان ایجاد قانون‌های اساسی مختلف و موازی و در عین حال یکپارچه که بتواند توسط خود اقلیت‌ها نگاشته شود و مانع تمایل آنها به استقلال گردد، وجود ندارد یا دشوار است.

x. عدم امکان اثرگذاری نظرات مردمی در تصمیم‌گیری‌ها؛ نظام تصمیم‌گیری‌های دموکراسی‌های ضعیف چابک نبوده و اعمال نظر مردم به زمان زیادی نیاز دارد زیرا ابزار و روشی برای انتقال نظرات پس از رأی‌گیری و انتصاب، وجود ندارد. معمولاً منشاء تظاهرات، اعتراضات، اعتصابات در جوامع دموکراسی ضعیف در این مورد می‌باشد.

1.4.2 - معایب رای گیری های غیرمستقیم:

تمام مواردی که برای رای گیری های مستقیم ذکر شد به جز موارد مربوط به عدم توجه به ارزش رای و نظر خبرگان برای این نوع رای گیری نیز وجود دارد. عمده ی ایراد به هر دو نوع رای گیری و به تبع آن به دموکراسی های نتیجه شده از آنها به عدم وجود مکانیزم سریع و راحت و بدون هزینه سنگین برای تغییر افراد انتخاب شده توسط مردم بازمی گردد. تفکر و اندیشه در این حوزه به خود خواننده ی محترم واگذار می گردد. یکی از معایب خاص رأی گیری های فعلی این است که پس از انتخاب لایه های میانی آنها خود را از مردم بی نیاز می دانند (حداقل برای یک دوره از انتخابات) و نیز زمانی که آنها نیز افراد دیگر را جهت پست های کلیدی انتخاب نمودند، افراد انتخاب شده ی نهایی نیز به صورت مشابه خود را از مردم و حتی لایه ی میانی انتخاب کنندگان بی نیاز می بینند. در این جا این نکته مهم است که در اغلب موارد منافع شخصی آن عده ی میانی در قالب احزاب و جناح های سیاسی بر منافع اکثریت مردم برتری داده می شود و این داستان غمگین عصر ماست!

2 - فصل دوم: برگزیده‌ای از اصول آزادی

2.1 - مقدمه:

این فصل در حقیقت فصل اول کتابی به نام «اصول آزادی» است و از این رو در اینجا آورده شده است که مباحث فصول بعد، از نظر فلسفی بر زیرساخت و بنیان مطرح شده در این فصل بر پا می‌شود و عدم بیان این زیرساخت ممکن است که دیدگاه و منظور اصلی کتاب را به صورت کامل منتقل ننماید.

2.2 - تعریف آزادی: آزادی دو نوع است:

2.2.1 - آزادی فردی (فرد آزاد):

منظور از آزادی فردی، یعنی حذف هر گونه قانون و قید و بند اخلاقی و یا اجتماعی از فرد تا آنجایی که هر فرد بتواند در محدوده‌ی توان و قدرت خویش هر آنچه را اراده نماید، انجام دهد. عبارت دیگر اوج آزادی فردی، بی قانونی محض یا قانون جنگل می‌باشد و در این معنا از حیوانات آزادتر کسی نیست. این بدان معناست که فرد هر چه انتخاب کند، بتواند انجام دهد و میزان توان و اختیار هر فرد محدودیت‌های آن فرد را تعیین می‌کند و نه چیزی دیگر! بدیهی است که در مباحث اجتماعی منظور این نوع آزادی نیست. (فریبی که رژیم‌های دیکتاتور به کار می‌برند جایگزین کردن این مفهوم با مفهوم آزادی اجتماعی است)

ما در انتهای این فصل مفهوم «**آزادی فردی قانونی**» را مطرح می‌کنیم که معمولاً بزرگان علوم اجتماعی برای تبیین و نگهداشت آن تلاش می‌کنند و شاید به گونه‌ای مقدس باشد. به دلیل وابستگی این مفهوم به مفهوم «**آزادی اجتماعی**» در رویکرد این کتاب، امکان تعریف آن پیش از تعریف مفهوم آزادی اجتماعی و قانون وجود ندارد.

2.2.2 - آزادی در جامعه (جامعه آزاد_ آزادی اجتماعی):

هر گاه در یک جامعه هیچ فرد یا گروه اقلیتی توان و قدرت تصمیم‌گیری و انتخاب به جای اکثریت را نداشته باشد، آن جامعه را آزاد می‌گوییم.

2.2.2.1 - نکته ۱:

نکته‌ی مهم در این تعریف قدرت انتخاب و تصمیم‌گیری است. بخصوص تصمیم‌گیری در موارد مهمی مانند: صلح و جنگ، تصویب یا تغییر قوانین، تخصیص بودجه، استراتژی‌های کلان جامعه و... مد نظر است. یعنی اینکه هیچ فرد یا گروه اقلیتی نتواند انتخاب و منافع دلخواه خویش را بر خلاف تصمیم و انتخاب و منافع اکثریت به جامعه تحمیل کند.

2.2.2.2 - نکته ۲:

اغلب در این مباحثات دیده می‌شود که مفهوم آزادی اجتماعی را با آزادی فردی اشتباه می‌گیرند. تاکید می‌کنیم که در اینجا سخن از آزادی فردی نیست. بدیهی است که آزادی فردی یعنی بی قانونی (یا قوانین جنگل) و فرد بدون هیچ محدودیتی، قطعاً آزادترین فرد است. بین آزادی فردی و آزادی اجتماعی نسبت عکس وجود دارد. واضح است که طبق تعریف فوق، جوامع آزاد بر خلاف تصور اولیه، از نظر آزادی فردی به شدت محدود هستند و آزادی‌های فردی در آنها رام و مهار شده‌است. به عبارت دیگر جامعه‌ای آزاد است که دارای راهکارها و مکانیزم‌هایی باشد تا بتواند از تمام امیال و غرایز و خواسته‌های فردی که بر خلاف نظر و خواسته‌ی اکثریت است جلوگیری نماید. یعنی آزادی اجتماعی اعمال محدودیت بر آزادی تصمیم‌گیری و انتخاب فردی، تا آنجایی که به تصمیم‌گیری اکثریت لطمه می‌زند، می‌باشد و چه خوش می‌سراید حافظ شیرین سخن که: «فکر خود و رای خود در عالم رندی نیست کفر است در این مذهب خودبینی و خودرایی»

3.2.2.2 - نکته ۳:

اگر دقت کنید ما اولین مفهومی که تعریف کرده ایم آزادی اجتماعی است (از این پس مختصراً می‌گوییم آزادی زیرا آزادی فردی موضوع این کتاب نیست) و بقیه‌ی مفاهیم مانند قانون و حقوق بشر و عدالت و دموکراسی و... را در ادامه و بر اساس این مفهوم تعریف می‌کنیم. البته چندین اصل را نیز به تدریج بیان کرده و می‌پذیریم. اولین اصل، اصل آزادیخواهی است که در ادامه می‌آورده شده است.

4.2.2.2 - نکته ۴:

توجه کنید که در یک جامعه آزاد، نباید هیچ فرد یا گروه اقلیت وجود داشته باشد که قدرت تصمیم‌گیری به جای اکثریت را داشته باشد. عدم داشتن قدرت تصمیم‌گیری به جای اکثریت توسط فردی خاص در اینجا مهم است و نه استفاده از آن در جامعه. اینکه در جامعه‌ای فرد یا گروه اقلیتی، دارای توان و قدرت تصمیم‌گیری به جای اکثریت باشند، ولی به هر دلیل از انجام اینکار خودداری کنند آن جامعه در تعریف ما از جامعه آزاد صدق نمی‌کند. مثلاً فرض کنیم کشوری دارای پادشاهی باشد که دارای قدرت بی‌چون و چرا جهت هر گونه تصمیم‌گیری است ولی به دلایلی (از جمله مردم فریبی و نیرنگ و یا در حالت خوش‌بینانه از سر مهربانی و محبت) اجازه دهد تا نظر اکثریت مردم شنیده شده و آن‌ها را پیاده کنند. چنین کشوری آزاد نیست و هیچ اعتمادی بر عدم استفاده از آن قدرت توسط فرد یا گروه اقلیت وجود ندارد.

جامعه‌ای آزادی است که نیروهای آزادیخواه، توان و قدرت تصمیم‌گیری به جای اکثریت را، از تمام افرادی که چنین قدرتی دارند سلب کنند و چنان باشد که در جامعه، هیچ اقلیتی با قدرت تصمیم‌گیری برای اکثریت وجود نداشته باشد.

3.2.3 - اصل آزادیخواهی:

همه‌ی جوامع بشری و انسانی و به تبع آن تمام اعضای این جوامع؛ حق داشتن آزادی اجتماعی را دارند و هیچ حقی بالاتر از آن قابل تعریف نمی‌باشد و هیچ فرد یا گروهی اجازه‌ی ستاندن آن را ندارد.

1.3.2 - ضرورت پذیرش اصل آزادیخواهی:

در هر سیستم منطقی شما ناچار از پذیرش یک یا چند اصل هستید. اصل به همان گزاره‌هایی اشاره دارد که شما درستی آن را با شهود خویش می‌پذیرید و تا حد امکان سعی می‌کنید که منطبق بر دیدگاه شما از حقایق جهان باشند و مهمتر از آن اینکه، بتوانید به نتایج دلخواهتان به کمک آن اصول برسید. تا اینجا ما یک اصل را لازم داریم تا نیاز به قانون، و ایجاد یک جامعه‌ی منظم و مبتنی بر قانون را توجیه کنیم. البته همه‌ی ما لزوم آن را بدون استدلال پذیرفته ایم، زیرا پذیرفته ایم که پیشرفت، بدون یک جامعه‌ی منسجم و قانونمند میسر نیست (البته شاید اینطور نباشد!!!). به هر روی در زمان ما این اصل آنقدر واضح است و آنقدر مورد پذیرش است که از یک کودک ۹ ساله تا یک پیرمرد ۹۰ ساله همه خواهان آن هستند.

4.2.4 - تعریف نیروهای آزادیخواه:

به تمام نیروهایی که در جهت آزادی اجتماعی جامعه و یا حفظ و نگهداشت آزادی بر جامعه اثر می‌گذارند، گفته می‌شود. به عبارت دیگر به تمام افرادی که در یک جامعه سبب می‌شوند تا هیچ فرد یا اقلیتی توان و قدرت تصمیم‌گیری به جای اکثریت را نداشته باشد، نیروهای آزادیخواه آن جامعه می‌گوییم.

5.2 - تعریف نیروهای دیکتاتوری:

به تمام نیروهایی که در جهت خلاف نیروهای آزادیخواه جامعه، عمل می‌کنند نیروهای دیکتاتوری گفته می‌شود. به عبارت دیگر به نیروهای که بر خلاف نیروهای آزادیخواه بر جامعه اثر می‌گذارند، تبلیغ می‌کنند یا می‌جنگند نیروهای دیکتاتوری می‌گوییم.

2.6 - تعریف قانون اساسی:

هر گاه در یک جامعه ی آزاد (بر کلمه ی آزاد تاکید میشود) نیروهای آزادیخواه محدودیتهایی را در جهت نگاهداشت یا بهینه کردن آزادی بر همگان اعمال نمایند، آن محدودیتها را قانون اساسی آن کشور یا جامعه می نامیم. معمولاً این محدودیتها به صورتی مکتوب نگاشته شده و نام قانون اساسی را به خود می گیرند.

2.6.1 - نکته ی ۱:

توجه کنید که زیربنا و علت وجودی قانون، نگهداری و صیانت از آزادی است. بدیهی است که با این تعریف هرگز در سیستم دیکتاتوری، چیزی به معنای قانون وجود ندارد. اصلاً در چنین جامعه ای آزادی وجود ندارد که بخواهیم برای نگاهداشت آن قانون وضع کنیم. بلکه آنچه هست قواعد دست و پا گیر دیکتاتورهاست که قصد به استثمار کشیدن بیشتر ملت را دارند. معمولاً این قواعد برای به بند کشیدن نیروهای آزادیخواه ترسیم می شوند که مبدا دیکتاتور را سرنگون سازند. ما به این دلیل در زمان دیکتاتوری نمی گوئیم قانون اساسی بلکه می گوئیم **بندنامه اساسی**.

همچنین براحتی از این نکته نتیجه می شود که تخلف از قوانین، که دیکتاتورها برای از بین بردن آزادیخواهان به کار می برند، مغالطه ای بیش نیست. زیرا در زمان دیکتاتوری قانونی نیست که قانون شکنی معنایی داشته باشد و از نظر نگارنده، اولین راه رهایی از دست دیکتاتورها، عدم پیروی و تخلف از بندنامه اساسی آنها در حد توان و بر اساس تدبیر است.

2.6.2 - نکته ی ۲:

در اینجا موضوع و نکته ی ظریفی وجود دارد و آن این است که در نگاه اول به نظر می رسد قانون اساسی خود یکی از ابزارها و نیروهایی است که برای استقرار اولیه ی آزادی در جامعه لازم است و لذا این ابهام پیش می آید که ما در تعریف آزادی دچار دور^۱ شده ایم و برای تعریف آزادی به مفهوم قانون اساسی مراجعه کرده ایم که خود این قانون اساسی، در مرحله ی بعدی توسط مفهوم آزادی تعریف می شود. پاسخ ما خیر است. این گونه نیست. زیرا قانون در زمان نبرد اولیه ی نیروهای آزادیخواه جامعه، با نیروهای دیکتاتوری وجود ندارد و پس از پیروزی آزادیخواهان به منظور حفاظت از آزادی، توسط آزادیخواهان ممکن است به وجود آید^۲ نیروهای آزادیخواه بنا به اصل آزادیخواهی، که در نهاد بشری وجود داشته و سبب آزادی جامعه می شوند، در پیروزی آزادیخواهان نقش اصلی را دارند. در حالی که قانون اساسی هیچ نقشی در پیروزی آنها ندارد (اصلاً وجود ندارد) بلکه پس از پیروزی نیروهای آزادیخواه برای نگاهداشت آزادی آن را به وجود می آورند. به عبارت دیگر قانون اساسی نیرویی برای ایجاد آزادی نیست بلکه نیرویی است در جهت نگاهداشت آزادی و حاصل و نتیجه ی آزادی است و همانطور که در نکته ی قبل توضیح دادیم، هر آنچه در نبود آزادی به نام قانون ایجاد شود چیزی جز یک بندنامه نخواهد بود. می توان گفت که قانون اساسی یکی از مهمترین و کارآمدترین ابزارهای نیروهای آزادیخواه در حفظ آزادی و نه در ایجاد آزادی است.

2.6.3 - نکته ی ۳:

بنا به تعریف قانون اساسی، هیچ اصلی از اصول قانون اساسی، نمی تواند بر خلاف آزادی تعریف شود. زیرا هدف نهایی قانون اساسی حفاظت از آزادی و تقویت آن است.

۱. دور یک مفهوم فلسفی است و منظور ما در این جا صرفاً این است که برای تعریف دو پدیده یا مفهوم متمایز (مانند A, B) ابتدا یکی را تعریف کرده (مثلاً A را بر اساس مفهوم B تعریف کنیم) سپس دیگری را نیز بر اساس مورد نخست تعریف کنیم. (B را نیز بر اساس مفهوم A تعریف کنیم). که این اساساً بر خلاف ساختار منطقی دستگاه های اصل موضوعی است.

۲. توجه داشته باشید ممکن است در یک جامعه ی مثلاً بدوی نیروهای آزادیخواه بر نیروهای دیکتاتوری غلبه کرده باشند ولی به دلیل عدم آشنایی با قانون گذاری و فواید آن اقدام به هیچ گونه قانون گذاری نکنند. در این حالت با این که از نظر تعریف ما، جامعه آزاد تلقی می شود ولی دارای قانون نیست.

4.6.2 - تعریف آزادی فردی قانونی:

در یک جامعه ی آزاد، به مجموعه ی تمام تصمیمات و انتخاب ها و اعمالی که یک فرد خاص توان انجام آن ها را دارد و با قانون اساسی آن جامعه نیز تناقضی ندارند، مجموعه ی آزادی های فردی قانونی همان فرد خاص می گوییم. به عبارت دیگر، آزادی فردی منهای تمام محدودیت هایی که به سبب پذیرش قانون اساسی بر فرد تحمیل می گردد، «آزادی فردی قانونی» فرد نامیده می شود.

2.4.6.1 - نکته ۱:

بدیهی است که آزادی فردی قانونی، از هر جامعه ای به جامعه ای دیگر متناسب با قانون اساسی آن ها متفاوت خواهد بود. همچنین با توجه به ماهیت متغییر و در حال فرگشت قانون اساسی در جوامع آزاد، آزادی های فردی قانونی نیز مدام در حال تغییر خواهند بود.

2.4.6.2 - نکته ۲:

واضح است که آزادی فردی قانونی یک فرد خاص، به دایره ی توانایی های خود آن فرد باز می گردد. لذا در یک جامعه ی آزاد یکسان و با یک قانون اساسی مشخص، برای دو فرد با قابلیت های متفاوت آزادی فردی قانونی متفاوت خواهد بود. مثلاً با فرض اینکه قانون اساسی، مجوز سید مرجان توسط شنا در یک ساحل خاص را به همه ی افراد جامعه داده باشد، آنگاه تنها کسانی که مهارت شنا در آب های عمیق دارند، دارای آزادی فردی قانونی جهت سید مرجان خواهند بود و دیگران نه به دلیل محدودیت قانونی و نه به دلیل سلب اختیار از طرف دیگر افراد بلکه به خودی خود قادر به شنا در آب های دریا نیستند.

7.2 - اصل صیانت از آزادی فردی قانونی:

آزادی فردی قانونی هر فردی در جامعه آزاد محترم است و هیچ فرد یا سازمانی حق ستاندن، محدود کردن یا تضعیف آزادی فردی قانونی، فردی دیگر را ندارد.

8.2 - اصل برتری خرد جمعی

برای پیشرفت هر جامعه ای، بدون توجه به میزان درک و آگاهی تک تک افراد جامعه، بهترین تصمیم و مناسب ترین انتخاب در امور متفاوت، آن تصمیم ها و انتخاب هایی هستند که اکثریت آن را انتخاب کرده باشند.

2.8.1 - نکته ۱:

ممکن است که تصمیمات مبتنی بر خرد جمعی، لزوماً تصمیمات درستی برای آن موضوع مورد تصمیم نباشد و چه بسا که فرد یا افرادی راهکار بهتری را در ذهن داشته باشند. اما اگر در بیان اصل توجه کنید، هدف پیشرفت جامعه است و نه انتخاب یک مورد صحیح در یک مقطع خاص. چه بسا که یک جامعه به صورت جمعی میبایست یک مسیر غلط یا بسیار غلط (در حد جنایت) را ابتدا انتخاب کند تا آن را آزموده و تجربه نماید تا به بلوغ و درک جمعی بهتری برای تصمیم گیری های آینده خویش برسد. ماهیگیری بهتر از ماهی است. نمونه ی آن جامعه ی آمریکاست که ابتدا حق رأی به سیاهان را به دلیل دیدگاه غلط خویش نمیداد ولی به تدریج جامعه خطای آن دیدگاه را درک کرد. زیرا بستر خرد جمعی تا حدودی حاکم بود و این تصمیم اشتباه در عمل آزموده شد و در معرض تفکر و اندیشه گذاشته شد.

2.8.2 - نکته ۲:

شاید از نظر یک دیدگاه سطح بالا، تصمیمی که مثلاً یک جامعه ی بدوی و وحشی (مثلاً در اعماق جنگلهای آمازون) به صورت جمعی می گیرند بسیار اشتباه و ناقص باشد و مثلاً متخصصان امروزی ما بتوانند به آن ها راهکاری بسیار جامع و پیشرفته تری هدیه کنند اما همان تصمیم اشتباه آنها، برای آن ها قابل درک و قابل تجربه است در حالی که احتمالاً

راهکارهای متخصصان سطح بالای ما برایشان غیرقابل درک و در نتیجه غیر قابل پیاده‌سازی می باشد. خلاصه اینکه اصل خرد جمعی بر برتری تصمیمی که یک اکثریت در جامعه میگیرند نه به دلیل صحت مطلق آن تصمیم بلکه به دلیل اینکه در سطح درک آنهاست و از ذهن خود آن‌ها تراوش کرده است، تأکید می‌ورزد. توجه داریم که این مثال با حالتی که متخصصان ما به آن جامعه بدوی بروند و به آن‌ها آموزش بدهند و در حقیقت سطح بینش کلی جامعه را بالاتر ببرند متفاوت است. چرا که در حالت دوم، خرد جمعی بهبود یافته و همچنان حاکم است.

2.9 - تعریف رای گیری و انتخابات:

هر گاه در یک جامعه ی آزاد(تاکید بر آزادی) و در یک موضوع مشخص به طریقی(صندوق رای، رفراندوم و ...) بتوانیم از تصمیم اکثریت افراد جامعه در آن مورد بخصوص مطلع شویم، می‌گوییم در آن مورد خاص رای گیری و انتخابات رخ داده است. به عبارت دیگر رأی گیری آشکارسازی و اثبات تصمیم افراد جامعه و یافتن انتخاب اکثریت در یک موضوع مشخص است.

2.9.1 - نکته ۱:

بدیهی است که در جوامع دیکتاتوری چنین تعریفی وجود ندارد و انتخابات به معنای واقعی وجود ندارد زیرا دیکتاتور به دلیل داشتن قدرت انتخاب و تصمیم گیری سطح بالاتر، پیش از مردم تصمیم گرفته است که آن موضوع به رای گیری گذاشته شود یا خیر!!! همچنین بدلیل قدرت بالای دیکتاتور و اطاعت نهادهای قدرت از او و امکان ایجاد ترس و ارباب مردم و نیز انتساب و به تبع آن اطاعت سیستم های شمارش آراء از دیکتاتور؛ هیچ تضمینی به صحت انتخابات وجود نداشته و حتی اگر انتخابات صحت داشته باشد، رای گیری‌ها و انتخابات چنان تحت کنترل دیکتاتور خواهد بود که نتیجه آنها مورد تایید دیکتاتور باشد(و این طنز تلخ تاریخ معاصر بسیاری از کشورهای فعلی جهان است). بعلاوه در برخی رژیم های دیکتاتوری؛ رقابت انتخاباتی داخل رژیم است و مردم نمی‌توانند نامزدهای مورد نظرشان را انتخاب کنند و یا دیکتاتور نامزدها را انتخاب می‌کند و یا حداقل به بهانه های مختلف از جمله تایید صلاحیت، نامزدها را رد صلاحیت می‌کند و همان دموکراسی ضعیف نیز به انحراف می‌رود.

لذا در یک جامعه ی دیکتاتوری به حالت مشابه انتخابات؛ **شبه انتخابات** می‌گوییم که بیشتر یک فریب است و دیکتاتور با تظاهر به واگذاری تصمیم گیری در برخی حوزه‌ها(معمولاً حوزه های غیر مهم) به اکثریت مردم، سعی در کنترل مردم و القاء تصمیم خویش در حوزه های مهم تر و جلوگیری از تصمیم گیری اکثریت در آن حوزه ها می‌نماید. بدیهی است که چنین فریبی نمی‌تواند به عنوان انتخابات شناخته شود و با همان نام صدا زده شود.

2.10 - تعریف عدالت اجتماعی:

هر گاه در جامعه ی آزاد با هیچ فرد یا گروهی بر خلاف قانون اساسی آن جامعه برخورد نشود می‌گوییم عدالت برقرار است. البته اگر بخواهیم دقیقتر سخن بگوییم میبایست عدالت را در مورد هر اصل از قانون اساسی مطرح و تعریف کنیم زیرا ممکن است یک اصل از قانون اساسی در جامعه به خوبی اجرا شود ولی اصل دیگری برای فرد یا افرادی زیر پا گذاشته شود.

منظور از **میزان رعایت عدالت برای یک اصل خاص** در یک بازه ی زمانی مشخص، عبارتست از درصدی از مردم آن جامعه که آن اصل خاص در آن بازه ی زمانی برای آن‌ها رعایت شده باشد. به عبارت دیگر درصدی از مردم که آن اصل خاص، در آن بازه ی زمانی برایشان نقض نشده باشد.

اگر میزان عدالت برای تک تک اصول قانون اساسی یک جامعه محاسبه شود و سپس میانگین آن‌ها گرفته شود، عدد حاصل **میزان رعایت عدالت کل قانون اساسی** آن جامعه و یا به اختصار **میزان عدالت** خواهد بود.

2.1.0.1 - نکته ۱:

واضح است ولی جهت تاکید مجدداً بیان می‌داریم که هیچ جامعه‌ی دیکتاتوری دارای عدالت اجتماعی نیست زیرا قانونی ندارند که عدالت داشته باشند. آنها **بندنامه** دارند! که حاصلش ظلم جمعی است.

2.1.0.2 - نکته ۲:

بدیهی است که قانون اساسی یک کشور چون نوشته‌ی دست بشر است هرگز و در هیچ زمانی بی‌خطا و اشتباه نخواهد بود. ولی عمل به آن اشتباهات همچنان عدالت است.

2.1.0.3 - نکته ۳:

هیچ عدالت فردی قابل تعریف نیست. عدالت مفهومی است که در اجتماع معنا پیدا می‌کند.

2.1.0.4 - نکته ۴:

برای هر اصل از اصول قانون اساسی می‌توان عددی را به عنوان میزان و درصد رعایت آن برای مردم در نظر گرفت که در حقیقت همان میزان عدالت ورزی آن اصل در آن جامعه است. مثلاً اگر اصلی از قانون اساسی، داشتن بیمه تأمین اجتماعی رایگان برای همه‌ی افراد جامعه را از وظایف دولت می‌شمارد، میزان عدالت ورزی این اصل برابر درصد مردمی است که آن‌ها به صورت رایگان تحت پوشش بیمه قرار گرفته‌اند.

2.1.0.5 - نکته ۵:

یک توضیح در اینجا لازم است و آن اینکه شاید جامعه‌ای حقیقتاً آزاد باشد ولی عدالت اجتماعی کافی نداشته باشد و مثلاً به حقوق اقلیت یا اقلیتهایی ستم شود. به عبارت دیگر قانون اساسی آن جامعه برای آن اقلیت‌ها به درستی اجرا نشود. این خطر بزرگی برای جوامع آزاد است. اغلب تصور می‌شود که جامعه‌ی آزاد یعنی بی‌خطا، یعنی بی‌نقص و عادلانه... حال اینکه اینطور نیست با اینکه جامعه‌ی آزاد بستر و شرط لازم برای استقرار عدالت اجتماعی است ولی شرط کافی نیست. شرط کافی آن همگانی بودن قوانین اساسی در زبان و عمل، توسط تک تک افراد جامعه است.

2.1.1 - تعریف دموکراسی:

به همان میزان که در یک جامعه‌ی آزاد و دارای قانون اساسی، عدالت **نهادینه** شده باشد گوییم آن جامعه دارای دموکراسی است. کلمه نهادینه در این تعریف بسیار مهم است. به عبارت دیگر هر چه میزان رعایت قانون در یک جامعه‌ی آزاد بیشتر باشد، و به صورت یک فرآیند طبیعی در زندگی روزمره‌ی افراد آن جامعه دربیاید گوییم آن جامعه دارای دموکراسی بیشتری است. به زبان دیگر دموکراسی در یک جامعه به میزان تحقق مفاهیم و نتایجی است که از آزادی اجتماعی نشأت گرفته‌اند و آنقدر تکرار شده‌اند که به مثابه فرهنگ درآمد باشند به نحوی که اگر قانون برای مدتی کوتاه حذف شود همچنان مردم آن قانون را رعایت نمایند.

2.1.1.1 - نکته ۱:

بدیهی است که به صورت مشابه مفهوم دموکراسی صرفاً برای جامعه‌ی آزاد تعریف می‌شود و معنا دار است. البته برای دموکراسی نیاز به وجود قانون اساسی نیز می‌باشد. و در حالت صوری و منطقی ممکن است جوامع آزادی باشند که قانون اساسی نداشته باشند. مثلاً شاید برخی اقوام عصر حجر دارای آزادی بوده‌اند ولی هنوز به تمدن و پیشرفت داشتن قانون اساسی (حتی غیر مکتوب) نرسیده باشند لذا تعریف دموکراسی برای آن‌ها معنا دار نیست.

2.1.1.2 - نکته ۲:

با این تعریف از دموکراسی می‌توان یک عدد درصدی به میزان **وسعت دموکراسی** در یک جامعه ی آزاد اختصاص داد. و مدت زمانی که مردم یک جامعه، با وجود مجازات‌ها و نیروهای بازدارنده ی قانونی، اصول قانون اساسی را رعایت می‌کنند یک معیار عددی مشخص برای تعیین **ماندگاری دموکراسی** است. همچنین مدت زمانی که یک جامعه، بدون اهرم‌های اجباری و ترس از پلیس و مجازات، اصول قانون اساسی را رعایت می‌کنند یک معیار عددی مشخص برای تعیین **عمق دموکراسی** است.

3.1.1.2 - نکته ۳:

در یک جامعه دارای دموکراسی بالا، بازگشت استبداد و دیکتاتوری دشوار است زیرا طبق تعریف دموکراسی، قانون اساسی که نیروی عمده‌ای در صیانت از آزادی است، در نهاد و عمق چنین جامعه نگاشته شده و تغییر آن دشوار است.

4.1.1.2 - نکته ۴:

مفهوم دموکراسی به قانون اساسی نگاشته شده و آنچه در آن جامعه ی آزاد به عنوان قانون در بطن و فرهنگ مردم پذیرفته شده است وابسته است. به عقیده ی نگارنده درک مفهوم دموکراسی به دلیل وابستگی به دو فاکتور متفاوت و دور از هم، همان عاملی است که سبب شده تا استادان علوم اجتماعی و سیاسی نتوانند تعریف یکپارچه و یکسانی از دموکراسی داشته باشند. اما با جداسازی آن در این کتاب، درک بهتری داریم.

5.1.1.2 - نکته ۵:

تفاوت عدالت و دموکراسی بنا به تعریف آن‌ها و به اختصار این است که، عدالت شاخصی نشان دهنده ی عدم تخلف از قانون اساسی در کل یک جامعه است و به چگونگی و چرایی تخلف‌ها کاری ندارد بلکه به اصل تخلف از قانون اشاره می‌کند و در حقیقت به تعداد تمام قربانیانی که یک اصل قانون اساسی در مورد آن‌ها رعایت نشده است به صورت معکوس وابسته است. در حالیکه دموکراسی، شاخصی نشان دهنده ی میزان پذیرش و مقبولیت قانون اساسی در جامعه است و به تعداد متخلفین از قانون اساسی به صورت معکوس وابسته است. به عنوان مثال، اگر در یک کشور با جمعیت ۱۰۰ میلیون نفر، عده‌ای سارق و مثلاً ۱۰۰ نفر در یک بازه ی زمانی ۱ ماهه، از تمام بانک‌های آن کشور سرقتی کلان نمایند و متواری شوند از آنجایی که به تک تک ۱۰۰ میلیون نفر آن جامعه ظلم شده و نسبت به آن‌ها تخلف قانونی صورت گرفته است، شاخص عدالت آن جامعه در آن ماه به شدت پایین خواهد آمد ولی شاخص دموکراسی آن جامعه تنها اندکی و به دلیل تخلف تنها ۱۰۰ نفر کم خواهد شد. زیرا این ۱۰۰ نفر متخلف تأثیری در نتیجه ی پایبندی اکثریت مردم به قانون ندارند.

عدالت یک شاخص نشان دهنده ی توانایی حفظ قانون اساسی توسط ساختار جامعه و حکومت است. دموکراسی یک شاخص نشان دهنده ی میزان پذیرش مردمی و فرهنگی قانون اساسی در آن جامعه است و در حقیقت واکنش مردم نسبت به ساختار و حکومت و قانون اساسی می‌باشد.

2.2.1 - تعریف وسعت دموکراسی (همه گیری دموکراسی):

منظور از **وسعت دموکراسی برای یک اصل خاص** در یک بازه ی زمانی مشخص، عبارتست از درصدی از مردم آن جامعه که آن اصل را در آن بازه ی زمانی رعایت می‌کنند.

اگر وسعت دموکراسی برای تک تک اصول قانون اساسی یک جامعه محاسبه شود و سپس میانگین آن‌ها گرفته شود، عدد حاصل **وسعت دموکراسی کل قانون اساسی** آن جامعه و یا به اختصار **وسعت دموکراسی** خواهد بود.

2.2.1.1 - نکته ۱:

برای یک جامعه ی آزاد **وسعت دموکراسی** یک امر درصدی است و به حالت ۰ یا ۱ نیست. برای یک جامعه ی دیکتاتوری طبیعتاً وسعت دموکراسی ۰ درصد و برای یک آرمان شهر که قانون اساسی توسط تمام شهروندان آن کاملاً رعایت می شود (حتی به دلیل ترس از مجازات های قانونی)، وسعت دموکراسی ۱۰۰ درصد می باشد.

2.3.1 - تعریف ماندگاری دموکراسی (استحکام دموکراسی):

منظور از **ماندگاری دموکراسی برای یک اصل خاص** در یک بازه ی زمانی مشخص، عبارتست از میانگین مدت ثانیه هایی که مردم جامعه، با وجود مجازات ها و نیروهای بازدارنده ی قانونی، از آن اصل قانون اساسی تخلف نمی کنند. اگر ماندگاری دموکراسی برای تک تک اصول قانون اساسی یک جامعه محاسبه شود و سپس میانگین آن ها گرفته شود، عدد حاصل **ماندگاری دموکراسی کل قانون اساسی** آن جامعه و یا به اختصار **میانگین دموکراسی** خواهد بود.

2.1.3.2 - نکته ۱:

توجه کنید که برای محاسبه ی ماندگاری دموکراسی یک جامعه میبایست یک بازه ی زمانی مشخص و محدود را در نظر بگیرید و از لحظه ی شروع، لحظه ی رویداد تمام تخلفاتی که توسط افراد آن جامعه برای آن اصل خاص رخ می دهد را ثبت نمایید و سپس میانگین گیری نمایید. بدیهی است که کسانی که در آن بازه تخلفی نکرده اند، به مدت تمام آن بازه ی زمانی ماندگاری داشته اند و در محاسبه وارد می شوند. این عدد معیاری نسبتاً جالب از دموکراسی از زاویه ی بقا و ماندگاری آن به کارشناسان خواهد داد.

2.1.3.2 - نکته ۲:

2.4.1 - تعریف عمق دموکراسی (فرهنگ دموکراسی):

منظور از **عمق دموکراسی برای یک اصل خاص** در یک بازه ی زمانی مشخص، عبارتست از میانگین مدت ثانیه هایی که مردم جامعه بدون اهرم های اجباری، و بدون ترس از مجازات از آن اصل قانون اساسی تخلف نمی کنند. اگر عمق دموکراسی برای تک تک اصول قانون اساسی یک جامعه محاسبه شود و سپس میانگین آن ها گرفته شود، عدد حاصل **عمق دموکراسی کل قانون اساسی** آن جامعه و یا به اختصار **عمق دموکراسی** خواهد بود.

2.1.4.2 - نکته ۱:

شاید در ابتدا اینطور به نظر برسد که عمق دموکراسی عددی کوچکتر یا مساوی ماندگاری دموکراسی خواهد بود، ولی نمیبایست بدون کار کارشناسی و تحقیقات علمی دقیق، چنین با سرعت قضاوت نمود.

2.5.1 - حقوق بشر

به فصل مشترک قوانین اساسی کلیه ی جوامع آزاد بشری، حقوق بشر می گوییم.

2.1.5.2 - نکته ۱:

بدیهی است که با این تعریف، هیچ جامعه ی آزادی نمی تواند حقوق بشری، متفاوت از جامعه ای دیگر داشته باشد.

2.15.2 - نکته ۲:

حقوق بشر شامل فصل مشترک کلیه ی قوانین موجود در کشورهای آزاد است. بعبارت دیگر، قوانینی همچون قوانین مرتبط با حقوق حیوانات، حقوق کودکان، حقوق انسان‌ها، حقوق آدم‌ها، حقوق ناتوانان جسمی و ذهنی، حقوق بیماران و بسیاری حقوق دیگر، زیر مجموعه‌هایی از حقوق بشر محسوب می‌شوند. برای ورود به جزئیات بیشتر در این موارد، به تعاریف جدیدی نیاز داریم.

2.15.3 - نکته ۳

از نظر لغوی لغت «بشر» به گونه‌ی ما بر روی زمین اشاره می‌کند. لغت بشر به محتوا و درون و نحوه‌ی تفکر و توانایی درک، هیچ وابستگی ندارد. بلکه صرفاً یک گونه‌ی خاص، که همان‌گونه‌ی ما باشد را از میان حیوانات و تنها از نظر زیست‌شناسی مشخص می‌کند.

اما لغت انسان از ریشه «انس» به معنای انس داشتن و عاطفه داشتن می‌آید (البته در زبان پارسی و عربی) و به آن‌هایی اطلاق می‌شود که توانایی درک روابط اجتماعی و مفاهیم جمعی مانند آزادی را داشته باشند. اصطلاحاً در زبان عربی می‌گویند که انسان به صورت بالقوه می‌تواند آزادی و مفاهیم اجتماعی را درک کند. منظور از بالقوه یعنی آنکه پتانسیل آن را و استعداد ذاتی آن را دارد. مثلاً یک جوجه کبوتر، با اینکه هنوز پرواز نمی‌کند و حتی شاید در عمل نیز به دلیل برخی مشکلات و استثناها هرگز نتواند پرواز کند ولی به صورت بالقوه توانایی پرواز دارد. در حالی که نوزاد یک خرس، به صورت بالقوه توانایی پرواز ندارد. در صورتی که جوجه کبوتر ما، رشد نماید و به کبوتری تبدیل شود و در عمل پرواز کند، آنگاه در عربی می‌گویند آن کبوتر بالفعل توانایی پرواز دارد.

لغت آدم از ریشه‌ی «آدم» به معنای اسوه و برگزیده است و در میان افراد یک جامعه، او کسی است که برگزیده شده تا از درک خویش باخبر باشد و لذا نسبت به آنچه درک می‌کند متعهد و پایبند است.

2.6.1 - تعریف آدمیت (آدم):

هرگاه شی یا موجودی توانایی و پتانسیل درک مفهوم آزادی، آزادیخواهی و قانون اساسی و حقوق بشر را داشته باشد و به صورت عملی نیز به دانش و درکی رسیده باشد که خویش را ملزم به پایبندی حقوق بشر بداند آنگاه او را یک موجود دارای آدمیت و یا مختصراً آدم می‌گوییم.

2.6.1.1 - نکته ۱:

اغلب نخبگان جامعه، روشنفکران و دانشمندان در این رده قرار می‌گیرند.

2.6.1.2 - نکته ۲:

ممکن است بزودی هوش مصنوعی به این سطح از درک برسد و متعهد و پایبند حقوق بشر باشد. در این صورت دیگر یک جسم بی‌جان نیست و یک آدم محسوب می‌شود و از حقوق مشابه آدم‌ها برخوردار می‌باشد.

2.6.1.3 - نکته ۳:

برای اینکه وفاداری و پایبندی یک آدم به آزادی و حقوق بشر اثبات شود، کفایت که سوگند وفاداری به آن‌ها را یاد کند. سوگند نمیابست مذهبی یا به کتاب‌های مقدس باشد. بلکه سوگند به آزادی و به شرافت و آدمیت خویش باید باشد. مثلاً: «به نام بلند آزادی و به شرافت و آدمیت خویش سوگند می‌خورم که همواره به آزادی و حقوق بشر، وفادار و پایبند باشم» و تا زمانی که عملی بر خلاف این سوگند از او سرنزده باشد، او آدم محسوب می‌شود. نیاز به توضیح نیست که جرایم معمولی که با مفهوم آزادی و حقوق بشر در تضاد نیستند، باعث سلب آدمیت از فرد نمی‌شود. به

صورت پیش فرض تمام ابناء بشر آدم محسوب می‌شوند، مگر آنکه خلاف آن ثابت شود و سوگند خوردن اجباری نیست اگر چه زیباست.

4.16.2 - نکته ۴:

آدم‌ها دارای حقوق آدمیت هستند که زیر مجموعه‌ای از حقوق بشر هر جامعه‌ای می‌باشد.

5.16.2 - نکته ۵:

تنها آدم‌ها حق دارند پست‌های سیاسی و قدرت رهبری جامعه را به ویژه در سطوح بالا در اختیار بگیرند. نگارنده گمان می‌کند که ما به صورت شهودی اهمیت این موضوع را درک کرده‌ایم و شاید به همین دلیل است که ما مراسم تحلیف یا سوگند خوردن و وفاداری به قانون اساسی را (اگر چه سمبولیک) برای پست‌های کلیدی مانند ریاست جمهوری و نخست‌وزیری و... برگذار می‌کنیم.

17.2 - تعریف انسانیت(انسان):

هرگاه شی یا موجودی توانایی و پتانسیل درک مفهوم آزادی، آزادیخواهی و قانون اساسی و حقوق بشر را داشته باشد ولی در عمل هنوز به دانش و درکی نرسیده باشد که خویش را ملزم به پایبندی حقوق بشر بداند آنگاه او را یک موجود دارای انسانیت و یا مختصراً انسان می‌گوییم. بعبارت دیگر انسان موجودی است که به صورت بالقوه بتواند به یک آدم تبدیل شود ولی هنوز آن را بالفعل تبدیل نکرده است.

1.17.2 - نکته ۱:

از نظر نگارنده، اغلب مردم دنیا درک کاملی از مفهوم آزادی و حقوق بشر ندارند یا حداقل به صورت شهودی این درک را ندارند و به آن پایبند هستند. لذا جزو رده‌ی آدمیت محسوب می‌شوند و از مرحله‌ی انسانیت گذشته‌اند.

کلیه‌ی کودکان ما و برخی از مردم که در معرض آموزش‌ها و شرایط مساعد جهت درک مفاهیم آزادی و حقوق بشر قرار نگرفته‌اند، در مرحله‌ی انسانی می‌باشند. قوانین و مجازات مربوط به کودکان و این قبیل موارد، متفاوت از قوانین دیگر انسان‌ها خواهد بود.

2.17.2 - نکته ۲:

ممکن است هوش مصنوعی به این سطح از درک و این پتانسیل برسد. در این صورت دیگر یک جسم بی‌جان نیست و یک انسان محسوب می‌شود و از حقوق مشابه انسان‌ها برخوردار می‌باشد.

3.17.2 - نکته ۳:

برای اینکه در گفتگو راحت‌تر باشیم، قرارداد می‌کنیم که نوع و گونه‌ی خویش را بشر بنامیم و نام انسان را برای تمامی موجوداتی که در تعریف انسانیت و نام آدم را برای تمام موجوداتی که در تعریف آدمیت صدق می‌کنند، باقی بگذاریم.

4.17.2 - نکته ۴:

انسان‌ها دارای حقوق انسانیت هستند که زیر مجموعه‌ای از حقوق بشر هر جامعه‌ای می‌باشد.

5.17.2 - نکته ۵:

توجه داریم که کسی که درکی از آزادی و حقوق بشر ندارد، عملاً نمی‌تواند به صورت سیستماتیک بر علیه جامعه آزاد و قوانین اساسی و حقوق بشر اقدامی انجام دهد. به عنوان مثال هیچ‌گاه نمی‌توانیم یک کودک را متهم به دشمنی با

آزادی یا حقوق بشر و مفاهیمی اینچنینی کنیم. از اینجا این مطلب نیز نتیجه می‌شود که اگر کسی به دشمنی با آزادی و حقوق بشر می‌پردازد، آن‌ها را درک کرده و نمی‌تواند پشت فریب عدم درک مخفی شود.

2.8.1 - تعریف حیوانیت (حیوان):

هرگاه موجودی توانایی درک مفهوم آزادی را نداشته باشد آنگاه آن را یک موجود دارای حیوانیت و یا مختصراً حیوان می‌گوییم. گیاهان نیز در همین دسته بندی قرار می‌گیرند و تفکیک گیاهان از حیوانات را بر عهده ی علوم زیست‌شناسی می‌گذاریم.

2.8.1.1 - نکته ۱:

حیوانات دارای حقوق متناسب با رده و گروه خویش هستند که زیر مجموعه‌ای از حقوق بشر هر جامعه‌ای می‌باشد.

2.8.1.2 - نکته ۲:

با این تعریف از انسانیت، از آنجایی که بسیاری از اشیاء بی جان و گیاهان و حیوانات قادر به درک آزادی و حقوق بشر نیستند (البته شاید اینطور نباشد!)، با تأکید بر تعریف و رعایت حقوق حیوانات و گیاهان و حتی مکان‌های بی جان (مانند کرات دیگر و کوه‌ها و دشت‌ها و آبشارها و ...) نمی‌بایست مفهوم حقوق انسان‌ها را به این قبیل موارد تعمیم دهیم. به عنوان مثال، هر انسان حق دارد از آموزش رایگان برخوردار باشد و چنین حقی را نمی‌توان به دنیای حیوانات تعمیم داد. برای گیاهان و حیوانات میبایست حقوقی متفاوت و مبتنی بر اصولی دیگر تعریف شود. در اینجا قصد ورود به این دو مبحث مجزا را نداریم ولی به اختصار می‌توان گفت که حقوق حیوانات و حقوق گیاهان را میبایست بر دستگامی اصلی موضوعی که مبتنی بر مفهوم زندگی و حق حیات است، تعریف نمود. اگر فرصتی باشد این مباحث در فصول بعدی کتاب «اصول آزادی» مورد بحث قرار خواهند گرفت. بدیهی است که حقوق بشر، شامل حقوق حیوانات و حقوق حیوانات شامل حقوق گیاهان خواهد بود. زیرا بشر خود گونه‌ای از حیوانات است و حیوانات نیز گونه‌ای از جانداران هستند.

2.8.1.3 - نکته ۳:

برای هیچ حیوان و گیاهی مجازات وجود ندارد. هیچ عملی نمی‌تواند سبب شود تا حیوانی را مورد قضاوت درستی یا نادرستی کردارش قرار دهیم. زیرا حیوانات درکی از این موارد ندارند و ندانستن خود حق ایجاد می‌کند.

2.8.1.4 - نکته ۴:

اغلب قاتلان زنجیره ای و جنایتکارانی که در حقیقت ذهن آن‌ها به حالت نرمال نیست و هیچ راهکاری برای بهبود آن‌ها نیز نداریم در دسته ی، حیوانات قرار می‌گیرند. این دسته، حداقل دارای حقوق حیوانات می‌باشند. بخصوص اگر ثابت شود که همچون حیوانات قدرت درک آزادی و مباحث حقوق بشر را بالقوه ندارند، هیچ مجازاتی برای آن‌ها نیست ولی همچون یک حیوان خطرناک باید تحت مراقبت شدید قرار گیرند.

2.9.1 - تعریف ضد بشر (ضد انسان):

هرگاه شی یا موجودی توانایی درک مفهوم آزادی، آزادیخواهی و قانون اساسی و حقوق بشر را داشته باشد ولی به هر دلیل تصمیم به اقدام بر علیه آزادی جامعه و یا حقوق بشر داشته باشد آنگاه او را یک ضدبشر و یا ضد انسان می‌گوییم.

2.9.1.1 - نکته ۱:

معمولاً ایدئولوژی‌های مخرب، از انسان‌ها که به صورت بالقوه قابلیت آدم شدن دارند، ضد انسان می‌سازند. البته ممکن است در آینده برخی گونه‌های هوش مصنوعی، نیز به ضدبشر تبدیل شوند. امیدواریم که هر چه سریعتر به صورت

دقیق روی این موضوع مباحث امنیتی لازم توسط مجامع بین‌المللی و کشورها لحاظ شود تا از پیدایش چنین موجوداتی جلوگیری شود.

2.19.2 - نکته ۲:

اگر کسی یا موجودی با وجود توانایی بالقوه درک آزادی و درک اهمیت حقوق بشر، بر خلاف آزادی جامعه و حقوق بشر اقدام نماید و یا حتی نیت اقدام داشته باشد، خود از دایره ی انسانی خارج شده و به یک ضدبشر تبدیل می شود. در این حالت دیگر نیازی به رعایت آن بخش نقض شده از حقوق بشر توسط آن فرد، برای خود آن فرد یا موجود نیست! بهتر است مفهومی را که فرد نمی پذیرد، برایش به کار نبرید. لذا اگر کسی، کسی را نجس می داند خود نجس محسوب می شود. اگر کسی به قتل کسی به خاطر عقیده اش همت گماشته است، قتلش بر آزادیخواهان واجب می شود. با پذیرش این شیوه از تفکر، جایی در جهان انسانی برای امثال داعش وجود ندارد.

3.19.2 - نکته ۳:

برای دشمنان آزادی و حقوق بشر، استفاده از هر وسیله و روشی حتی بر خلاف حقوق بشر مجاز می باشد و می بایست تنها ملاک شیوه برخورد، به قدرت و دسترسی و کاهش هزینه و مؤثر بودن راهکار و روش‌ها و مجازات‌ها، فارغ از رعایت حقوق بشر وابسته باشد و برای کنش‌های این غیرانسان‌های انسان‌نما، از واکنش‌های انسانی استفاده نکنیم زیرا جامعه ی انسانی را به خطر می اندازیم. « ترحم بر پلنگ تیز دندان ستمکاری بود برگوسفندان (ضرب المثل پارسی)»

4.19.2 - نکته ۴:

خشونت را چه دوست داشته باشیم و چه از آن متنفر باشیم، بخشی از زندگی ما و حتی حیوانات است. حذف خشونت غیرممکن است و دوست داشتن غیرممکن، خلاف عقل است. به عبارت دیگر، به تجربه ساختار جهان ما به گونه‌ای بوده و تجربه شده است که خشونت یکی از ارکان آن بوده و هست و در طبیعت نیز شاهد آن هستیم. پس اگر جهان را همان گونه که طبیعی است میبایست دوست داشته باشیم، میبایست خشونت را نیز بپذیریم. اگر حتی بخواهیم خشونت را از بین ببریم، تنها راه ما استفاده از خشونت در میان مدت و در مقابل خشونت است. البته بدیهی است که در مقابل هر نوع خشونتی نباید از خشونت استفاده کنیم. بلکه لازم است تا با کارشناسی دقیق، و آزمون و خطا، مواردی را که برای حذف خشونت از خشونت استفاده کنیم، را مشخص کنیم. مثلاً نمی‌شود بن لادن برج‌های دوقولو را بخاطر باتلاقی از تعصبات مذهبی که در آن گیر کرده است، بترکاند و بعد ما پیام صلح و دوستی برای او و یارانش بفرستیم. یا با امثال آنها به دلایل اقتصادی و تظاهر به حقوق بشر مماشات کنیم. بی هیچ شکی بهترین تصمیم، در عصر ما، حذف کامل آنها و طرز تفکرشان است. شاید در آینده، دانش ما چنان پیشرفت کند که بتوانیم ذهن آنها را متحول کنیم و به آنها واقعیت زیبای جهان و عشق و دوستی و محبت را در قلب دیگر انسان‌ها و بخصوص قربانیان آنها، نشان دهیم. ولی تا آن روز چاره‌ای نیست.

20.2 - اصل اساسی حقوق بشر:

هر آدمی نسبت به دیگر موجودات، فارغ از جامعه ای که در آن زندگی می کند، موظف به رعایت حقوق بشر است.

21.2 - تعریف آزادی بیان:

به بخشی از قانون اساسی که به هر فرد یا گروهی اجازه ی سخن گفتن، سخنرانی و نشر عقاید و تبلیغ و تشکیل حزب و نقد افراد یا نقد دیگر عقاید یا سیستم‌ها و همه موارد مشابه را به منظور تغییر و اصلاح بدون اجبار تصمیمات اکثریت جامعه می دهد(معمولاً با افزایش دانش و آگاهی)، آزادی بیان می گوئیم.

1.2.1.2 - نکته ۱:

واضح است که با تعریف فوق از آزادی بیان، صرفاً آزادی شنیدن و دریافت اخبار و یا حتی نقد حاکمان، به معنای وجود آزادی بیان در جامعه نمی باشد. بلکه آزادی بیان یعنی اجازه به هر عضو جامعه تا بتواند آشکارا و بدون ترس، از طریق گفتگو و برقراری ارتباط با دیگران برای تغییر تصمیم و نظر اکثریت مردم جامعه و حتی تغییر نظر و دیدگاه اقلیت‌ها تلاش نماید. کلاً آزادی بیان، در جوامع آزاد معنا دار است و چنین تعریفی در جوامع غیر آزاد بی معنا می باشد. شما نمی توانید سخن از آزادی بیان در جامعه ای کنید که هنوز آزادی به معنای تعریف شده در فوق را ندارد زیرا جامعه‌ای که آزادی ندارد، هنوز تصمیم اکثریتش مشخص نیست که فردی در جهت تصحیح یا تغییر آن تلاش نماید. کلاً حقوق بشر، قانون اساسی، عدالت، ... و آزادی بیان بعد از استقرار حکومت آزاد معنادار می باشند و قبل از آن فریبکاری و مغالطه گری هستند.

1.2.2.2 - نکته ۲:

آزادی بیان به معنای آزادی بیان فردی نیست. این نیست که هر شخصی اگر خواست دشنام دهد بتواند، یا هر چه میل دارد به زبان بیاورد و یا اسرار را فاش نماید! خیر اینطور نیست بلکه آزادی بیان به معنای دادن حق اظهار نظر در حوزه های کلان اجتماعی، سیاسی و تصمیم گیریها به تمام افراد جامعه است. اگر چه نگارنده ، به دادن آزادی بیان فردی در جامعه تمایل دارم و اینکه به نقطه ای از تعالی فکر برسیم که هر یک از ما دشنام گو، را محل نگذارد و چون فردی که گویی چند ثانیه جنون دارد به او بنگرند و در حفظ اسرار، مسئول نگهداری آن اسرار باید کوشا باشد و به خاطر ضعف در انجام وظیفه ی شخصی، بهتر است آزادی بیان فردی شخصی دیگر را محدود ننماییم ولی آزادی بیان اجتماعی آن نیست و ما بدنبال حالت اجتماعی آن هستیم.

1.2.3.2 - نکته ۳:

بدیهی است که هر گونه تبلیغی و یا بالاتر از آن هر عملی که در جهت تضعیف آزادی و یا یکی از ارکان نگهداشت آزادی، توسط فرد یا افرادی انجام شود، چه به نام آزادی بیان و چه با هر پوشش دیگری، مردود و میبایست توسط نیروهای آزادیخواه متوقف یا سرکوب شود. مثلاً کسی در یک کشور آزاد اجازه ندارد که از آزادی بیان استفاده نماید و سیستم شاهنشاهی و دیکتاتوری و خفقان را تبلیغ نماید!

3 - فصل سوم: معرفی دموکراسی لایه ای ساده

1.3 - مقدمه:

این فصل به این منظور آورده می‌شود تا شما را به سرعت با ایده ی اصلی دموکراسی لایه‌ای آشنا کند. طبیعی است که در این فصل وارد جزئیات نمی‌شویم و نگارنده حتی دانسته، برخی تعاریف و قوانین را صرفاً جهت افزایش سرعت در انتقال ایده ی اصلی، به شکلی که شما خواننده ی محترم راحتتر و با صرف وقت کمتر آن را دریابید، حذف یا ناقص بیان می‌کند. از این مطلب، به راحتی نتیجه می‌شود که این فصل برای پیاده‌سازی در جهان واقعی مناسب نیست و دارای نقایصی است که به عمد رها شده‌اند. تعاریف و قوانین دقیق این ایده و چهارچوب استاندارد آن را در فصل بعد به صورتی مفصل مطرح می‌کنیم تا برای کسانی که میخواهند ایده را دقیقتر بررسی کنند و یا برای کسانی که قصد پیاده‌سازی آن را دارند، مرجع اولیه و مناسبی باشد.

از طرفی در سیر تاریخی که من با این ایده کار کرده‌ام، در اوایل ذهن من نیز به همین مقدار از دموکراسی لایه‌ای که در فصل ۳ مطرح می‌شود دست یافت و به تدریج به دقت و نسخه ی بهتر آن رسیدم. احتمالاً ذهن اغلب خوانندگان نیز مشابه عمل کند و از این دیدگاه بود که با خود اندیشیدم تا علاوه بر عدم دقت کافی در چینش و بیان مطالب این فصل، سادگی و سرعت بالا در درک را در اولویت قرار دهم تا این ایده بتواند هر چه سریعتر بین مردم جهان جای باز کند و صرفاً مختص دانشمندان نباشد زیرا اگر حتی من و شما خواننده ی محترم بتوانیم یک روز زودتر این سیستم را پیاده کنیم به معنای آن است که از بسیاری جنگها، بسیاری کشته‌ها، بسیاری اتلاف هزینه‌ها و ظلم‌ها و ستم‌ها و اتلاف هزینه‌ها جلوگیری کرده ایم. پس مستقیم به سراغ هسته ی اصلی ایده دموکراسی لایه ای می‌رویم.

2.3 - تعریف دموکراسی لایه‌ای:

به تمام انواع دموکراسی که براساس " رای گیری لایه‌ای " باشند دموکراسی لایه‌ای گوئیم. توجه داریم که دموکراسی به شیوه‌های اداره‌ی جامعه توسط اکثریت گفته می‌شود. در حالیکه سیستم انتخاب و یافتن نظر اکثریت تا زمان نگارش این فایل بیشتر بر مبنای رای گیری می‌باشد. پس ابتدا ناگزیر شیوه‌ی " رای گیری لایه‌ای " را توضیح می‌دهیم سپس به دموکراسی لایه‌ای بازمی‌گردیم.

توضیح: رأی گیری لایه ای یکی از شیوه‌های رای گیری غیرمستقیم (و در رده‌ی شیوه [1.2.2.2](#) بحث شده در فصل اول قرار دارد) است که بر جستجو و یافتن نخبگان جامعه و اثرگذار کردن نظر و رای آنها بدون از دست دادن مفهوم دموکراسی و پشتیبانی و حمایت اکثریت قاطع افراد آن جامعه تکیه دارد. این نوع از رای گیری بر مفهوم لایه‌های اجتماعی ساخته شده و تنها پس از تعریف مفهوم لایه‌ها قابل درک است. لذا ناگزیر برای روشن شدن آن ابتدا چند تعریف خواهیم داشت سپس به این مفهوم باز می‌گردیم.

3.3 - تعاریف رای گیری لایه‌ای ساده:

1.3.3 - تعریف لایه صفر (L_0):

در هر جامعه ای به مجموعه‌ی کل افراد مجاز برای شرکت در رای گیری؛ لایه‌ی صفر (L_0) آن جامعه می‌گوئیم.

3.3.2 - نمادگذاری لایه‌ی صفر (L_0):

فرض کنیم A یک جامعه‌ی نمونه مثلاً کشور آلمان (حتی شما می‌توانید A را کل جمعیت کره‌ی زمین به عنوان جامعه در نظر بگیرید) باشد. و فرض می‌کنیم جمعیت مجاز برای رای‌گیری برابر عدد P_0 باشد (مثلاً: $P_0 = 45$ million) باشد. به کل جمعیت P_0 ؛ لایه‌ی صفر جامعه‌ی A گوئیم. و آن مجموعه را با نماد $L_0(A)$ نشان می‌دهیم. همچنین تعداد عناصر یک لایه را مشابه ریاضیات اینگونه نمادگذاری می‌کنیم:

$$P_0 = |L_0(A)|$$

3.3.3 - تعریف دفتر دموکراسی لایه‌ای:

به محل‌هایی رسمی که وظیفه‌ی ثبت و نگهداشت اطلاعاتی مربوط به گروه‌های تمام سطوح یا لایه‌های دموکراسی لایه‌ای و تعیین سرگروه‌های هر گروه و صدور مجوزهای سرگروه‌ها و پایش محدودیت‌های زمانی گروه‌ها و سرگروه‌ها و تمامی موارد اداری این چنینی مرتبط با دموکراسی لایه‌ای را بر عهده دارند دفاتر دموکراسی لایه‌ای می‌گوئیم. من پیشنهاد می‌دهم یک کد اختصاصی عددی نیز برای هر دفتر دموکراسی در جهان ثبت شود.

$D_0-A-B-N$

که A پیش شماره‌ی کشور و B پیش شماره شهر و N عددی است که نشان می‌دهد این دفتر چندمین دفتر ثبت شده در کل جهان است که قطعاً کد منحصر به فردی خواهد بود و برای دیگر کدگذاری‌ها مورد استفاده قرار می‌گیرد..مانند:

$D_0-98-513-313$

که نشان می‌دهد این دفتر یک دفتر ثبت شده در ایران و شهر مشهد است. و این دفتر ۳۱۳ امین دفتر دموکراسی در سطح جهان است. مزیت این نوع کدگذاری آن است که با یک نگاه، بیننده متوجه مکان دفتر دموکراسی شده و از طرفی شماره منحصر به فردی در انتها دارد که جهت ارجاع‌ها بسیار کاربرد خواهد داشت. بخصوص در حالتی که قصد پیاده‌سازی نرم افزاری این ایده را داشته باشیم.

3.3.3.1 - پیشنهادی جهت کاهش هزینه

ممکن است و نگارنده نیز پیشنهاد می‌دهد که دفاتر دموکراسی لایه‌ای به عنوان زیرمجموعه‌ای از اداره‌ی ثبت و احوال کشور در نظر گرفته شود. به خصوص اگر قرار است برای اولین بار دموکراسی لایه‌ای در کشور مستقر شود جلوگیری از هزینه‌های اضافه و تکیه بر زیرساخت‌های موجود این پیشنهاد را بیشتر تقویت می‌نماید. همچنین همان‌طور که در ادامه متوجه خواهید شد بهترین کانون برای انجام چنین خدمت و سرویسی همان اداره‌ای است که سرشماری نفوس و صدور کارت‌های هویت افراد را بر عهده دارد. وقتی یک سیستم پیشرفته‌تر می‌شود کارکردهای بهتر و دقیق‌تری دارد، معمولاً هزینه‌هایش نیز بیشتر می‌شود. ولی در طراحی دموکراسی لایه‌ای بسیار تلاش نمودم که ایده به گونه‌ای باشد که استقرار و پیاده‌سازی آن کم هزینه باشد و در کل رای‌گیری لایه‌ای کم خرج است حتی کمتر از مدل‌های پیشین رای‌گیری.

3.3.3.2 - دلایل عدم ارائه ایده در قالب نرم افزار:

نگارنده می‌داند که تمام سیستم رای‌گیری لایه‌ای به دلیل یک الگوریتم رند و یکپارچه و منسجم قابل ارائه بر بسترهای نرم افزاری، به ویژه بسترهای نرم افزاری تحت وب (وب سایت‌ها) می‌باشد. و نیز می‌داند که در این حالت عملکرد سریع‌تر، مطمئن‌تر و بهتری نصیب جامعه خواهد شد و خرسند خواهیم بود که فرصت ارائه‌ی آن را بصورت نرم افزاری نیز داشته باشیم و بدین وسیله کپی‌رایت ایجاد آن را برای خویش محفوظ نگاه می‌دارم.

ولی در این مقطع زمانی، به دلایل زیر تصمیم گرفتیم که آن را به صورتی غیر نرم افزاری و در قالب کتاب مطرح نمایم:

i. دلیل نخست آنکه نشان دهم این مدل رای گیری هیچ وابستگی به مباحث نرم افزاری نداشته و حتی در حالت هایی که هیچ کامپیوتری در کار نیست، باز هم قابل اجراست. نکته ی جذاب آنکه، این روش به کاغذ و رای و امثال آن نیز وابستگی آن چنانی ندارد. بدیهی است که نرم افزار و ... برای تسریع و دقت در مباحث آمارگیری بسیار مفید خواهند بود و در حالت نرم افزاری مشابه دنیای واقعی می توان به صورت مجازی دفتر دموکراسی لایه ای را ایجاد نمود. عبارت دیگر نیاز به سرعت و دقت نرم افزار یک نیاز حیاتی نیست و ایده قابلیت آن را دارد تا بدون نرم افزار نیز توسط مردم عادی براحتی در سطح جامعه به اجرا درآید.

ii. سادگی و قابل درک بودن برای عموم مردم؛ که تصور نکنند برای درک چنین ایده ی ساده ای نیازمند داشتن تخصص و درک نرم افزاری می باشند و این سبب گسترش راحت تر ایده و امکان استقرار سریع تر آن در تمام جهان شود.

iii. قدرت و انعطاف ایده را بتوانم نشان دهم که با حداقل امکانات نیز قابل پیاده سازی است.

iv. نشان دهم که دموکراسی لایه ای را میتوان در بدترین مناطق جنگ زده و بدون هیچ ساختار مدنی نیز پیاده کرد. حتی اگر جهان به یکباره با اتفاقیهایی مانند حملات اتمی مواجه شود و تکنولوژی هایی مانند اینترنت را از دست بدهیم، همچنان بازماندگان می توانند بر اساس این مدل ساختار حکومت جهانی را مجدد بسازند.

v. نشان دهم که اگر دموکراسی لایه ای در جهان پیاده شود یا در کشوری پیاده شود، حتی در صورت بروز حوادث ناگوار و جنگ های خانمان سوز و از دست رفتن زیرساخت های نرم افزاری همچنان امکان حفظ ساختار آن وجود دارد! زیرا هر کسی افرادی را که با آن ها در ارتباط است در خاطر دارد و به راحتی فراموش نمی کند.

vi. نشان دهم که اگر در کشوری دموکراسی لایه ای مستقر شود به دلیل نهادینه شدنش و نیز عدم نیاز به امکانات خاص در مقابل دیکتاتوربها به شدت واکنش می شود و امکان استقرار سیستم های دیکتاتوری و حتی دموکراسی ضعیف در چنین جوامعی به شدت پایین می آید.

vii. در جوامعی که دیکتاتورها بین کلیه ی گروه های اپوزیسیون جهت بقای خویش از طریق اینترنت و ... اختلاف افکنی می کنند، سبب ایجاد اعتماد و اتحاد بر اساس معیارهای صحیح و حذف موارد حاشیه ای خواهد شد.

3.3.4 - تعریف گروه سطح صفر (G_0):

کوچکترین عنصر سازنده "دموکراسی لایه ای" است که با تقاضا و عضویت حداقل یک نفر در دفاتر دموکراسی تشکیل می شود. و نحوه ی تشکیل و تعریف دقیق آن به صورت زیر است:

هرگاه فردی مانند a از افراد متعلق به $L_0(A)$ یا $(\forall a \in L_0(A))$ به یکی از دفاتر دموکراسی مستقر در جامعه مراجعه نماید و تقاضای تشکیل یک گروه سطح صفر G_0 را بدهد؛ این دفاتر موظف هستند یک گروه را ایجاد نمایند. ما به این فرد **موسس گروه** خواهیم گفت. البته شرایط و ضوابطی بر گروه ها و از جمله گروه های سطح صفر حاکم است که می بایست رعایت گردند:

i. هر فرد $(\forall a \in L_0(A))$ در هر لایه ای که عضو آن است، در صورت تمایل حداکثر می تواند یک گروه ایجاد کند. البته در صورت عدم تمایل فرد مجبور به تشکیل گروه نیست.

ii. دفتر دموکراسی می بایست یک راهکار نامگذاری (یا کدگذاری) منحصر به فرد برای نام هر گروه اتخاذ نماید. پیشنهاد نگارنده این است که موسس هر گروه بتواند هر نام دلخواهی را جهت گروه خویش برگزیند ولی خود دفتر دموکراسی یک کد اجباری به آن گروه اختصاص دهد و در تعاملات رسمی و ثبتی آن کد ملاک عمل باشد. کد پیشنهادی به شکل $G_0-N-20151130-2154$ می باشد که N عددی است که نشان دهنده ی دفتر دموکراسی ثبت کننده است. مابقی تاریخ (سال ماه روز) و ساعت و دقیقه لحظه ی تشکیل این گروه است. عدد اندیس ۰ نیز

نشان دهنده‌ی سطح صفر بودن این گروه است. به عبارت دیگر $G_0 \subseteq I_0$ است. (جی صفر زیرمجموعه‌ی ال صفر است)

iii. هر فردی که در گروه سطح صفر دیگری عضویت ندارد و نام او در لیست اعضای آن گروه در یکی از دفاتر دموکراسی ثبت نشده می‌تواند تقاضای عضویت در هر یک از گروه‌های سطح صفر را بدهد. شرط ورود یک فرد به یک گروه اجازهی موسس و مالک آن گروه است. بسادگی از قانون می‌توان نتیجه گرفت که هر فرد می‌تواند فقط در یک گروه سطح صفر عضویت داشته باشد.

iv. هیچ فرد یا مجموعه ای نمی‌تواند فردی را از گروهی اخراج یا حذف نماید. حتی موسس (یا مالک) گروه نیز چنین اختیاری ندارد. مالک در بدو ورود می‌تواند مانع ورود افراد شود ولی پس از ورود دیگر نمی‌تواند او را حذف نماید.

v. هر یک از اعضاء گروه از جمله موسس گروه می‌توانند هر زمان لازم دانستند آن گروه را ترک نمایند و کسی نمی‌تواند آنها را مجبور به ماندن نماید. در صورتی که موسس گروهی بخواهد آن را ترک نماید، می‌بایست فردی از افراد گروه را به عنوان جانشین خویش معرفی نماید و ما او را **مالک گروه** می‌نامیم. همچنین جهت کارسپاری، موسس می‌تواند بدون ترک گروه نیز مالکیت گروه را به یکی دیگر از اعضاء گروه واگذار نماید که در این حالت تمام اختیارات موسس به مالک منتقل می‌شود و تنها نام موسس از نظر سوابق بر روی او خواهد بود. واضح است که مفهوم مالک گروه با مفهوم مؤسس گروه متفاوت است ولی در آغاز فرد مؤسس همان مالک گروه نیز می‌باشد.

vi. اگر یک گروه تنها یک عضو داشته باشد (قطعاً چنین عضوی مالک آن گروه است) و اگر او نیز بخواهد آن گروه را ترک نماید، آن گروه کاملاً از بین رفته و بازگشت افراد یا ورود فردی جدید به آن برای همیشه از دست می‌رود. چنین گروه‌هایی را **منسوخ شده** می‌نامیم.

vii. مالک یک گروه می‌تواند یک گروه را به **گروه بسته** تبدیل کند که هیچ درخواست عضویتی نخواهد گرفت و می‌تواند آن را **گروه باز** اعلام کند که تمام درخواستهای عضویت به صورت پیش فرض پذیرفته شده خواهند بود. گروه در حالت معمولی را **گروه عادی یا نرمال** (نه بسته و نه باز) می‌گوییم که برای ورود عضو جدید، نیازمند تایید مالک است.

3.3.5 - تعریف عدد مینیمال گروه ($M=10$):

عددی است مانند $M = 10$ که از طرف دفتر مرکزی دموکراسی لایه‌ای برای کلیه‌ی گروه‌ها تعیین می‌گردد و هر گروه جهت فعال و موثر شدن می‌بایست حداقل به تعداد آن عدد عضو گیری نماید. نگارنده توصیه می‌کند که این عدد برابر ۱۰ در نظر گرفته شود و با همین عدد ۱۰ نیز تا پایان این مقاله مثال خواهیم زد. البته هیچ دلیل منطقی محکمی برای انتخاب این عدد ندارم و نیاز به کار کارشناسی بیشتری دارد ولی شاید بتوان این دلایل را برشمرد:

i. عدد ۱۰ برابر تعداد انگشتان دست است و کلیه‌ی محاسبات روزمره‌ی ما با این عدد است و درک و کارکردن با آن ساده است.

ii. این عدد آن قدر بزرگ نیست که کسی نتواند یک گروه فعال به این تعداد داشته باشد و از طرفی آن قدر هم کوچک نیست که سبب بالا رفتن بی مورد تعداد گروه‌ها (در هر سطحی به خصوص در سطح صفر) شود.

iii. افرادی که دارای منافع مشترک ذاتی و طبیعی هستند در یک خانواده قرار دارند و معمولاً هر فرد همراه بستگان درجه ۱ خویش می‌تواند یک گروه ۱۰ نفره بسازد. یا هر فرد و خانواده و همسایگان مورد علاقه اش و یا هر فرد و خانواده و دوستان و همکاران نزدیکش به راحتی گروه‌های ۱۰ نفره می‌سازند.

iv. این عدد از جهت اینکه آن را یک گروه بنامیم مناسب است و اطلاق مفهوم گروه به کمتر از آن زیاد جالب نیست.

v. در تعداد حداقل ۱۰ تایی می‌توان رای و نظر خواهی جدی تری داشت تا در گروه‌هایی با تعداد ۳ یا ۴ نفر و نیز این که اگر این عدد بیشتر از ۱۰ در نظر گرفته شود گروه‌ها در جمع آوری افراد دچار مشکل شده و احتمال تقلب در رای‌گیری و دیگر موارد بیشتر می‌شود. به هر روی نگارنده عدد ۱۰ را پیشنهاد می‌دهد ولی قطعاً کارشناسان می‌توانند با کار علمی و دقیق تر عدد بهتری را برای جامعه ای که قصد دارند دموکراسی لایه‌ای را در آن مستقر کنند بیابند. مثلاً برای کشورهایمانند چین، هند و حتی کشورهایمانند فرانسه، آلمان، ایران و ... عدد ۱۰ شاید مناسب باشد ولی برای کشورهایمانند چین، هند و حتی کشورهایمانند فرانسه، آلمان، ایران و ... عدد مینیمال $m = 5$ یا حتی کمتر استفاده شود.

3.3.1 - نکته ۱:

توجه داشته باشید که جهت ساده سازی، ما مقدار عدد مینیمال گروه را برای تمام سطوح دموکراسی لایه‌ای یکسان در نظر گرفتیم که به نظر کافی نیز می‌آید. یعنی مثلاً برای همگی عدد ۱۰ را در نظر گرفتیم. حال آنکه ممکن است با کار کارشناسی بیشتر مشخص شود که برای هر لایه ی بخصوص، عددی ویژه ی آن لایه در نظر گرفته شود. مثلاً برای لایه ی ۰ عدد ۱۵ و برای لایه ی ۱ عدد ۱۰ و برای لایه ی ۲ عدد ۸ و به همین ترتیب برای لایه‌های مختلف عددهای مختلفی در نظر گرفته شود. در این حالت ما هر یک از عددهای مینیمال گروه یک سطح بخصوص مانند L_i را با نماد M_i که نشان دهنده ی شماره آن سطح است، نشان می‌دهیم.

3.3.6 - تعریف گروه فعال:

هرگاه یک گروه حداقل به تعداد عدد مینیمال گروه عضو داشته باشد، آن گروه فعال خواهد شد و می‌تواند یک سرگروه را به سطح بالاتر خویش ارسال کند که در زیر بیشتر توضیح می‌دهیم.

3.3.7 - تعریف سرگروه:

هرگاه حداکثر اعضای یک گروه فعال (فعال بودن مهم است) با مراجعه به دفتر دموکراسی لایه‌ای حق تصمیم‌گیری خویش را به یکی از هم‌گروهی‌های خویش واگذار کنند، آن فرد **سرگروه** آن گروه نامیده می‌شود. در حقیقت سرگروه هر گروه می‌بایست حداکثر آراء هم‌گروهی‌های خویش را کسب نماید. جهت سرگروه شدن نیازی به کاندید یا نامزد شدن نیست بلکه خود اعضاء می‌بایست به او رای دهند. در صورتی که فردی تمایل نداشته باشد ولی هم‌گروهی‌های او را برگزینند از نظر قانونی او مسئول است ولی می‌تواند گروه را ترک نماید. منظور از رأی‌گیری، استقرار صندوق رأی و ... نیست. بلکه هر فرد در زمان عضویت در یک گروه و یا در هر ساعت اداری دیگری که به دفتر دموکراسی لایه‌ای مراجعه کند، می‌تواند از مسئول دفتر درخواست کند تا نظر ثبت شده ی او در دفتر دموکراسی لایه‌ای در خصوص فرد مورد علاقه اش برای سرگروهی را تغییر دهد. ترجیحاً اجازه ی این تغییر حتی چندین بار در روز نیز داده شود و نگران حجم بالای تغییرات نباشید چون به جز در اوایل؛ که مردم ناآشنا هستند؛ به مرور به ثبات تصمیم می‌رسند و حجم تغییرات بسیار کم خواهد بود. همچنین امکان رأی ممتنع نیز وجود داشته باشد تا فرصت فکر کردن داشته باشند. این رأی مخفی نیست.

3.3.8 - قوانین رای داخل گروه‌ها:

i. هر فرد در هر زمان می‌تواند با مراجعه به یکی از دفاتر دموکراسی رای خویش را تغییر دهد و در این مورد محدودیتی نیست.

ii. رای هر فرد می‌تواند تا هر زمان ممتنع باشد.

iii. در صورتی که فردی گروهی را ترک کند، رای او چه مثبت و چه منفی نیز بی اثر می‌شود.

iv. فوت یا جنون و یا... مواردی این چنینی به منزله‌ی ترک گروه است.

v. رای هر گروه داخلی است و بر گروه‌های دیگر و یا بر گروه‌های موجود در سطوح دیگر تأثیر مستقیم ندارد.

9.3.3 - تعریف لایه‌ی یک $(L_1(A))$:

مجموعه‌ی تمام سرگروه‌های سطح صفر از گروه‌های فعال؛ لایه‌ی یک آن جامعه را تشکیل می‌دهند. پیشنهاد می‌شود دفاتر دموکراسی برای تمام این سرگروه‌ها کارتهای شناسایی صادر نماید.

10.3.3 - تعریف گروه سطح یک (G_1) :

تعریف این نوع از گروه‌ها نیز مشابه گروه‌های سطح صفر است و قوانین مشابهی بر آنها حکم فرماست با این تفاوت که تشکیل و عضویت در این گروه‌ها فقط برای افراد حاضر در لایه‌ی یک میسر است. به عبارت دیگر شما برای اینکه بتوانید مؤسس یا عضو یک گروه سطح یک شوید نیاز هست که ابتدا سرگروه یک گروه سطح صفر فعال شده باشید و به سطح یک راه یافته باشید.

11.3.3 - تعریف سرگروه سطح یک $(H(G))$

مشابه با سرگروه‌های سطح صفر تعریف می‌شود و عبارتست از سرگروه یکی از گروه‌های سطح یک و قوانین مشابهی بر آنها حکم فرماست. همچنین مفاهیم گروه بسته، باز و گروه فعال برای گروه‌های سطح یک نیز به صورت مشابه قابل تعریف است. اکنون که حداقل دو سطح به صورت جزیی مورد بررسی قرار گرفت وقت آن است که تعاریفمان را به صورتی کلی و تعمیم یافته برای تمام گروه‌ها و لایه‌ها ارائه نمایم. قبل از شروع باید بگوییم که عدد مینیمال فعال یک لایه می‌تواند با توجه به کار کارشناسی برای هر لایه متفاوت باشد که همان طور که قبلاً اشاره کردم من این عدد را برای تمام لایه‌ها یکسان و برابر عدد 10 در نظر گرفته‌ام (جز لایه‌ی آخر که آن را توضیح خواهیم داد) به عبارت دیگر: $m_0 = m_1 = m_2 = \dots = m_{z-1} = 10$. (در اینجا m_i عدد مینیمال لایه‌ی i ام است و z عدد آخرین لایه است که بعداً مورد بحث قرار می‌گیرد).

12.3.3 - تعریف کلی لایه‌ها و گروه‌های فعال و سرگروه‌ها:

سپس فرض می‌کنیم برای عدد i لایه‌ی $L_i(A)$ تعریف شده باشد و آن گاه لایه‌ی بعدی آن (یعنی $L_{(i+1)}$) را به صورت مشابه به صورت زیر تعریف می‌کنیم:

لایه‌ی $(i+1)$ یا همان $L_{(i+1)}(A)$ عبارتست از مجموعه‌ی تمام سرگروه‌های موجود در لایه‌ی $L_i(A)$ یا به زبان مجموعه‌ها در ریاضی داریم:

$$L_{(i+1)} = \{ a \in A \mid a \in L_i(A) \ \& \ \exists G_i \in L_i(A) ; H(G_i) = a \}$$

اکنون با بیان قوانین کلی برای تشکیل یک گروه، به تعریف گروه سطح $(i+1)$ می‌رسیم.

i. هر فردی که در لایه‌ی L_{i+1} قرار داشته باشد حق دارد و می‌تواند متقاضی تشکیل یک گروه در همین سطح شود به شرط آن که در لحظه‌ی تقاضا عضو یا مؤسس هیچ گروه دیگری در همین سطح نباشد.

ii. هر فرد که در لایه‌ی L_{i+1} قرار دارد می‌تواند درخواست عضویت به یکی از گروه‌های این سطح $(i+1)$ را بدهد به شرط آن که در لحظه‌ی درخواست، خود عضو هیچ گروه دیگری در همین سطح نباشد.

iii. موسسان گروه‌های سطح $(i+1)$ می‌توانند به درخواست‌های داده شده جواب مثبت یا منفی یا در حال بررسی بدهند. همچنین آنها می‌توانند گروه خویش را بسته یا باز و یا عادی اعلام نمایند.

iv. تعریف گروه فعال در سطح $(i+1)$ نیز مشابه قبل بوده و عبارتست از گروه‌هایی که حد نصاب لازم از نظر تعداد عضو را کسب کرده باشند. به عبارت دیگر بایست حداقل به تعداد " عدد مینیمال گروه " تعیین شده از طرف دفتر مرکزی دموکراسی برای لایه $(i+1)$ داشته باشند.

به صورت مشابه گروه‌هایی که اولاً در سطح $(i+1)$ تشکیل شده باشند و ثانیاً فعال باشند می‌توانند با رای‌گیری داخلی برای خویش سرگروهی برگزینند که آن سرگروه را سرگروه سطح $(i+1)$ می‌گوییم و با نماد $H(G_{i+1})$ نمایش می‌دهیم. مثالی بزینیم چرا که به قول معروف؛ یک مثال خوب بهتر از صد صفحه کتاب است!

3.3.3 - یک مثال:

فرض کنیم جامعه ای داشته باشیم که جمعیت حائز شرایط رای دادن آن برابر $P = 70 * 10^6$ باشد. اگر به شکل و مدل لایه‌ای مثال ما بنگرید نه لایه را می‌بینید که از L_0 تا L_8 شکل گرفته اند. به آخرین لایه، **لایه‌ی خرد ورزی** یا مختصراً **لایه خرد** گوییم و تنها فرد آن لایه را **دانای اول جامعه** A می‌نامیم.

لایه‌ی خرد	دانای اول	$P_8 = 1$	L_8
لایه‌ی مشاوران	مشاوران	$P_7 = 7$	L_7
لایه‌ی قانون گذاران	قانون گذاران	$P_6 = 70$	L_6
لایه‌ی ناظران	ناظران	$P_5 = 7 * 10^2$	L_5
لایه ۴		$P_4 = 7 * 10^3$	L_4
لایه ۳		$P_3 = 7 * 10^4$	L_3
لایه ۲		$P_2 = 7 * 10^5$	L_2
لایه ۱		$P_1 = 7 * 10^6$	L_1
لایه صفر	کلید مردم عادی دارای شرایط رأی	$P_0 = 7 * 10^7$	L_0

دانای اول، همان کسی است که تصمیمات مهم و مواردی که به صورت ناگهانی پیش می آیند و نیاز به تصمیم گیری آنی دارند، و یا مواردی که از پیش تعیین شده نیستند (مانند دستور آنی دفاع در تجاوز دشمن...) را خواهد گرفت. شاید او را با رئیس جمهورهای فعلی یا رهبران سیستم های دیکتاتوری اشتباه بگیرید. اما اینطور نیست! عملکرد و مسئولیت های او به گونه ای دیگر است. با این کتاب همراه باشید تا وضعیت و جایگاه او به درستی مشخص شود. اگر دقت کنید لایه ی L₇ ؛ یک ویژگی دارد و آن این که تعداد اعضاء این لایه کمتر از عدد مینیمال فعال است. لذا در این لایه اجازه ی تشکیل تنها یک گروه داده می شود (همان گروه ۷ نفره و با همگی افراد لایه). ما به این گروه، **گروه مشاوران** و این لایه را **لایه ی مشاوران** می نامیم. به ترتیب لایه ی قبل از لایه ی مشاوران را **لایه ی قانون گذاران** و لایه ی قبل از آن را نیز **لایه ی ناظران** می گوئیم. درخصوص وظایف هر یک از لایه ها در فصول بعدی و به حالت کلی و در قالب مثال، توضیحاتی مفصل خواهیم داد و ایده های جالبی را در کنترل جامعه در حیطه ی اختیارات و وظایف آنها تعریف می کنیم. ولی فعلا به همین مقدار بسنده کنیم که لایه مشاوران کسانی هستند که به دانای اول مشاوره می دهند (در حقیقت خود دانای اول جزو آنهاست و منظور مابقی افراد است). ولی تصمیم نهایی با دانای اول است. بدیهی است که دانای اول سرگروه منتخب با حداکثر آراء از لایه ی مشاوران است و اگر تصمیماتش دیکتاتورانه باشد بلافاصله توسط لایه ی مشاوران به پایین کشیده می شود!

لایه ی قانون گذاران کسانی هستند که وظیفه قانون گذاری را برعهده دارند. در حقیقت وقتی سرگروه های لایه ی ناظران درحال انتخاب توسط افراد حاضر در آن لایه (ناظران) می باشند، حتما به این نکته توجه دارند که فردی را برگزینند که قدرت و توان درک قانون گذاری در سطح کلان یک جامعه را داشته باشد. یک نکته درقانون گذاری نیز وجود دارد که مایلم ذهن شما را پیش از ورود به بحث اصلی مربوط به قوانین حاکم بر لایه ی قانون گذاران کمی با آن مشغول کنم و

آن نکته اینکه فقط زمانی یک اصل جزو اصول قانون اساسی جامعه‌ی A خواهد بود که تمام اعضاء موجود در لایه‌ی قانون گذاران برسر آن به توافق رسیده باشند. حتی یک نفر مخالف سبب می‌شود آن مورد در قانون اساسی جامعه‌ی A جزو اصول اساسی نباشد. اجازه دهید تا درمحل خویش آن را مفصل‌تر بازگو کنیم. توجه داشته باشید که کلیه سیستم‌های دموکراسی ضعیف، با موضوع قانون گذاری کاری نداشته و یا حداقل برای آن راهکار منسجمی ارائه نمی‌دهند. اما یکی از وظایف دموکراسی لایه‌ای، ایجاد یک بستر منسجم و با فرآیندهای از پیش مشخص، برای قانون گذاری است.

درخصوص لایه‌ی ناظران، به همین بسنده کنیم که تمام مسئولیت نظارت بر صحت اجرای دموکراسی لایه‌ای؛ کنترل و جلوگیری از تقلب (که احتمال آن در این مدل تقریباً صفر است) و مدیریت دفاتر دموکراسی بر عهده‌ی افراد این لایه است. ضمناً تنها از لایه‌ی ناظران به بعد حقوق بگیر خواهند بود و نه قبل از آن (مهم!).

در همین جا یک توقف کنیم و در حد همین مثال بیندیشید که اگر این مدل درست پیاده شود، دیگر هیچ فرد عاقلی در سطح جامعه برای رساندن صدای اعتراض یا گرفتن حقیقت‌تظاهرات و شورش راه نمی‌اندازد. شفافیت مدل چنان زیاد است که کسی نمی‌تواند در صحت آن شک کند و در هر لحظه از شک؛ شاخه یا شاخه‌های مورد شک از گروه‌ها و سرگروه‌ها؛ قابل بررسی هستند.

نیز به این توجه کنید که این مدل ملاکش خرد و دانایی است و به همه انگیزه تفکر و خرد بیشتر می‌دهد. حدس نگارنده این است که پس از مدتی افرادی که در لایه‌ی L_1 قرار دارند به خاطر تعاملات بیشترشان، با یکدیگر روابطی دوستانه و حتی خویشاوندی خواهند داشت و همچنین لایه‌ی L_2 و ... و این اجتماع از درکهای نسبتاً مشترک همچون سکوه‌های پرش برای ارتقاء سطح فهم عمومی جامعه عمل خواهند کرد. ضرب المثلی در فارسی هست که می‌گوید: «کبوتر با کبوتر، باز با باز». این قبیل موارد و مزایا را نیز در یکی از فصل‌ها مورد بررسی قرار خواهد گرفت. (فصلی به نام "تبعات دموکراسی لایه‌ای").

اکنون از حالت مثال بیرون آمده و همچون قبل رسمی‌تر به تعاریف می‌پردازیم.

3.3.4.1 - تعریف لایه‌ی مشاوران جامعه:

با توجه به تعریف استقرایی لایه‌های دموکراسی؛ هر چه به سمت لایه‌های سطح بالاتر می‌رویم تعداد اعضاء آن لایه کمتر می‌شود. به اولین لایه‌ی (مانند L_1) - که تعداد عناصر آن لایه $(P_j = |L_j|)$ کوچکتر یا مساوی ۳ برابر عدد مینیمال فعال آن لایه $(3m_j)$ باشد، لایه‌ی مشاوران گوئیم. در این لایه کلیه‌ی اعضاء را مشاوران دانای اول نامیده و تمامی آنها به اجبار تنها در یک گروه از قبل تعریف شده بنام گروه مشاوران عضو خواهند بود و اجازه‌ی تاسیس گروه جدید در این لایه مطلقاً وجود ندارد. این گروه نیز با حداکثر رای می‌تواند دانای اول را تعیین نماید.

3.3.4.1.1 - نکته ۱:

واضح است که چرا لایه‌ی مشاوران به این شکل تعریف شده است. دلیل اینکه شرط کوچکتر بودن تعداد عناصر این لایه از ۳ برابر عدد مینیمال گروه این لایه، ملاک تعیین آن بعنوان لایه‌ی مشاوران (یکی ما قبل آخرین لایه) در نظر گرفته شده این است که اگر تعداد عناصر لایه‌ای کوچکتر از ۲ برابر عدد مینیمال باشد تنها امکان تشکیل حداکثر یک گروه وجود دارد و این بدان معناست که لایه‌ی بعدی دارای یک نفر است که همان لایه‌ی آخر است پس خود این لایه یکی ماقبل آخر خواهد بود. اگر تعداد اعضاء این لایه بین $2m_i$ و $3m_i$ باشد امکان تشکیل حداکثر دو گروه وجود دارد و این بدان معناست که ۲ نفر به لایه‌ی بعدی که قطعاً لایه‌ی مشاوران هستند ارسال می‌شوند و نهایتاً یکی از آنها به لایه‌ی بعدی راه خواهد یافت و دانای اول خواهد بود پس تنها یک مشاور خواهد داشت که کافی و مناسب نیست. همچنین در این حالت تعداد لایه‌ی قانون گذاران نیز که در زیر تعریف دقیق آن می‌آید، کم جمعیت شده و زیاد جالب نخواهد بود.

2.14.3.3 - نکته ۲:

در صورت نیاز به ایجاد لایه‌های مشاوره و قانونگذاری و... با اعداد مینیمال متفاوت به جهت ایجاد ساختارهایی ویژه‌ی یک جامعه‌ی خاص، لایه‌ی قانونگذاری موارد را تهیه و اگر در لایه‌ی ناظران با حداکثر آراء پذیرفته شد این اعداد قابل تغییر هستند. توجه شود که نباید چنین تغییراتی ملزم و منوط به تایید آنها توسط دانای اول باشد (جهت جلوگیری از دیکتاتوری).

3.3.5.1 - تعریف لایه‌های خردورزی، قانون گذاران و ناظران:

به آخرین لایه و در حقیقت لایه‌ی بعد از لایه‌ی مشاوران لایه‌ی خردورزی (لایه‌ی دانای اول) و به لایه‌ی قبل از لایه‌ی مشاوران لایه‌ی قانونگذاران و به لایه‌ی قبل از لایه‌ی قانونگذاران، لایه‌ی ناظران گفته می‌شود.

3.3.5.1.1 - نکته‌ی ریاضی:

اگر فرض کنیم A یک جامعه و P عدد جمعیت حائز شرایط انتخابات A باشد و عدد مینیمال تمام لایه‌ها با یکدیگر برابر و مساوی مقدار m باشد، جهت بدست آوردن حداکثر تعداد لایه‌ها و حداکثر تعداد عضوهای تک تک لایه‌های جامعه‌ی A کافی است مراحل زیر را انجام دهید.

i. عدد P را به مبنای m ببرید. فرض کنیم حاصل عدد Q باشد.

ii. به رقم سمت چپ Q نگاه کنید، اگر برابر ۱ بود که تعداد لایه‌ها دقیقا برابر تعداد ارقام Q است. اگر برابر ۱ نبود تعداد لایه‌ها یکی بیشتر یعنی برابر با تعداد ارقام Q بعلاوه ۱ است.

iii. برای یافتن تعداد عضوهای هر لایه (مثلا لایه i ام و یا تعداد عضوهای L_i) کافی است i رقم از سمت راست عدد Q را حذف نمایید. عدد بجا مانده از Q همان تعداد عناصر لایه‌ی i ام خواهد بود. با مثالهایی مطلب روشن تر می‌شود.

مثال ۱:- فرض کنیم A یک جامعه و $P(A)=79812$ و $m=10$ باشد. مطلوبست محاسبه تعداد حداکثر کل لایه‌های دموکراسی لایه‌ای و تعداد حداکثر عناصر هر لایه را محاسبه کنید.

حل: چون عدد P در مبنای ۱۰ است نیازی به تبدیل مبنا نداریم و در حقیقت $Q=P=79812$ ولی چون رقم سمت چپ Q برابر ۷ است تعداد کل لایه‌ها برابر با تعداد ارقام Q بعلاوه ۱ است. یعنی تعداد کل لایه‌ها برابر $5+1=6$ است. تعداد عناصر هر لایه با حذف ارقام از سمت راست Q به صورت زیر به دست می‌آیند:

$$|L_0(A)|=79812 \quad |L_1(A)|=7981 \quad |L_2(A)|=798 \quad |L_3(A)|=79 \quad |L_4(A)|=7 \quad |L_5(A)|=1$$

مثال ۲:- فرض کنیم A یک جامعه و $P(A)=129718$ و $m=10$ باشد. مطلوبست محاسبه تعداد کل لایه‌های دموکراسی لایه‌ای و تعداد عناصر هر لایه را محاسبه کنید.

حل: چون عدد P در مبنای ۱۰ است نیازی به تبدیل مبنا نداریم و در حقیقت $Q=P=129718$ و چون رقم سمت چپ Q برابر ۱ است تعداد کل لایه‌ها برابر با تعداد ارقام Q است. یعنی تعداد کل لایه‌ها برابر ۶ است. تعداد عناصر هر لایه با حذف ارقام از سمت راست Q به صورت زیر به دست می‌آیند:

$$|L_0(A)|=129718 \quad |L_1(A)|=12971 \quad |L_2(A)|=1297 \quad |L_3(A)|=129 \quad |L_4(A)|=12 \quad |L_5(A)|=1$$

مثال ۳:- فرض کنیم A یک جامعه و $P(A)=129718$ و $m=7$ باشد. مطلوبست محاسبه تعداد (حداکثر) کل لایه‌های دموکراسی لایه‌ای و تعداد (حداکثر) عناصر هر لایه را محاسبه کنید.

حل: میبایست ابتدا P را به مبنای $m=7$ ببریم. داریم:

$$Q=(P)_7=(129718)_7=1050121$$

و در حقیقت $Q=1050121$ و چون رقم سمت چپ Q برابر ۱ است تعداد کل لایه‌ها برابر با تعداد ارقام Q است. یعنی تعداد کل لایه‌ها برابر ۷ است. تعداد عناصر هر لایه با حذف ارقام از سمت راست Q به صورت زیر به دست می‌آیند فقط به این نکته دقت کنید که برای یافتن جمعیت هر لایه باید حذف رقم از سمت راست Q را در همان مبنای $m=7$ انجام دهید ولی عدد حاصل را جهت یافتن جمعیت به مبنای ۱۰ بازگردانید تا دچار اشتباه نشوید:

$$|L_0(A)|=(1050121)_7=129718 \quad |L_1(A)|=(105012)_7=18531 \quad |L_2(A)|=(10501)_7=2647 \quad |L_3(A)|=(1050)_7=378 \\ |L_4(A)|=(105)_7=54 \quad |L_5(A)|=(10)_7=7 \quad |L_6(A)|=(1)_7=1$$

مثال ۴ فرض کنیم A یک جامعه و $P(A)=8215721$ و $m=6$ باشد. مطلوبست محاسبه تعداد کل لایه‌های دموکراسی لایه‌ای و تعداد عناصر هر لایه را محاسبه کنید.

حل: میبایست ابتدا P را به مبنای $m=6$ ببریم. داریم:

$$Q=(P)_6=(8215721)_6=452031425$$

چون رقم سمت چپ Q برابر ۱ نیست تعداد کل لایه‌ها برابر با تعداد ارقام Q بعلاوه ۱ یعنی برابر ۱۰ است. تعداد عناصر هر لایه با حذف ارقام از سمت راست Q به صورت زیر به دست می‌آیند:

$$|L_0(A)|=(452031425)_{10}=8215721 \quad |L_1(A)|=(45203142)_{10}=1369286 \quad |L_2(A)|=(4520314)_{10}=228214 \\ |L_3(A)|=(452031)_{10}=38035 \quad |L_4(A)|=(45203)_{10}=6339 \quad |L_5(A)|=(4520)_{10}=1056 \quad |L_6(A)|=(452)_{10}=176 \\ |L_7(A)|=(45)_{10}=29 \quad |L_8(A)|=(4)_{10}=4 \quad |L_9(A)|=1$$

امیدوارم این چند مثال دوستان ریاضیدان را خسته نکرده باشد. چون این موضوع، ریاضیات بسیار ساده‌ای دارد و دلیل آوردن این مثال‌ها بیشتر برای خوانندگانی است که با ریاضیات آشنایی چندانی ندارند و به هر شکل به محاسبات این چنینی در خصوص این موضوع نیاز دارند.

4 - فصل چهارم: معرفی دموکراسی لایه ای پیشرفته

1.4 - مقدمه

فصل گذشته بیشتر به خاطر آشنایی سریع خوانندگان، با کلیت ایده ی دموکراسی لایه ای و درک راحت تر آن به شکلی غیررسمی و ساده بیان شد و از پیچیدگی ها صرفنظر شد. اما در این فصل تا حد امکان به صورتی رسمی ایده را مطرح و جزییات بیشتری را بررسی می کنیم. لذا این فصل شاید اساسی ترین فصل کتاب باشد. اغلب تعاریف مهم و صورت کلی دموکراسی لایه ای به حالت کامل و استاندارد در این فصل می آید و مرجع کاملی برای پیاده سازی عملی می باشد.

2.4 - تعریف دموکراسی لایه‌ای پیشرفته:

به تمام انواع دموکراسی که براساس "رای‌گیری لایه‌ای پیشرفته" باشند دموکراسی لایه‌ای پیشرفته گوئیم.

3.4 - دلایل توسعه دموکراسی لایه‌ای ساده به پیشرفته

احتمالاً شما خواننده‌ی باهوش، اگر کمی دقت کرده باشید متوجه یک اشکال عمده در ساختار رأی‌گیری لایه‌ای ساده، که در فصل سوم معرفی کردیم، شده‌اید. بله، در آن ساختار مطرح شده، اندکی امکان تقلب وجود دارد و این همان اشکالی است که سبب شد تا نسخه‌ی گذشته را با افزودن اندکی پیچیدگی به تعاریف و قوانین، جهت جلوگیری از تقلب، تعمیم و تغییر داده و آن را به نام رأی‌گیری لایه‌ای پیشرفته بنامیم. پس ابتدا به توضیح اشکال موجود می‌پردازیم و سپس با بیان تعاریف و قوانین رأی‌گیری لایه‌ای پیشرفته به حل مشکل می‌پردازیم.

4.3.1 - اشکالات موجود در ساختار رأی‌گیری لایه‌ای ساده:

i. افراد یا بخصوص سازمان‌های متقلب که دارای تعداد اعضاء بالا و وفادار می‌باشند، می‌توانند با تشکیل گروه فعال در سطح صفر و ارسال سرگروه به سطح ۱ از برخی از اعضاء گروه بخواهند که آن گروه را ترک کرده و در گروهی دیگر در سطح صفر عضو شده و مجدد با تکمیل تعداد مورد نیاز آن گروه و فعال کردن آن و ارسال سرگروهش به سطح ۱، گروه را ترک و این عمل را تکرار کنند. به عبارت دیگر عده‌ی زیادی را در سطح ۱ بدون اینکه واقعاً گروهی کامل پشتیبان آن‌ها باشد، به وجود آورده و همین عمل را در سطح ۱ نیز تکرار و نتایج رأی‌گیری را تحت تأثیر خویش قرار می‌دهند.

ii. شاید در ابتدا این پاسخ به نظر صحیح بیاید که برای حل مشکل بالا و جلوگیری از این نوع تقلب، یک قانون دیگر اضافه کنیم به این صورت که «اگر یکی از اعضاء یک گروه فعال، آن گروه را ترک نماید و تعداد اعضاء گروه به پایین‌تر از عدد نرمال گروه برسد، آن گروه را غیرفعال نموده و اعتبار سرگروهش را باطل کنیم». اما این خود یک مسأله‌ی دیگر ایجاد می‌کند و آن اینکه در گروه‌هایی که حتی نیت و قصد تقلب ندارند و واقعاً یکی از اعضایشان را به صورتی طبیعی و یا حتی به دلیل فوت و... از دست داده‌اند، گروه حداقل تا زمانیکه عضوی جدید جذب نماید به حالت غیرفعال درآمده و در نتیجه اعتبار سرگروهی سرگروهش نیز باطل می‌شود و این بدان معنی است که سرگروه اعتبار ماندن در لایه ۱ را از دست داده و اگر سرگروه در گروهی دیگر در سطح ۱ عضو شده باشد آن گروه سطح ۱ نیز به حالت غیرفعال درآمده و در نتیجه اعتبار سرگروهی فرد سرگروهش که در سطح ۲ قرار دارد نیز باطل شده و این روند می‌تواند یک زنجیر از باطل شده‌ها را، حتی تا دانای اول ایجاد کند و اعتبار فردی که در جایگاه دانای اول نشسته است را باطل نماید. به عبارت دیگر خروج یک شهروند عادی از یک گروه در سطح صفر (به هردلیل از جمله مرگ طبیعی)، می‌تواند برای مدتی هر چند کوتاه، کشور یا جامعه را دچار بحران نبود دانای اول و یا برخی از مشاورانش نماید.

iii. اشکال دیگر در مدل رأی‌گیری ساده، آن است که اگر سرگروه یک گروه به لایه‌های بالایی مانند لایه‌ی قانون‌گذاران، مشاوران و بخصوص لایه‌ی خردورزی (دانای اول) برسد، ممکن است که اعضاء گروهش (بوژه گروه سطح صفرش) از تهدید تغییر رأی به سرگروهی دیگر علیه او استفاده کنند و مزایایی را بخواهند. بعبارت دیگر اگر او در مقابل خواست هم گروهی هایش به دلیل منافع اکثریت جامعه مقاومت کند، آن‌ها می‌توانند به راحتی و با یک تغییر رأی ساده او را از سرگروهی حذف و در نتیجه به صورت سلسله‌مراتبی از تمام لایه‌های بالاتر نیز حذف می‌شود. مگر آنکه ما ساختار را در مقابل چنین اشکالاتی واکنش‌ده کنیم.

iv. در مدل رأی‌گیری ساده، سرگروه‌ها امکان ترک گروه را بدون هزینه سنگین ندارند. بخصوص اینکه اگر فردی بتواند به لایه‌های بالا ورود کند، ترک گروهی که در سطح صفر دارد به منزله‌ی آن است که دیگر سرگروه هیچ گروه فعالی نیست و این یعنی در لایه ۱ اعتبارش باطل و همانطور که قبلاً توضیح داده شد یک روند ابطال در لایه‌های بالاتر به صورت خودکار شکل می‌گیرد و او را از تمام لایه‌ها حذف می‌کند. با اینکه شاید او بتواند به

سرعت در سطح صفر گروهی تشکیل داده و به لایه ی ۱ بازگردد ولی ممکن است که مالک گروه قبلی که در سطح ۱ یا ۲ یا ... عضو آن‌ها بوده است، به او اجازه ی ورود ندهد یا حداقل مالکیت برخی از این گروه‌ها را به صورت خودکار از دست داده و به او برگردانده نشود!

v. اشکال دیگر در تعداد اعضای لایه‌های بالایی است. منظور لایه‌های خردورزی، مشاوران و ناظران است. با مثالی این اشکال را توضیح می‌دهیم. فرض کنیم جامعه ی A دارای ۲۹۰۰۰۰۰۰ جمعیت واجد شرایط رأی باشد و عدد مینیمال تمام لایه‌ها برابر ۱۰ باشد. لذا جمعیت لایه‌ها در حالت ایده‌آل که همه ی افراد جامعه در رأی گیری شرکت کنند و حداکثر تمام گروه‌های ممکن فعال باشند، به ترتیب ۲۹۰۰۰۰۰ و ۲۹۰۰۰۰ و ۲۹۰۰۰ و ۲۹۰۰ و ۲۹۰ و ۲۹ و ۱ خواهد بود. حال جامعه B را با جمعیت ۳۱۰۰۰۰۰۰ و با مفروضات فوق در نظر بگیریم. تعداد اعضاء لایه‌ها به ترتیب عبارتند از: ۳۱۰۰۰۰۰۰ و ۳۱۰۰۰۰۰ و ۳۱۰۰۰ و ۳۱۰ و ۳۱ و ۳ و ۱ خواهد بود. با کمی دقت متوجه می‌شوید که تعداد اعضاء لایه مشاوران جامعه A برای جمعیت کمتر برابر ۲۹ نفر ولی تعداد اعضای لایه مشاوران جامعه B با وجود جمعیت بیشتر برابر ۳ نفر می‌باشد. در لایه‌های قانونگذاران و ناظران نیز عددها تناسبی با جمعیت ندارند. حال سؤال این است که اگر حتی جمعیت جامعه ی B بسیار بیشتر بود مثلاً ۳۱۰۰۰۰۰۰۰ یا ۳۱۰۰۰۰۰۰۰۰ باشد همچنان همین تعداد و همین اعضاء نتیجه می‌شوند. آیا بهتر نیست اکنون که تعداد اعضای این لایه‌ها با تعداد جمعیت اولیه جامعه، تناسبی ندارد، تعداد اعضای تمامی لایه‌های مشاوران و قانونگذاران و ناظران همچون لایه ی خردورزی که همیشه عدد ثابت ۱ است دارای تعداد ثابت مشخصی باشند؟

4.4 - تعاریف رأی گیری لایه‌ای پیشرفته

همانطور که در بالا دیدید مشکل را نمی‌توان به آسانی حل کرد. از طرفی می‌خواهیم چالاکي و سرعت عمل کردی ایده را حفظ کنیم، از طرفی می‌خواهیم امنیت و صحت مدل را حفظ کنیم. ناگزیر به تعاریف جدید احتیاج داریم. همچنین برخی از تعاریف و یا قوانین فصل ۳ را نیز می‌بایست تغییر دهیم. می‌بایست به صورت جامع‌تر و دقیق‌تری بیان کنیم. لذا تمام تعاریف را به صورتی یکپارچه و در حالت کلی و استاندارد در این بخش مطرح می‌کنیم و این تلاش، اساس دموکراسی لایه‌ای پیشرفته را می‌سازد. امیدوارم که بخاطر رعایت استانداردهای منطقی در بیان تعاریف حوصله شما سر نرود زیرا هدف، علاوه بر سادگی و قابل فهم بودن این کتاب برای عموم مردم، قابل دفاع بودن آن در مجامع رده بالای علمی و نیز امکان پیاده‌سازی در جهان واقعی نیز هست.

4.4.1 - تعریف دفتر دموکراسی لایه‌ای:

به محل‌هایی رسمی که وظیفه‌ی ثبت و نگهداشت کلیه اطلاعات مربوط به رأی گیری لایه‌ای را بر عهده دارند، دفاتر دموکراسی لایه‌ای می‌گوییم. همچنین کلیه ی دفاتر دموکراسی لایه‌ای زیر نظر یک مرکز واحد در سطح یک جامعه قرار می‌گیرند که وظیفه ی نظارت کلی و تعیین اعداد مورد نیاز در ساختار رأی گیری لایه‌ای را بر عهده دارد. این دفتر مرکزی را دفتر مرکزی دموکراسی لایه‌ای می‌نامیم.

4.4.2 - تعریف لایه صفر (L_0):

با فرض این که جامعه ی A دارای P_0 نفر جمعیت دارای شرایط رأی دادن باشد مجموعه‌ی کلیه‌ی این P_0 نفر تشکیل لایه‌ی صفر را می‌دهند و آن را با نماد $L_0(A)$ نمایش می‌دهیم. همچنین تعداد عناصر یک لایه را مشابه تعداد عناصر مجموعه‌ها در ریاضیات، اینگونه نمادگذاری می‌کنیم:

$$P_0 = |L_0(A)|$$

4.4.3 - تعریف گروه سطح صفر (G_0):

کوچکترین عنصر سازنده "دموکراسی لایه‌ای" است که با تقاضا و عضویت یک عضو لایه صفر (فرد معمولی دارای شرایط رأی دادن_دارای سن قانونی و عدم جنون و موارد مشابه)، در دفاتر دموکراسی لایه‌ای تشکیل می‌شود. ما به این فرد **مؤسس گروه** خواهیم گفت. یک گروه به صورت رسمی به این شکل تعریف می‌شود:

به هر زیر مجموعه‌ی ناتهی از لایه صفر، یک گروه در لایه صفر می‌گوییم و گاهی به اختصار آن را گروه سطح صفر می‌نامیم.

4.4.4 - تعریف مالک گروه:

به یکی از اعضاء گروه که عضویت هر عضو جدیدی در گروه، با اجازه‌ی اوست، مالک آن گروه می‌گوییم.

4.4.5 - وضعیت های تأیید عضویت گروه:

4.4.5.1 - تعریف گروه باز:

گروهی است که به صورت پیش فرض تمام درخواست های عضویتش، پذیرفته می شوند.

4.4.5.2 - تعریف گروه بسته:

گروهی است که به صورت پیش فرض هیچ یک از درخواست های عضویتش، پذیرفته نمی شوند (همگی رد می شوند).

4.4.5.3 - تعریف گروه عادی یا نرمال (نه بسته و نه باز):

گروهی است که تمام درخواست های عضویت، منتظر تأیید یا عدم تأیید مالک خواهند ماند. در صورت تأیید، عضویت پذیرفته و در صورت عدم تأیید عضویت پذیرفته نخواهد شد. مالک هیچ محدودیت زمانی در تأیید عضویت ندارد.

4.4.5.4 - تعریف گروه منسوخ شده:

گروهی است که کلیه‌ی اعضایش آن را ترک کرده اند، چنین گروهی کاملاً از بین رفته و بازگشت افراد یا ورود فردی جدید به آن برای همیشه امکان ناپذیر است.

4.4.6 - قوانین مالک گروه:

i. در هر لحظه، هر گروه تنها و تنها یک مالک دارد. مؤسس گروه، اولین مالک گروه است. به عبارت دیگر مؤسس گروه، به صورت پیش فرض مالک گروه نیز می باشد. هیچ گروهی بدون مالک، امکان ادامه فعالیت نخواهد داشت.

ii. مالک گروه قدرت انتقال اختیارات خویش به عضوی دیگر از گروه را دارد. اما پس از انتقال، او عضوی عادی است و هیچ مزیتی نسبت به دیگر اعضاء گروه نخواهد داشت.

iii. همانطور که قبلاً اشاره شد، مؤسس گروه در ابتدا مالک گروه است. مانند هر مالک دیگری می‌تواند مالکیت خویش را به دیگری واگذار نماید. اما مفهوم مؤسس گروه قابل واگذاری نیست و البته هیچ مسئولیت خاصی نیز بر عهده ندارد.

iv. تنها مالک گروه می‌تواند وضعیت تأیید عضویت گروه را به منظور نحوه‌ی مواجهه با درخواستهای عضویت افراد جدید تعیین کند و یکی از حالت‌های باز، بسته یا عادی را برگزیند. یک گروه به صورت پیش فرض در وضعیت تأیید عضویت عادی است یعنی برای ورود عضو جدید، نیاز به تأیید مالک می‌باشد.

7.4.4 - تعریف سرگروه یک گروه:

هرگاه اکثریت اعضای یک گروه با مراجعه به دفتر دموکراسی لایه‌ای حق تصمیم‌گیری خویش را به یکی از هم‌گروهی‌های خویش واگذار کنند، آن فرد **سرگروه** آن گروه نامیده می‌شود. بعبارت دیگر سرگروه هر گروه می‌بایست اکثریت آراء هم‌گروهی‌های خویش را کسب نماید.

8.4.4 - قوانین انتخاب سرگروه:

i. هر فرد دارای یک رأی بوده و می‌تواند فقط به یکی از اعضای گروه به عنوان سرگروه رأی دهد. البته همان رأی را می‌تواند به خود بدهد.

ii. در صورتی که گروهی بدون سرگروه باشد و تعداد آراء داده شده به حداقل دو نفر از اعضای گروه، از دیگر اعضای بیشتر ولی با یکدیگر برابر باشند، هیچ یک به عنوان سرگروه انتخاب نمی‌شوند و گروه بدون سرگروه محسوب می‌شود.

iii. هر عضو یک گروه، در هر زمان می‌تواند با مراجعه به یکی از دفاتر دموکراسی رأی خویش را تغییر دهد و در این مورد محدودیتی نیست.

iv. در صورتی که گروهی دارای سرگروهی با اکثریت آراء اعضایش باشد، ولی به دلیل تغییر نظر برخی از اعضا، اکنون عضو دیگری از همان گروه اکثریت آراء را داشته باشد، سرگروهی فرد قبلی لغو می‌گردد و به عضو با اکثریت آراء داده می‌شود.

v. در حالتیکه تغییر آراء اعضا به گونه‌ای باشد که سرگروه فعلی با عضوی دیگر دارای تعداد رأی‌های برابر گردند، سرگروه قبلی در سمت خویش باقی‌مانده و تغییری در این مورد به وجود نمی‌آید.

vi. منظور از رأی‌گیری، استقرار صندوق رأی و ... نیست. بلکه هر فرد در زمان عضویت در یک گروه و یا در هر ساعت اداری دیگری می‌تواند به دفتر دموکراسی لایه‌ای مراجعه کند و از مسئول دفتر درخواست کند تا نظر ثبت شده وی در خصوص فرد مورد علاقه اش برای سرگروهی را تغییر دهد. ترجیحاً اجازه‌ی این تغییر حتی چندین بار در روز نیز داده شود و نگران حجم بالای تغییرات نباشید چون به جز در اوایل؛ که مردم ناآشنا هستند؛ به مرور به ثبات تصمیم می‌رسند و حجم تغییرات بسیار کم خواهد بود.

vii. رأی هر فرد می‌تواند تا هر زمان ممتنع باشد تا فرصت فکر کردن داشته باشند.

viii. جهت سرگروه شدن نیازی به کاندید یا نامزد شدن نیست بلکه اعضا می‌توانند به یکی از هم‌گروهی‌های خویش حتی بدون اطلاع او رأی دهند.

ix. در صورتی که فردی تمایل نداشته باشد ولی هم‌گروهی‌های او را برگزینند. پس از اطلاع، از نظر قانونی او مسئول است ولی می‌تواند گروه را ترک نماید.

x. در صورت ترک سرگروه، بلافاصله و به صورت خودکار، رأی اعضایی از گروه که به او رأی داده بودند، به حالت ممتنع درخواهد آمد و لذا یکی از اعضا حاضر در گروه که اکثریت رأی را دارد به صورت خودکار به سرگروهی برگزیده خواهد شد. بدیهی است که آن‌ها با مراجعه به دفتر دموکراسی لایه‌ای می‌توانند، رأی جدیدی بدهند.

xi. در صورتی که فردی گروهی را ترک کند، رأی او چه مثبت و چه منفی نیز بی‌اثر می‌شود.

xii. فوت یا جنون و یا... مواردی این‌چنینی به منزله‌ی ترک گروه است.

xiii. در داخل هر گروه، رأی هر عضو به سرگروه، برای دیگر اعضای همان گروه مخفی نیست. اما نگارنده توصیه می‌کند که برای کلیه ی دیگر افراد جامعه (جز برای لایه ی ناظران و لایه‌های بالاتر که در آینده به آن‌ها اشاره خواهیم کرد) مخفی باشد.

xiv. رأی هر گروه داخلی است و بر گروه‌های دیگر و یا بر گروه‌های موجود در سطوح دیگر تأثیر مستقیم ندارد.

4.4.9 - تعریف عدد مینیمال فعال گروه ($M_i=10$):

در هر لایه دلخواه L_i ، عددی طبیعی مانند M_i از طرف دفتر مرکزی دموکراسی لایه‌ای برای کلیه‌ی گروه‌های واقع در آن لایه، تعیین می‌گردد و عبارتست از عددی که هر گروه میبایست حداقل به تعداد آن عدد عضو داشته باشد تا آن گروه در سیستم اداری دموکراسی لایه‌ای به رسمیت شناخته شود و از نظر قانونی بتواند در رأی‌گیری مؤثر باشد. نگارنده توصیه می‌کند که این عدد برابر با $M_0=M_1=M_2=...=10$ در نظر گرفته شود.

4.4.10 - انواع متفاوت گروه از نظر فعالیت:

4.4.10.1 - تعریف گروه بی سرگروه:

گروهی است که سرگروه نداشته باشد.

4.4.10.2 - تعریف گروه فعال نشده:

گروهی است که تا کنون هیچ سرگروهی به لایه ی بالاتر نفرستاده است.

4.4.10.3 - تعریف گروه فعال:

گروهی است که دو شرط زیر را داشته باشد:

i. دارای سرگروه مشخص باشد.

ii. تعداد اعضایش از عدد مینیمال فعال بیشتر (یا مساوی) باشد.

4.4.10.4 - تعریف گروه غیر فعال:

گروهی است که فعال نباشد.

4.4.10.5 - تعریف گروه معلق:

گروهی است که تعداد اعضایش از عدد مینیمال فعال کمتر است.

4.4.11 - انواع گروه‌های بی سرگروه:

i. گروهی که تا کنون سرگروهی برنگزیده است و رأی همه اعضایش ممتنع باشد.

ii. گروهی که تا کنون سرگروهی برنگزیده است و حداقل دو نفر از اعضای گروه، با آراء برابر اکثریت را کسب کرده باشند. لذا هیچ یک به عنوان سرگروه انتخاب نشده و گروه بدون سرگروه بماند.

iii. گروهی که سرگروهش آن گروه را ترک (یا فوت، جنون، ...) کرده باشد و پس از او حداقل دو نفر از اعضای گروه، با آراء برابر، اکثریت را کسب کرده باشند. لذا هیچ یک به عنوان سرگروه انتخاب نشده و گروه بدون سرگروه بماند.

1.1.4.4 - توجه ۱:

با توجه به قوانین انتخاب سرگروه اگر گروهی در حال حاضر دارای سرگروه باشد، هرگز با تغییر آراء اعضایش به یک گروه بی سرگروه تبدیل نخواهد شد و فقط ترک سرگروه می‌تواند چنین حالتی را پیش بیاورد.

1.2.4.4 - تعریف سرگروه فعال:

سرگروه یک گروه فعال را مختصراً سرگروه فعال می‌نامیم.

1.3.4.4 - تعریف عضو منتظر در یک لایه:

در هر لایه‌ای عضوی را که اختیارات زیر از او سلب شده است، عضو منتظر در همان لایه گوئیم.

i. تشکیل یک گروه جدید در آن لایه

ii. تقاضای عضویت و عضویت در یک گروه

1.1.3.4.4 - توجه ۱:

عضو منتظر همچنان می‌تواند :

i. به عنوان سرگروه، مالک، مؤسس گروهی که عضو آن است، انتخاب شود یا به آن نقش ادامه دهد.

ii. دارای حق رأی در گروهی که عضو آن است، می‌باشد. می‌تواند در رأی‌گیری داخلی گروه برای سرگروه، شرکت کند و رأی او مؤثر است.

iii. به عنوان یک عضو گروه در شمارش تعداد اعضاء گروه برای رسیدن به عدد مینیمال فعال گروه، محاسبه می‌شود.

iv. می‌تواند گروه خویش را ترک کند.

1.4.4.4 - تعریف عضو نیمه خنثی در یک لایه:

در هر لایه‌ای عضوی را که اختیارات زیر از او سلب شده است، عضو نیمه خنثی گوئیم.

i. تشکیل یک گروه جدید در آن لایه

ii. تقاضای عضویت و عضویت در یک گروه

iii. حق رأی در گروهی که عضو آن است. بعبارت دیگر رأی او ممتنع محسوب می‌شود.

1.1.4.4.4 - توجه ۱:

عضو نیمه خنثی همچنان می‌تواند :

i. به عنوان سرگروه، مالک، مؤسس گروهی که عضو آن است، انتخاب شود یا به آن نقش ادامه دهد.

ii. به عنوان یک عضو گروه در شمارش تعداد اعضاء گروه برای رسیدن به عدد مینیمال فعال گروه، محاسبه می‌شود.

iii. می‌تواند گروه خویش را ترک کند.

4.4.5.1 - تعریف عضو خنثی در یک لایه:

در هر لایه‌ای عضوی را که اختیارات زیر از او سلب شده است، عضو خنثی آن لایه گوییم.

- i. تشکیل یک گروه جدید در آن لایه
- ii. تقاضای عضویت و ورود به یک گروه
- iii. حق رأی در گروهی که عضو آن است. بعبارت دیگر رأی او ممتنع محسوب می شود.
- iv. حق محسوب شدن در شمارش تعداد اعضاء برای رسیدن به عدد مینیمال فعال گروه

4.4.5.1.1 - توجه ا:

عضو خنثی همچنان می تواند :

- i. به عنوان سرگروه، مالک، مؤسس گروهی که عضو آن است، انتخاب شود یا به آن نقش ادامه دهد.
- ii. می تواند گروه خویش را ترک کند.

4.4.5.1.1.1 - استدلال ا:

با توجه به تعاریف فوق، بدیهی است که هر عضو خنثی، یک عضو نیمه خنثی نیز هست. اما عکس مطلب همواره صادق نیست.

4.4.6.1 - تعریف عضو غیر خنثی در یک لایه:

در هر لایه‌ای عضوی را که نیمه خنثی یا خنثی نباشد را غیر خنثی می گوییم.

4.4.7.1 - تعریف کلی لایه‌ها:

تعریف را به استقراء انجام می دهیم. یعنی ابتدا میبایست لایه صفر (L_0) لایه ها را تعریف کنیم.

سپس فرض می کنیم برای عدد i لایه‌ی $L_i(A)$ تعریف شده باشد و آن گاه تعریف را برای لایه‌ی سطح $(i + 1)$ (یعنی $L_{(i+1)}$) بیان می کنیم.

4.4.7.1.1 - ابتدا استقراء:

در بخش [۴.۵.۲](#) لایه صفر تعریف شد و پس از آن گروه سطح صفر تعریف شد و سپس مفاهیم عضو مؤسس، مالک و قوانین حاکم بر مالک، سرگروه و قوانین حاکم بر سرگروه، عدد مینیمال فعال گروه و گروه‌های بی سرگروه، فعال نشده، فعال، غیر فعال، معلق و عضو منتظر و عضو خنثی و نیمه خنثی به صورت کلی تعریف شده‌اند در نتیجه، تعریف آن‌ها در تمام لایه ها و از جمله لایه ی صفر انجام شده است.

4.4.7.1.2 - فرض استقراء:

فرض می کنیم موارد فوق برای عدد (i) تعریف شده باشند. یعنی فرض کنیم ما لایه‌ی $L_i(A)$ و گروه‌های در سطح i و سرگروه‌های سطح i و کلیه ی قوانین آن‌ها و تمام موارد فوق را تعریف کرده باشیم.

4.4.7.1.3 - تعریف استقرایی:

لایه‌ی $(i + 1)$ یا همان $L_{(i+1)}(A)$ عبارتست از مجموعه‌ی تمام سرگروه‌های فعال موجود در لایه‌ی $L_i(A)$ یا به زبان مجموعه ها در ریاضی داریم:

$$L_{(i+1)} = \{ a \in A \mid a \in L_i(A) \ \& \ \exists G_i \in L_i(A) ; H(G_i) = a \text{ and } G_i \text{ is Active} \}$$

همچنین تعداد اعضای یک لایه را مشابه ریاضیات اینگونه نمادگذاری می‌کنیم:

$$P_i = |L_i(A)|$$

4.4.8.1 - قوانین حاکم بر رأی گیری لایه ای:

i. هر فرد میبایست از طریق یک دفتر دموکراسی لایه‌ای متقاضی عضویت در رأی گیری لایه شود. سپس آن دفتر دموکراسی لایه‌ای میبایست هویت فرد متقاضی را بررسی و ثبت نموده و در صورتی که فرد مورد نظر از نظر قانون اساسی دارای شرایط لازم باشد و هیچ مشکل یا منع قانونی نداشته باشد، او را ثبت نام نماید. به محض ثبت نام آن فرد وارد اولین لایه ی رأی گیری لایه‌ای که همان لایه ی صفر است، خواهد شود. به کلیه ی افرادی که از طریق یک دفتر دموکراسی لایه‌ای ثبت نام کرده‌اند، **عضوهای آن دفتر** می‌گوییم. هر فرد، جز ثبت نام اولیه و احراز هویت، می‌تواند تمامی امور دیگر مربوط به رأی گیری لایه‌ای از جمله ساختن گروه، عضویت در گروه، رأی به سرگروه و یا تغییر رأی خویش و ... را در هر یک از دفاتر دموکراسی انجام دهد. اما دفتری که عضو آن می‌باشد، وظیفه ی بررسی صحت هویت و نداشتن منع قانونی جهت حضور در رأی گیری لایه ای، ثبت نام و حذف عضویت (در صورت حکم قوه ی قضاییه و یا فوت و یا جنون) را بر عهده دارد.

ii. هیچ فردی نمی‌تواند به صورت هم زمان، عضو دو دفتر دموکراسی باشد. به عبارت دیگر، هر فرد حداکثر می‌تواند عضو یک دفتر باشد. بررسی عدم عضویت فرد متقاضی در دفاتر دموکراسی دیگر، بر عهده ی کارمندان و رئیس دفتر دموکراسی مورد تقاضا است.

iii. هر عضو غیر خنثی (نه نیمه خنثی و نه خنثی) از یک لایه ی خاص ($\forall a \in L_i(A), i \geq 0$)، در صورت تمایل، حداکثر می‌تواند یک گروه در همان لایه (L_i) ایجاد کند. البته در صورت عدم تمایل فرد مجبور به تشکیل گروه نیست.

iv. دفتر دموکراسی مرکزی می‌بایست یک راهکار نامگذاری (یا کدگذاری) منحصر به فرد و استاندارد برای نامگذاری گروه‌ها در دفاتر دموکراسی اتخاذ نماید. پیشنهاد نگارنده این است که موسس هر گروه بتواند هر نام دلخواهی را جهت گروه خویش برگزیند ولی خود دفتر دموکراسی یک کد اجباری به آن گروه اختصاص دهد و در تعاملات رسمی و ثبتی آن کد ملاک عمل باشد. کد پیشنهادی به شکل $G_i-N-20151130-1054$ می‌باشد که N عددی است که نشان دهنده‌ی دفتر دموکراسی ثبت کننده است. مابقی تاریخ (سال ماه روز) و ساعت و دقیقه لحظه ی تشکیل این گروه است. عدد اندیس i نیز نشان دهنده‌ی سطح i بودن این گروه است.

v. در هر لایه ای، هر عضو غیر خنثی که در هیچ گروهی از آن لایه عضویت ندارد، می‌تواند تقاضای عضویت در هر یک از گروه‌های غیر بسته آن لایه را بدهد. شرط ورود یک فرد به یک گروه اجازه‌ی مالک آن گروه است. بسادگی از این قانون می‌توان نتیجه گرفت که هر فرد در هر لایه، فقط می‌تواند در یک گروه عضویت داشته باشد. بدیهی است که امکان دارد، عضو یک لایه هنوز به هیچ گروهی نپیوسته باشد.

vi. هیچ فرد یا مجموعه ای نمی‌تواند فردی را از گروهی اخراج یا حذف نماید. حتی مالک (یا موسس) گروه نیز چنین اختیاری ندارد. مالک در بدو ورود می‌تواند مانع ورود افراد شود ولی پس از ورود دیگر نمی‌تواند او را حذف نماید.

vii. هر یک از اعضاء گروه از جمله مالک و موسس گروه می‌توانند هر زمان تمایل داشتند، آن گروه را ترک نمایند و کسی نمی‌تواند آنها را مجبور به ماندن نماید. در صورتی که مالک گروهی بخواهد آن را ترک نماید، توصیه می‌شود فردی از افراد گروه را به عنوان جانشین خویش معرفی نماید و اگر اینکار را ننماید و گروه را ترک

نماید، سرگروه آن گروه، مالک خواهد بود. اگر مؤسس گروه را ترک کند، همچنان مؤسس آن گروه خواهد بود اگر چه عضو آن گروه نیست و با این حال، در صورت تمایل به برگشت گروه باید توسط مالک مورد تأیید قرار گیرد.

viii. هر گاه سرگروهی فعال در لایه L_i در لایه L_{i+1} (یعنی لایه L_{i+1}) سرگروهی فعال نباشد؛ به محض اینکه در لایه L_i نیز سرگروه فعال بودن خویش را از دست دهد، از لایه L_i بالاتر (یعنی لایه L_{i+1}) حذف می شود.

ix. هر گاه عضوی در یک لایه L_i بالاتر مانند $h \in L_{i+1}$; $i \geq 0$ سرگروهی فعال باشد ولی در لایه پایین تر آن لایه (یعنی در L_i) سرگروه فعال نباشد، توسط دفتر مرکزی دموکراسی لایه‌ای به عضوی نیمه خنثی در لایه L_i بالاتر (یعنی لایه L_{i+1}) تبدیل می شود.

x. در لایه L_i هر عضو نیمه خنثی حداکثر به مدت زمان T_i که توسط دفتر مرکزی دموکراسی لایه‌ای برای آن لایه در نظر گرفته شده است، می تواند نیمه خنثی باشد و پس از این مدت به صورت خودکار به عضوی خنثی در همین لایه تبدیل می شود. ضمناً به T_i مهلت نیمه خنثی بودن لایه L_i گوئیم. نگارنده پیشنهاد می دهد، که T_i برابر M_i (عدد مینیمال فعال لایه i) باشد.

xi. هر عضو خنثی یا نیمه خنثی در لایه L_{i+1} ، در صورتی که مجدداً بتواند به سرگروه فعالی در لایه L_i تبدیل شود، از حالت خنثی یا نیمه خنثی خارج و یک عضو معمولی خواهد شد.

xii. در لایه L_i ؛ اگر ترک عضوی سبب غیرفعال شدن گروهی گردد و نیز سبب شود تا سرگروه آن گروه در لایه L_i بالاتر (یعنی لایه L_{i+1}) نیمه خنثی شود، آنگاه تا پایان مهلت نیمه خنثی بودن سرگروه، آن عضو ترک کننده، به همراه کلیه اعضای آن گروه به استثناء سرگروه نیمه خنثی شده به عضوهایی منتظر در لایه L_i تبدیل خواهند شد. یعنی نمی توانند در لایه L_i گروهی جدید ساخته یا در گروهی دیگر از این لایه، عضو شوند.

4.4.9.1 - پاسخ به اشکالات مطرح شده در ابتدای فصل:

اگر فردی از گروهی که سرگروهش در لایه L_i بالاتر سرگروه نیست خارج شود، و این خروج سبب غیرفعال شدن آن گروه گردد، به سرعت و بنا به قانون vi سرگروهش از لایه L_i بالاتر اخراج می شود. لذا گروه‌های متقلب امکان اینکه سرگروهی را به گروه بالاتر ارسال کنند و سپس با حذف افراد از گروه و تشکیل گروه‌های جدید در صدد تقلب باشند، را نخواهند داشت.

اگر فردی از گروهی که سرگروهش در لایه L_i بالاتر سرگروه است خارج شود، و این خروج سبب غیرفعال شدن آن گروه گردد، به سرعت و بنا به قانون vii سرگروهش در لایه L_i بالاتر نیمه خنثی می شود. در نتیجه بنا به قانون x آن عضو و کلیه اعضای گروه برای مدت T_i به حالت منتظر در آمده و امکان تشکیل گروه جدید و یا عضویت در گروه‌های دیگر را از دست می دهند. لذا گروه‌های متقلب امکان اینکه سرگروهی را به گروه بالاتر ارسال کنند و سپس با حذف افراد از گروه و تشکیل گروه‌های جدید در صدد تقلب باشند، را نخواهند داشت. در صورتی که قبل از مهلت نیمه خنثی بودن، گروه عضوگیری‌های جدید نموده و همه چیز به حالت عادی خویش بازگردد که هیچ مشکلی برای ادامه ندارند و حالت منتظر بودن عضوها نیز پایان می پذیرد. در صورتی که مهلت تمام و عضو نیمه خنثی به خنثی تبدیل شود، گروه‌های متقلب در عمل جز عضوی خنثی در لایه L_i بالا که بود و نبودش اثری در این لایه و نتیجه‌ی رأی‌گیری ندارد، کاری از پیش نبرده اند. لذا هیچ انگیزه‌ای برای این قبیل حرکات وجود ندارد.

اشکال دوم شامل ترک طبیعی، یا موارد فوت و ... که سبب وارد شدن شوک به بدنه‌ی دموکراسی لایه‌ای می شد، براحتی در چهارچوب مفاهیم و قوانین این فصل پاسخ داده می شوند. زیرا کسی که در لایه‌های بالایی صعود کرده باشد، با ترک یا تغییر رأی گروه سطح صفر و یا گروه‌های پایینی، به سرعت جایگاه خویش را در لایه‌های بالایی از دست نمی‌دهد و نهایت به عضوی نیمه خنثی که دارای مهلتی جهت ترمیم جایگاهش در لایه‌های پایینی است می

شود. با فرض اینکه نتواند در لایه صفر ترمیم کند و منجر به خنثی شدن در لایه ۱ گردد آنگاه در لایه ۲ احتمالاً به صورت نیمه خنثی در خواهد آمد و مجدد مهلتی خواهد داشت. توجه داریم که این مهلت گنجانده شده در بطن قوانین فوق مانع و سدی در مقابل تغییر خواست و رأی مردم نیست. چرا که اگر به قوانین با دقت توجه کنیم، اکثریت مردم پشتیبان فردی نباشند آن فرد به کل حذف می گردد. اینکه در حالت‌های خاصی علاوه بر تغییر رأی افراد یک گروه، فرد نیمه خنثی می شود و از لایه ۱ بالایی اخراج نمی گردد این است که او در لایه ۱ بالایی پشتیبانانی دارد که در حقیقت هر یک معادل یک گروه مشابه گروه خویش ارزش رأی دارند. ضمناً توجه به این نکته ی ظریف نیز اهمیت و ضرورت تعریف مهلت نیمه خنثی شدن و دادن مهلت مناسب جهت بازسازی گروه به فرد نیمه خنثی شده را گوشزد می کند.

با استدلالی مشابه فوق اعضاء لایه‌های بالایی هرم دموکراسی لایه‌ای، در صورت نیاز بدون پرداخت هزینه سنگین از دست دادن جایگاه و براحته می‌توانند گروه‌های سطح پایین را ترک نمایند و به گروهی دیگر بپیوندند و یا گروهی جدید را تاسیس کنند. لذا این مشکل نیز برطرف می شود.

تنها اشکال ۷ است که با این موارد حل نشده است و نیاز به گفتگو در خصوص نحوه ی تعیین عدد مینیمال فعال گروه در لایه ها داریم. اگر چه مطمئنم بحث ریاضی واری است و راهکارهای بسیار خلاقانه تری برای آن توسط دیگران پیشنهاد می‌شود به عنوان یک راهکار موقت، راه حل زیر را پیشنهاد می دهیم. هدف آن است که تمرکز من به عنوان ایجاد کننده بر اسکلت اصلی کار باقی بماند و کار بیشتر بر روی این جزییات را به دیگر آزادخواهان واگذار می نمایم. تغییراتی که در ذیل خواهد آمد سبب ایجاد تغییرات اندکی در قوانین مربوط به لایه ها خواهد شد. بویژه اینکه در لایه‌های پیش از ناظران و لایه های بالایی (لایه های ناظران و قانونگذاران و مشاوران و دانای اول) امکان گروه سازی نخواهد بود زیرا با ثابت بودن تعداد اعضا ناگزیر از ایجاد گروه‌های از پیش ساخته خواهیم بود که در ادامه توضیح داده خواهد شد.

4.4.2 - مزایای ثابت بودن تعداد اعضاء در لایه‌های بالایی:

همانطور که در ابتدای فصل در مورد مشکلات دموکراسی لایه‌ای ساده و در شماره ۷ مطرح شد، تعداد اعضاء لایه ها می‌تواند به گونه‌ای باشد که اگر به عنوان مثال، با عدد مینیمال فعال $M=10$ لایه‌های بالایی را نیز بسازیم، برای لایه‌های مشاوران و قانون گذاران و ناظران اعداد مناسبی نیابیم. جای خوشبختی است که لایه خردورزی همواره دارای تنها ۱ عضو و آن هم دانای اول است. زیرا که به این ترتیب همواره در تمام کشورهای دارای دموکراسی لایه‌ای، یک نفر در صدر جامعه نشسته است و تصمیم گیر نهایی است و این سبب می‌شود که دو کشور دارای دموکراسی لایه‌ای، در مذاکرات راحتتر به نتیجه برسند. چرا که در هر دو کشور یک فرد در راس تصمیم گیری است و از طرفی تفاهم بین دو نفر، بسیار ساده از تفاهم بین چندین نفر است.

به همین ترتیب اگر بتوانیم تعداد اعضاء لایه‌های مشاوران، قانون گذاران، ناظران را نیز به اعداد ثابت مناسبی برسانیم آنگاه علاوه بر حل مشکل ۷ مزایای زیر را نیز خواهیم داشت:

i. ساختار سیاسی جامعه و تعداد جایگاه ها و مشاغل و پست های سیاسی در تمام جوامع دارای دموکراسی لایه‌ای کاملاً ثابت و مشابه خواهد بود. ثبات این جایگاه ها، منجر به عدم وابستگی به تغییرات نظرات سیاسی مردم که دگرگونی در آن‌ها بدلیل افزایش یا کاهش جمعیت، تغییر دیدگاه سیاسی و ... بسیار طبیعی است، می شود. این سبب می‌شود ساختار اداری متزلزلی در سطوح بالایی نداشته باشیم و اینطور نباشد که بوجه ها و هزینه‌ها و ساختارهایی را که برای هر یک از مشاغل سیاسی لایه‌های بالایی دموکراسی لایه‌ای و با توجه به تعداد اعضاء هر لایه در نظر گرفته‌ایم و در نتیجه به همان نسبت تقسیم کار صورت گرفته است، به دلیل تغییر تعداد این جایگاه ها به حالتی غیر قابل پیشبینی و لحظه‌ای درآید. درست است که اعمال لحظه‌ای نظر اکثریت مردم، از نقاط قوت دموکراسی لایه‌ای محسوب می‌شود ولی این نباید سبب شود تا به صورت لحظه‌ای ساختار اداری سیاسی کشور تغییر کند. جهت عدم وابستگی این ساختار از نظر جایگاه هایش به تغییرات ناشی از بنیان دموکراسی لایه‌ای، بهتر است تعداد اعضاء لایه‌های بالایی را به عددهایی ثابت برسانیم.

ii. هنگامی که دو کشور دارای دموکراسی لایه‌ای با یکدیگر وارد مذاکرات سیاسی شوند، ثابت بودن و استناد دارد بودن تعداد اعضاء لایه‌های بالایی سبب می‌شود، تا با وجود تفاوت در جمعیت دو کشور، هر یک از مذاکره کنندگان با همتایان خویش بر سر میز مذاکره بنشینند. به خاطر داشته باشید که کارکرد این لایه‌ها، از لایه‌ی ناظران به بالا، شغل سیاسی محسوب می‌شوند و این مطلب در ادامه بیشتر توضیح داده خواهد شد.

iii. ایجاد، بسط و شرح اصول قانون اساسی مرتبط با مشاغل سیاسی و لایه‌های بالایی دموکراسی لایه‌ای راحت‌تر صورت می‌گیرد. توجه کنید که منظور از اصول قانون اساسی، قوانین ذاتی و توکار دموکراسی لایه‌ای که در این کتاب آورده شده‌اند، نیست. بلکه بخش‌هایی از قانون اساسی آن جامعه است که قرار است بعدها توسط لایه‌ی قانونگذاران ایجاد شود.

iv. با یکسان و شبیه بودن هر چه بیشتر ساختارهای سیاسی_اداری بین دو کشور دارای دموکراسی لایه‌ای، احتمال مشابهت قوانین اساسی آن‌ها بویژه در خصوص مواردی که مربوط به مشاغل سیاسی هستند، بیشتر می‌شود و این سبب تسریع در روند ادغام و ترکیب آن دو کشور در جهت رسیدن به یک کشور واحد، که از اهداف اصلی ارائه‌ی این کتاب است، می‌گردد.

4.4.1.2 - پیشنهاد عدد ۷ بعنوان تعداد اعضاء لایه‌ی مشاوران:

لایه‌ی مشاوران همانگونه که از نامش پیداست، قرار است که به دانای اول مشاوره بدهد. در دموکراسی لایه‌ای، هر لایه‌ای از عملکرد فردگرایانه و دیکتاتوری لایه‌ی بالایی خویش جلوگیری می‌کند. لایه‌ی مشاوران نیز این وظیفه‌ی مهم را در ارتباط با دانای اول بر عهده دارد و از آنجایی که لایه‌ی خردوری تنها یک عضو دارد (دانای اول) این خطر بسیار جدی است و لذا وظیفه‌ی جلوگیری از دیکتاتور شدن دانای اول که بر عهده‌ی لایه‌ی مشاوران است نیز بسیار با اهمیت می‌شود. بدیهی است که از این منظر، وجود ۲ یا ۳ مشاور در این لایه کافی نیست. از طرفی اگر تعداد مشاوران بسیار بالا برود و مثلاً ۱۵ یا ۲۰ مشاور داشته باشیم، احتمالاً دانای اول کل ۲۴ ساعت خویش را باید صرف مشاوره با آن‌ها نماید و جلسات مشاوره‌ی گروهی آن‌ها از حالت مشاوره به سمت مجلس و مراسم می‌رود. لذا عددی مناسب برای این لایه باید انتخاب کنیم. به عقیده‌ی نگارنده، عدد ۷ در نگاه اول میتواند نامزد خوبی باشد زیرا:

i. عدد ۷ یک عدد اول و فرد است و به رأی‌گیری راحت‌تر کمک می‌کند.

ii. عدد ۷ نه آنقدر کوچک است که تعداد اعضاء لایه‌ی مشاوران نتوانند خودمحموری دانای اول را کنترل نموده و هدایت کند و نه آنقدر بزرگ است که مفهوم مشاوره را به مراسم و مجلس تبدیل نماید.

iii. عدد ۷ برای بسیاری از مردم جهان مقدس یا دوست‌داشتنی است. و این از جنبه‌ی روانی موضوع برای آنها، انتخاب طبیعی و خوبی خواهد بود.

iv. حدوداً در زمان نگارش کتاب جمعیت جهان ۷ میلیارد نفر است که اگر با عدد مینیمال $M=10$ لایه‌ها را بسازیم به عدد ۷ می‌رسیم.

با این حال نگارنده، اصراری بر این عدد ندارد زیرا میداند که انتخاب عدد مناسب، نیاز به بررسی بیشتری دارد ولی همچنان اساس کار مشابه خواهد بود و صرفاً عددی دیگر جایگزین می‌شود. لذا من با همین عدد پیش‌خواهم رفت.

همچنین توجه داشته باشید که منظور از انتخاب عدد ۷ یا هر عدد دیگری برای لایه‌ی مشاوران یا هر یک از لایه‌های دیگر، آن نیست که مثلاً مشاوران یا دانای اول یا ناظران نتوانند از مشاوره‌ها یا خدمات حقوقدانان و دیگر تیم‌های فنی و عملیاتی استفاده کنند. بلکه اعضاء لایه‌ی مشاوران، در حقیقت مشاوران اصلی دانای اول هستند و در عمل چشم و گوش او برای دریافت اطلاعات کامل و مدیریت جامعه خواهند بود. همچنین لایه‌ی مشاوران، مشاوره‌هایی را که با قدرت رأی آنها همراه است به دانای اول می‌دهند و اینطور نیست که دانای اول صرفاً گوش کند و بدون قانع کردن اکثریت جز در موارد خاص که نیاز به تصمیم‌گیری سریع وجود دارد، تصمیم‌گیری نماید. قطعاً تمامی لایه‌های بالایی،

در قالب استخدام دولتی کارمندان یا به صورت دریافت خدمات از بخش خصوصی جامعه قادر به دریافت اطلاعات و یا مشاوره های دیگر خواهند بود. اما قانون گذاری این قبیل موارد و ساختار چینی مربوط به شغل های دولتی و حتی شغل های ساده ی دیگر مورد نیاز، مانند نظافت دفتر کار دانای اول یا مشاوران و بسیاری موارد دیگر را به زمان اجرای عملی این ایده واگذار می کنیم زیرا از هم اکنون ترسیم شرایط عملی آن در ذهن نگارنده، کاری ناممکن یا دشوار می باشد. و امید دارم که در زمان تحقق عملی این ایده در اولین کشور (و این سؤال بزرگی در ذهن من است که چه کشوری اولین خواهد بود!) به مرور زمان ساختارهای شغلی و اداری اینچنینی را تجربه کرده و به صورت قوانین در آورند. این ها جزو قوانین اساسی آن جامعه خواهند بود که در فصول آینده مفصل در مورد نحوه ی قانون گذاری و لایه ی قانون گذاران و نیز ساختار های مدیریتی و اجرایی صحبت خواهد شد. اما هر جا صحبت از قوانین ذاتی یا توکار دموکراسی لایه ی می شود، منظور قوانینی هستند که در همین کتاب و از هم اکنون در مورد آن ها صحبت می شود مانند، نحوه فعال یا غیرفعال بودن یک گروه، یا خنثی یا نیمه خنثی شدن یک عضو و ... که در حقیقت شاکله ی اصلی دموکراسی لایه ای را شکل داده اند و بنیادی تر هستند.

از این مطلب که بگذریم و اگر با این پیشنهاد که عدد ۷ به عنوان عدد ثابت لایه ی مشاوران انتخاب شود، موافق باشید و عدد مینیمال ما همچنان $M=10$ باشد. تعداد اعضاء لایه ها به صورت زیر خواهد بود.

لایه ی خردورزی: ۱ نفر (دانای اول)، لایه ی مشاوران: ۷ نفر، لایه ی قانون گذاران: ۷۰ نفر، لایه ی ناظران: ۷۰۰ نفر
 بلافاصله نتیجه می گیریم که اگر بخواهیم به روش سابق اعضای لایه ی ناظران را سرگروه های فعال لایه ی پیش از ناظران در نظر بگیریم، ناگزیر باید لایه ی پیش از لایه ی ناظران را به گونه ای تعریف کنیم که دقیقاً ۷۰۰ گروه داشته باشد. لذا به تعریف این لایه می پردازیم.

4.4.2 - تعریف لایه ی پیش از ناظران:

به اولین لایه ای که تعداد اعضایش کمتر از ۲۱۰۰۰ نفر باشد، لایه ی پیش از ناظران گفته می شود.

در این لایه، دقیقاً ۷۰۰ گروه از پیش ساخته شده وجود دارد که مؤسس آن ها شخص خاصی نیست و هیچ کس حق ایجاد گروه جدیدی را ندارد. این گروه ها با شماره های عددی نام گذاری می شوند. مانند گروه شماره ۱ (G_1) تا گروه شماره ۷۰۰ (G_{700}) و عدد مینیمال این لایه بر خلاف دیگر لایه ها که برابر ۱۰ بود، برابر ۳ تعریف می شود. همچنین هر عضو این لایه می تواند به هر یک از گروه های فوق وارد شود و این گروه ها همواره گروه هایی باز هستند. بقیه ی قوانین نیز مشابه قوانین پیشین برای لایه ها و گروه ها است.

این لایه تشکیل شده از مردم عادی و هیچ سمت شغلی و یا حقوقی به جهت ورود به این لایه برای اعضاء در نظر گرفته نمی شود. هیچ مسئولیت خاصی جز شرکت در رأی گیری و انتخاب لایه ی بعدی بر عهده ی آن ها نیست.

4.4.3 - قضیه:

در حالت ایده آل (یعنی حالتی که تمام اعضای یک لایه در گروه هایی فعال عضو هستند و این گروه ها نیز دقیقاً به تعداد عدد مینیمال آن لایه عضو دارند) تعداد اعضای لایه ی پیش از ناظران همواره از ۲۱۰۰ نفر بیشتر (یا مساوی) است.

برهان:

اگر تعداد اعضای این لایه برابر x و کمتر از ۲۱۰۰ نفر باشد، این بدان معناست که x گروه در لایه ی قبل از این لایه وجود داشته و با فرض اینکه هر گروه ۱۰ نفر عضو داشته باشند جمعیت لایه ی قبل، برابر $10x$ خواهد بود. چون x کمتر از ۲۱۰۰ است پس $10x$ کمتر از ۲۱۰۰۰ نفر خواهد بود. یعنی لایه ی قبلی در شرط تعریف لایه ی پیش از ناظران صدق می کند و این با اولین بودن لایه ی پیش از ناظران در تناقض است. لذا فرض خلف باطل و تعداد اعضای لایه ی پیش از ناظران همواره از ۲۱۰۰ بیشتر خواهد بود.

4.4.3.1 - نکته ۱:

دلیل انتخاب عدد ۲۱۰۰۰ آن است که با کمک قضیه ی فوق مطمئن شویم که حداقل تعداد اعضای لایه ی پیش از ناظران بیشتر از ۲۱۰۰ نفر یا مساوی با آن است. و از آنجایی که :

$$2100 = 700 * 3$$

نتیجه می شود که می توان از نظر منطقی عدد مینیمال ۳ را برای هر گروه لایه ی پیش از ناظران تعیین کرد. تعیین عدد ۳ از این جهت حائز اهمیت است که اولین عدد فردی است که میتوان با آن یک گروه ساخت. روشن است که گروه ۱ نفره از نظر مفهومی، گروه محسوب نمی شود و گروهی که تنها شامل ۲ عضو باشد نیز در رأی گیری و انتخاب سرگروه از استحکام کافی برخوردار نیست و امکان تغییر سرگروه در حالتی که عضو دوم گروه با سرگروه فعلی در تضاد باشد، وجود ندارد زیرا تعداد رأی هایشان برابر ۱ خواهد بود و شرط تغییر سرگروه داشتن اکثریت آراء بود.

4.4.3.2 - نکته ۲:

به دلیل اینکه ممکن است حالت ایده آل در عمل پیش نیاید و به دلایل گوناگون گروه های غیر فعال یا عضوهای سرگردان لایه که عضو هیچ گروهی نیستند در لایه ی پیش از ناظران به وجود آید، می توان مقداری عددی به حداکثر تعداد اعضای لایه ی پیش از ناظران در تعریف افزود تا از این جهت با اطمینان بیشتری وارد پیاده سازی شویم. مثلاً به جای ۲۱۰۰۰ نفر عدد ۲۵۰۰۰ (یا حتی ۳۰۰۰۰) نفر را انتخاب کنیم. یعنی ۴۰۰۰ (یا حتی ۹۰۰۰) نفر بیشتر تا مطمئن شویم حتماً ۲۱۰۰ نفر عضو این لایه هستند که تمام ۷۰۰ گروه را به حالت فعال درخواهند آورد.

4.4.4.2 - تعریف لایه ی ناظران:

به لایه ی بعد از لایه ی پیش از ناظران، لایه ی ناظران می گوئیم. به عبارت دیگر مجموعه ی تمام سرگروه های فعال موجود در لایه ی پیش از ناظران، لایه ی ناظران را تشکیل می دهند.

با توجه به شیوه ی تعریف لایه ی پیش از ناظران، در حالت عادی تعداد اعضای این لایه برابر ۷۰۰ نفر خواهد بود.

در این لایه، دقیقاً ۷۰ گروه از پیش ساخته شده وجود دارد که مؤسس آنها شخص خاصی نیست و هیچ کس حق ایجاد گروه جدیدی را ندارد. این گروه ها با شماره های عددی نام گذاری می شوند. مانند گروه شماره ۱ (G_1) تا گروه شماره ۷۰ (G_{70}) و عدد مینیمال این لایه $M=10$ می باشد. همچنین هر عضو این لایه می تواند به هر یک از گروه های فوق وارد شود و این گروه ها همواره گروه هایی باز هستند. بقیه ی قوانین نیز مشابه قوانین پیشین برای لایه ها و گروه ها است.

این لایه اولین لایه ی سیاسی است که ورود به آن به منزله ی پذیرفتن مسئولیت شغلی است و دارای حقوق و مزایای یک شغل دولتی خواهد بود. وظیفه ی اصلی این لایه نظارت بر صحت رأی گیری لایه ای و پایش مداوم تمام شاخه های گراف آن است. همچنین تمام اعضای این لایه، حق دسترسی به اطلاعاتی از قبیل مشخصات فردی، مشخصات تماس و آدرس واقعی و شماره های تلفن افراد و ... جهت احراز هویت آنها و بررسی صحت رأی گیری لایه ای دارند. البته این اطلاعات جزو اسرار محرمانه آن جامعه بوده و وظیفه ی حفظ و نگهداری از آن را دارند. با توجه به اینکه در این لایه ۷۰ گروه از پیش ساخته وجود دارد، ۷۰ نفر از اعضای این لایه به لایه بالاتر آن یعنی لایه ی قانونگذاران راه یافته و در عمل ۶۳۰ نفر وظایف این لایه را می بایست انجام دهند.

همانطور که گفته شد، تمام افرادی که موفق به ورود به لایه ی ناظران می شوند، به استخدام دولت درآمده و حضور در این لایه ی به منزله شغل سیاسی در جامعه است و می بایست برای این لایه و لایه های بالاتر، حقوق و دیگر مزایای شغلی در نظر گرفته شود. تأکید اکیدی نیز بر این باشد که تمام لایه های پیش از لایه های ناظران به عنوان مردم شناخته شده و هیچ حقوق یا مزیتی از این جهت ندارند. در همین جا بد نیست به یک قانون اشاره کنیم که:

4.4.4.2.1 - قانون ممانعت از شغل دوم برای لایه ناظران:

هر کسی که به لایه ی ناظران (یا لایه‌های بالاتر) راه یابد، تا زمانی که در این لایه حضور دارد، حق داشتن شغل دوم در جامعه را نخواهد داشت و به محض اینکه فردی به این لایه راه یابد، می بایست از تمام شغل‌های پیشین خویش استعفاء دهد.

4.4.4.1.1 - نکته ۱:

دلایل این قانون بسیار بدیهی است. دلیل اول اینکه؛ فرصت کافی برای انجام وظایف محوله ی خویش را داشته باشند، دلیل دوم اینکه از جایگاه سیاسی خویش برای پیشبرد اهداف تجاری شغل دوم استفاده ننماید.

4.4.4.2.1.2 - نکته ۲:

روش خوبی است که در ابتدای ورود هر یک از افراد به لایه‌های بالایی (از ناظران به بالا) که به عنوان شغل محسوب می شوند، توسط تیم خبره ای از دفتر دموکراسی لایه‌ای مرکزی کلیه ی اموال و دارایی‌های آن‌ها محاسبه و برای عموم مردم با سند و دلیل اعلام گردد. این تیم خبره، همچنین وظیفه ی پایش مداوم تمامی این افراد را تا زمانی که در این مشاغل مشغول به کار هستند را بر عهده داشته باشد. به این موضوع در فصل مربوط به قوه قضاییه بیشتر خواهیم پرداخت.

4.4.5.2 - تعریف لایه ی قانون گذاران:

به لایه ی بعد از لایه ی ناظران، لایه ی قانون گذاران می گوئیم. به عبارت دیگر مجموعه‌ی تمام سرگروه‌های فعال موجود در لایه‌ی ناظران، لایه ی قانونگذاران را تشکیل می دهند.

با توجه به شیوه ی تعریف لایه ی ناظران، در حالت عادی تعداد اعضای این لایه برابر ۷۰ نفر خواهد بود.

در این لایه، دقیقاً ۷ گروه از پیش ساخته شده وجود دارد که مؤسس آن‌ها شخص خاصی نیست و هیچ کس حق ایجاد گروه جدیدی را ندارد. این گروه‌ها با شماره های عددی نام گذاری می شوند. مانند گروه شماره ۱ (G₁) تا گروه شماره ۷ (G₇) و عدد مینیمال این لایه M=10 می باشد. همچنین هر عضو این لایه می‌تواند به هر یک از گروه‌های فوق وارد شود و این گروه‌ها همواره گروه‌هایی باز هستند. بقیه ی قوانین نیز مشابه قوانین پیشین برای لایه ها و گروه‌ها است.

این لایه دومین لایه ی سیاسی است که ورود به آن به منزله ی پذیرفتن مسئولیت شغلی سنگینی است و دارای حقوق و مزایای یک شغل دولتی خواهد بود. وظیفه ی اصلی این لایه قانون گذاری برای جامعه است. ایجاد و توسعه و بهبود و تغییر قوانین جامعه بر عهده ی این لایه است که در فصول بعدی به صورت مفصل توضیح داده می شود. همچنین تک تک اعضای این لایه با توجه به اینکه سرگروه فعال در لایه ناظران محسوب می شوند، می بایست که اعضای گروهش را در خصوص عملیات نظارت بر رأی گیری لایه‌ای رهبری نماید. با توجه به اینکه در این لایه ۷ گروه از پیش ساخته وجود دارد، ۷ نفر از اعضای این لایه به لایه بالاتر آن یعنی لایه ی مشاوران راه یافته و در عمل ۶۳ نفر وظایف این لایه را می بایست انجام دهند.

4.4.6.2 - تعریف لایه ی مشاوران:

به لایه ی بعد از لایه ی قانون گذاران، لایه ی مشاوران می گوئیم. به عبارت دیگر مجموعه‌ی تمام سرگروه‌های فعال موجود در لایه‌ی قانون گذاران، لایه ی مشاوران را تشکیل می دهند.

با توجه به شیوه ی تعریف لایه ی قانون گذاران، در حالت عادی تعداد اعضای این لایه برابر ۷ نفر خواهد بود.

در این لایه، دقیقاً ۱ گروه از پیش ساخته شده وجود دارد که مؤسس آن شخص خاصی نیست و هیچ کس حق ایجاد گروه جدیدی را ندارد این گروه با نام گروه مشاوران نام گذاری می شود و عدد مینیمال این لایه برابر تعداد کل اعضایش است.

این لایه سومین لایه ی سیاسی است که ورود به آن به منزله ی پذیرفتن مسئولیت شغلی بسیار سنگینی است و دارای حقوق و مزایای یک شغل دولتی خواهد بود. وظیفه ی اصلی این لایه مشاوره به دانای اول است. همچنین تک تک اعضای این لایه با توجه به اینکه سرگروه فعال در لایه قانون گذاران محسوب می شوند، می بایست که اعضای گروهش را در خصوص تصویب قوانین، رهبری نماید. با توجه به اینکه در این لایه تنها ۱ گروه از پیش ساخته وجود دارد، فقط و فقط ۱ نفر از اعضای این لایه به لایه بالاتر آن یعنی لایه ی خردورزی راه یافته و در عمل ۶ نفر وظایف این لایه را می بایست انجام دهند.

4.4.6.2.1 - بررسی وضعیت بی سرگروه بودن تک گروه لایه ی مشاوران

با توجه به تعریف لایه ی مشاوران؛ در این لایه دقیقاً ۱ گروه وجود دارد. این بدان معناست که تمامی اعضای این لایه (که ما فرض میکنیم ۷ نفر باشند) در یک گروه قرار دارند. همانطور که در بخش انواع گروه های بی سرگروه مطرح شد، یک گروه می تواند در برخی شرایط بدون سرگروه باشد. حال سؤال اینجاست که اگر یکی از همان وضعیت ها برای گروه مشاوران نیز رخ دهد، راه حل چیست؟

در پاسخ میتوانیم از این روش استفاده کنیم. اگر به هر دلیل تک گروه لایه ی مشاوران نتواند دانای اول را با حداکثر رأی خویش انتخاب نماید، انتخاب دانای اول برای نخستین بار، توسط رأی مستقیم (رفراندوم) از لایه ی قانونگذاران صورت خواهد گرفت. نامزدها جهت رفراندوم، اعضای از لایه ی مشاوران خواهند بود که دارای رأی برابر با دیگر اعضا هستند. بهتر است این رفراندوم به دلیل رقابت نامزدها، به صورت رأی مخفی انجام شود. کسی که بیشترین رأی را در این رفراندوم کسب نماید، سرگروه (دانای اول) خواهد بود.

در صورتی که در رفراندوم برگزار شده در لایه ی قانونگذاران حداقل دو نامزد، با آراء برابر، اکثریت را کسب کرده باشند، مجدداً رفراندوم را بین این قبیل نامزدها (کسانی که اکثریت رأی را به صورت مشترک کسب کرده اند) در لایه ی ناظران برگزار می کنیم. اگر یکی از آنان، بیشترین رأی را در این رفراندوم کسب نماید، سرگروه (دانای اول) خواهد بود در غیر این صورت، این روند برگزاری رفراندوم را در لایه های پایین تر آنقدر انجام میدهم، تا به نتیجه برسیم.

قطعاً خود این حالت استثنایی و خاصی است و احتمال پیش آمدن آن اندک است. با این حال در صورت روی دادن، رفراندوم در همان لایه های قانونگذاران یا حداکثر ناظران، به احتمال قریب به یقین دانای اول را تعیین خواهد نمود. حتی اگر با احتمال بسیار ضعیف این رفراندوم، به لایه های بعدی کشیده شود در نهایت در لایه ی صفر که مردم عادی هستند حداقل یکی از نامزدها یک تک رأی از دیگر نامزدها پیش خواهد افتاد؛ با این حال چون در اینجا میبایست از نظر منطقی تمام حالت ها را بررسی کرده باشیم ناچاریم حالتیکه را که حتی در لایه ی صفر (مردم عادی) نیز، رفراندوم دارای دو نفر با رأی کاملاً برابر باشد (که بسیار بعید است) بررسی کنیم. اگر چنین حالتی رخ دهد آنگاه بین نامزدهای دارای رأی برابر، مسابقه ی شطرنج برگزار شده و برنده بعنوان دانای اول انتخاب می شود (همچنین می توان بین نامزدهای دارای رأی برابر، قرعه کشی کرده و به تصادف یکی را انتخاب می کنیم. البته نگارنده مسابقه ی شطرنج را ترجیح می دهد. :)

تأکید می کنیم که احتمال بروز این وضعیت در کل بسیار پایین است. زیرا توجه داریم که از طرفی با تغییر رأی اعضا گروه مشاوران، هرگز چنین حالتی رخ نخواهد داد. زیرا میبایست سرگروه جدید رأی بیشتری از سرگروه جاری کسب نماید و مساوی شدن رأی باعث عزل سرگروه جاری نمی شود. از طرفی دیگر میبایست دانای اول گروه مشاوران را ترک نماید یا فوت یا جنون یا حالتی خاص رخ دهد و نیز بعد از ترک دانای اول، تعداد آراء اعضا مشاوران میبایست به دو نفر یکسان باشد. و این ها همه بسیار بعید و در طول یک قرن شاید یک یا دوبار رخ دهند که در این حالت نیز با رفراندوم در همان لایه های بالایی مسأله حل می شود.

4.4.7.2 - تعریف لایه ی خردورزی:

به لایه ی بعد از لایه ی مشاوران، لایه ی خردورزی می گوئیم. به عبارت دیگر مجموعه ی تک عضوی تنها سرگروه فعال موجود در لایه ی مشاوران، لایه ی خردورزی را تشکیل می دهد.

با توجه به شیوه ی تعریف لایه ی مشاوران، همواره این لایه ۱ عضو خواهد داشت که او را «دانای اول» می نامیم.

در این لایه، هیچ گروهی وجود نداشته و امکان ایجاد گروه جدید نیز وجود ندارد و در حقیقت عملیات رأی گیری لایه‌ای به پایان می‌رسد و به تاج سر دموکراسی لایه‌ای رسیده ایم.

این لایه چهارمین و بالاترین لایه ی سیاسی است که ورود به آن به منزله ی پذیرفتن مسئولیت کل جامعه است و دارای حقوق و مزایای یک شغل دولتی خواهد بود. وظیفه ی اصلی این لایه اتخاذ تصمیمات برای کل جامعه با مشاوره لایه ی مشاوران است. بویژه تصمیم گیری در خصوص حالت‌هایی که باید به سرعت تصمیم گیری شوند، می باشد.

دانای اول، سمبل خرد در جامعه و مظهر دانایی و مهربانی در آن جامعه است. او کسی است که مقبول همگان بوده و از چنان جایگاه رفیع و دوست داشتنی در جامعه ی خویش برخوردار است که همگان آرزوی رسیدن به آن جایگاه فکری و رفتاری را در نهاد خویش دارند.

دانای اول، چه مرد باشد و چه زن باشد، آن ابر انسانی است که در جامعه ی خویش، کودکان یتیم و درماندگان و ناامیدان و هر کاستی و مشکلی که در جامعه وجود دارد، به تصمیمات ذهن خلاق و دانای او و به قلب پاک و مهربانش رشته ی امید بسته اند. «به حسن و خلق و وفا کس به یار ما نرسد تو را در این سخن انکار کار ما نرسد (حافظ)»

4.5 - سخنی با دانای اول:

ای دانای اول که این کتاب را قطعاً خوانده‌ای، تو میوه ی درختی هستی که بذرش را در دوران تاریک بشریت کاشته‌ام. دوران تاریکی که در آن، انسان‌های پیشین و هم عصر من، خطوطی فرضی را بر روی نقشه های جغرافیا کشیده‌اند که حقیقتاً هیچ اثری از آن‌ها در طبیعت واقعی نیست و آن‌ها را کشور نامیده و به بهانه ی آن خطوط فرضی قوانین متفاوت و محدودیت عبور از مرزها و تعرفه های گمرکی گوناگون و ارتش‌ها و سلاح‌ها ایجاد کرده‌اند و به غارت و چپاول و ستم بر یکدیگر دست یازیده اند در حالیکه می توانستند در قالب یک کشور واحد به نام «زمین» و کار گروهی و خیرخواهانه، همگان بیشتر از تمام این غارت‌ها را به دست بیاورند و شوربختانه این زشتی‌ها را وطن پرستی نامیده اند و اینچنین مقدسش کرده‌اند و توده های مردم را به حماقت کشانده و به استثمار خویش درآورده‌اند و اغلب سیاستمداران با ایجاد ترس و ارباب تهدید منافع ملی، برای اکثریت تصمیم گیری کرده‌اند و در حقیقت آزادی را به سبب حفظ شغل خویش در جهان خشکانده اند زیرا اگر مرزی و کشوری نباشد دیگر حکومتی نیست که او حاکم و سیاستمدارش باشد و تنها یک حکومت خواهد بود برای کل زمین که احتمال تصاحب آن شغل برایش سخت و ناممکن می‌باشد. و با این همه، اگر تو وجود داری یعنی من به هدفم رسیده‌ام و از این جهت شادمانم. با آنکه نگارنده می‌داند که تو بعد از من میایی و داناتر از من هستی و با اطلاعات بیشتری رشد کرده‌ای و نیازی به نصیحت من نداری اما این‌ها را گفتم که قدر آنچه داری را بدانی و بدانی که این فرصت بسیار خاصی است که تو به آن دست یافته‌ای و تو نقطه ی عطف تغییر رفتار جامعه ی جهانی هستی و چون کسی از پند شنیدن ضرر نکرده است « به قول حافظ شیرین سخن، گر این نصیحت شاهانه بشنوی حافظ به شاهراه حقیقت گذر توانی کرد » پس در ادامه باید بگویم که:

هر گاه متوجه اشتباهی شدی، بلافاصله با مردم مطرح کن و آن را پنهان نکن حتی اگر به قیمت از دست رفتن جایگاهت باشد زیرا صداقت بالاترین جایگاه را دارد. دیگر دانایان اول را بیاب. با آن‌ها از در خردورزی که در نهاد توست، گفتگو کن و اعتماد کن و بدان که آن‌ها نیز مانند تو دانا هستند و با یکدیگر جهانی یکپارچه و یک‌دست با یک دانای نخست بسازید. ما به کشوری بیش از کشور زمین نیاز نداریم. همچنین یک زبان برای کل زمین کفایت و در جهت یکسان کردن آن به هر زبانی که به توافق اکثریت برسد حرکت کنید. اگر چه قبلاً زبان فرانسه و اکنون انگلیسی در سطح بین‌المللی فراگیر تر است اما انتخاب یک زبان ساخته ی دست بشر مانند اسپرانتو که توسط منطق دانان و ریاضیدانانی که به زبان‌شناسی احاطه دارند، ایجاد شده باشد، به مراتب نتایج درخشان تری برای جامعه ی بشری خواهد داشت. رنج آن در یک یا دو نسل جهت انتقال خواهد بود ولی گنج بزرگی در انتهای آن وجود دارد. این یکسانی زبان به تدریج سبب گفتگوی بین مذاهب و ادیان و عقاید مختلف و اطلاع از یکدیگر شده و باعث تقریب مذاهب و بهبود منطقی اصول اخلاقی همگان خواهد شد و فواید آن بیش از آن است که من در اینجا بنگارم و قطعاً شما بیشتر از من دغدغه ی آن را دارید.

دروود و ارادت قلبی من به آن جمع نخستین از دانایان اول سران کشورها که برای تشکیل یک کشور واحد در کل کره
ی زمین گرد هم آمده اند.

5 - فصل پنجم: چیدمان و قوانین حاکم بر دفاتر دموکراسی لایه ای

1.5 - مقدمه

همانطور که دیدیم دفاتر دموکراسی لایه ای، اسکلت اساسی و اولیه برای رأی گیری لایه ای و در نتیجه برای دموکراسی لایه ای می باشند. به عبارت دیگر پیش از آنکه، رأی گیری لایه ای قابل انجام باشد، می بایست محلی وجود داشته باشد تا مردم بتوانند در آنجا ثبت نام کرده و هویت آن ها شناسایی شده و از ثبت نام مجدد افراد متقلب جلوگیری به عمل آید.

دفاتری با اطمینان بالا و ساختاری که تقلب در آن مشکل باشد و با سرعت حذف شود، از ضرورت های ایجاد دفاتر دموکراسی لایه ای می باشد زیرا کسانی که مسئولیت دریافت و شمارش آراء و اعلام آن ها را بر عهده دارند، همواره در معرض وسوسه های گوناگون از طرف دشمنان آزادی (نیروهای دیکتاتوری)، جهت تقلب و یا سوء استفاده از رأی گیری قرار خواهند گرفت.

دفاتر دموکراسی لایه ای، در حقیقت بانک های اطلاعاتی دموکراسی لایه ای می باشند و کلیه ی اطلاعات مردم در ارتباط با دموکراسی لایه ای در آن ها ذخیره می شود. لذا هر گونه سوء استفاده از گروه ها و رأی های درون گروهی و مشخصات مردم، اثرات اجتماعی بسیار بدی برای آن جامعه خواهد داشت.

یک مسأله خاص در این مورد وجود دارد و آن این است که از طرفی برای برگذاری رأی گیری لایه ای به دفاتر دموکراسی لایه ای نیاز است، و از طرفی دیگر در هنگامی که هنوز در کشوری (یا جامعه ای) رأی گیری لایه ای برگزار نشده است و ساختار حکومت نیز مشخص نشده است، چنین دفاتری از پیش وجود ندارند، لذا می بایست اولین چیزی باشند که ایجاد می شوند. حال سؤال اینجاست که در این حالت چگونه اینکار باید صورت گیرد؟ بعد از استقرار دموکراسی لایه ای و تشکیل حکومت اینکار باید چگونه صورت گیرد؟ همچنین چیدمان و جایگاه مکانی آن ها برای یک کشور سؤال خواهد بود. و سؤال دیگر آنکه بعد از استقرار کامل دموکراسی لایه ای در کل کره زمین، چیدمان دفاتر دموکراسی لایه ای به چه صورت خواهد بود؟

این فصل به منظور پاسخ به چنین سؤالاتی در نظر گرفته شده است.

2.5 - انواع مراحل گذار:

توجه کنید که حداقل سه مرحله متمایز پیش روی دموکراسی لایه ای قرار دارد. یک مرحله که آن را مرحله **گذار اول** می نامیم و منظور بازه ای زمانی است که از لحظه نگارش این کتاب تا پیاده سازی موفق آن در یک کشور را شامل می شود. دومین مرحله، **گذار دوم** است که این مرحله پس از استقرار کامل دموکراسی لایه ای در حداقل یک کشور شروع شده و تا زمانی که این مدل در کل کره زمین مستقر گردد و سبب یکپارچگی تمام کشورها شود، ادامه می یابد. در انتها به مرحله ی بعد از استقرار کامل در کل کره زمین می رسیم که به آن مرحله **ثبات نهایی** می گوئیم.

به صورت خلاصه تر:

1.2.5 - تعریف مرحله گذار اول :

این مرحله، از لحظه نگارش و انتشار ایده ی دموکراسی لایه ای شروع و تا پایان استقرار کامل آن در یک کشور ادامه دارد. در حقیقت نتیجه این مرحله یک نمونه ی عملی از استقرار دموکراسی لایه ای خواهد بود.

2.2.5 - تعریف مرحله گذار دوم:

از پایان مرحله‌ی گذار اول شروع و تا استقرار کامل آن در کل کره‌ی زمین به نحوی که همه‌ی کره‌ی زمین (حداقل از نظر سیاسی) یکپارچه گردد، ادامه دارد. هدف گذار دوم، یکی شدن تمام کشورها در قالب یک کشور واحد به نام کشور زمین است.

3.2.5 - تعریف مرحله ثبات نهایی:

مرحله‌ی ثبات نهایی از لحظه‌ای که دموکراسی لایه‌ای در کل کره‌ی زمین و در قالب یک کشور واحد به نام زمین، مستقر شود و دیگر کشوری وجود نداشته باشد شروع شده و تا زمانی که این مدل با مدلی دیگری جایگزین نشود، ادامه دارد.

4.2.5 - تعریف وزارت «سیستم‌ها و روش‌ها» و نخست وزیر:

وزارتخانه‌ای است جهت بحث و گفتگو در زمینه‌ی اهداف استراتژیک سازمانی مطابق با فرامین دانای اول و پالایش و یکپارچه سازی آنها، تجزیه و تحلیل ساختارهای سازمانی و اداری، تهیه و تدوین فرآیندهای کسب و کار (bpm) - هر سازمان به صورت مجزا و کمک مشاوره‌ای جهت پیاده‌سازی فرآیندها و چارت سازمانی آنها، تهیه‌ی گزارش‌های سطح بالا در حوزه‌ی مدیریت کلان سازمان‌ها و وزارتخانه‌ها بخصوص گزارشهای تداخل یا همپوشانی برخی عملکردهای وزارتخانه‌ها با یکدیگر و مواردی از این قبیل که در محدوده دانش مهندسی صنایع و تجزیه و تحلیل محسوب می‌شوند. وزیر وزارتخانه‌ی «سیستم‌ها و روش‌ها» مشابه دیگر وزیران و توسط دانای اول انتخاب می‌شود. به وزیر این وزارتخانه، **نخست وزیر** گوئیم که ریاست هیئت وزیران را نیز بر عهده دارد. دلیل انتخاب او به عنوان نخست وزیر قدرت تجزیه و تحلیل اوست. نخست وزیر می‌بایست قدرت درک فرمان‌های دانای اول و تقسیم پروژه‌ها به زیرپروژه‌های کوچکتر برای ابلاغ و کارسپاری به وزارتخانه‌های گوناگون را داشته باشد. این تقسیم وظایف نیاز به داشتن دید روشنی از عمل‌کردها و فرآیندهای هر وزارتخانه و اشراف کامل به توانایی‌ها و محدودیت‌های آن‌هاست که با توجه به وظایف وزارتخانه «سیستم‌ها و روش‌ها» بدیهی است بهترین کاندید این موضوع وزیر این وزارتخانه است. همانطور که در آینده فرآیند انتخاب و عزل وزیران توضیح داده خواهد شد، دانای اول می‌تواند هر زمان که لازم بداند، هر یک از وزیران و از جمله وزیر «سیستم‌ها و روش‌ها» را عزل نماید.

3.5 - چیدمان دفاتر دموکراسی لایه‌ای در مرحله‌ی گذار اول:

فرض کنیم جامعه‌ی خیالی A ما، یک کشور از میان کشورهای فعلی جهان باشد. البته ناگزیریم فرض کنیم که چنین کشوری، حداقل یک کشور آزاد باشد که دموکراسی ضعیف (یا همان دموکراسی سنتی و معمولی فعلی) را داشته باشد. زیرا بعید است که یک کشور دیکتاتوری مانند کره‌ی شمالی اجازه دهد نیروهای آزادیخواه آن کشور، در مورد چنین دموکراسی‌ای (دموکراسی لایه‌ای) بحث و گفتگو کنند تا چه رسد به آنکه، برای پیاده‌سازی دموکراسی لایه‌ای اقدام نماید.

از آنجایی که دفاتر دموکراسی لایه‌ای، محل‌هایی برای ثبت نام، ایجاد گروه، رأی به سرگروه و دریافت مجوزها جهت ورود به لایه‌های بالاتر و موارد این‌چنینی می‌باشد، به صورت طبیعی مردم عادی با آن دفاتر بسیار سروکار خواهند داشت لذا به منظور بهبود رفت و آمد و راحتی مردم بهتر است که محل این دفاتر به گونه‌ای تعیین گردد که در هر ناحیه از یک شهر، یک دفتر مختص آن ناحیه وجود داشته باشد. این نوع دفاتر دموکراسی لایه‌ای را دفاتر **مرکزناحیه** می‌نامیم. (پیشنهاد نگارنده، به ازای هر ۵۰۰۰۰۰ نفر حداقل یک دفتر مرکزناحیه‌ای است و برای مناطق روستایی دفاتر بسیار ناحیه‌ای در نظر گرفته شود). به کلیه‌ی کسانی که از طریق یک دفتر مرکزناحیه ثبت نام کنند، اعضای آن دفتر مرکزناحیه می‌گوئیم.

تمام دفاتر مرکزناحیه‌ای یک شهر تحت نظر یک دفتر رده بالاتر به نام دفتر **مرکزشهر** دموکراسی لایه‌ای در آن شهر کار می‌کنند. به عبارتی دیگر در مرکز هر شهر، یک دفتر مرکزشهر دموکراسی لایه‌ای وجود دارد که بر اجرای صحیح

دموکراسی لایه‌ای آن شهر نظارت دارد. همچنین این دفتر مرکز شهری و دفاتر مرکز ناحیه‌ها، پذیرای اعضای لایه‌ی ناظران خواهند بود که احتمالاً برای سرکشی و نظارت به شهرهای مختلف سفر می‌کنند. بدیهی است که ثبت نام افراد جدید در دفاتر دموکراسی لایه‌ای مرکز ناحیه صورت می‌گیرد و دفاتر مرکز شهر این خدمات را ارائه نمی‌دهند. به کلیه‌ی اعضای دفاتر مرکز ناحیه‌های یک شهر، اعضای دفتر مرکز شهر آن شهر می‌گوییم.

بصورت مشابه در مراکز استانها یک دفتر **مرکز استان** برای دموکراسی لایه‌ای در نظر گرفته می‌شود که تمام دفاتر مرکز شهری دموکراسی لایه‌ای آن استان، زیر نظر این دفتر استانی قرار می‌گیرند. به کلیه‌ی اعضای دفاتر مرکز شهر های یک استان، اعضای دفتر مرکز استان آن استان می‌گوییم.

در کل کشور و احتمالاً در پایتخت یک دفتر مرکزی کشوری وجود دارد که تمام دفاتر مرکز استانی زیر نظر آن دفتر مرکزی قرار می‌گیرند. این دفتر را دفتر **مرکز کشور** آن کشور می‌نامیم.

در مرحله‌ی گذار اولیه که هنوز دفاتر شکل نگرفته اند افرادی داوطلب که مورد اطمینان مردم آن ناحیه باشند مسئولیت دفاتر مرکز ناحیه را بر عهده می‌گیرند سپس با تشکیل جلسه بین مسئولان دفاتر مرکز ناحیه، عده‌ای داوطلب برای دفتر مرکز شهر و با تشکیل جلسه بین مسئولان دفاتر مرکز شهر، عده‌ای داوطلب برای دفتر مرکز استان و به همین ترتیب با تشکیل جلسه در پایتخت کشور بین کلیه مسئولین دفاتر مرکز استان، عده‌ای داوطلب برای دفتر مرکز کشور برگزیده می‌شوند. داوطلبین در هر سطحی، میبایست در همان ناحیه یا همان شهر یا همان استان ساکن باشند و اگر چه به صورت موقت انجام وظیفه می‌کنند ولی میبایست مورد اطمینان نسبی مردم آن منطقه باشند.

توجه داریم که این افراد به صورت موقت و نه دائمی مسئولیت دفاتر مربوطه را بر عهده گرفته‌اند زیرا در حالتی که هنوز دموکراسی لایه‌ای در مرحله گذار اولیه است لایه‌ها شکل نگرفته اند تا به کمک آن‌ها بتوانیم وزارتخانه‌ها و سازمان‌ها و پستهای سازمانی و از جمله مسئولین دفاتر دموکراسی لایه‌ای را برگزینیم.

اما بعد از شکل‌گیری لایه‌ها و تشکیل حکومت توسط دانای اول، مراحل استخدام مسئولین دفاتر دموکراسی لایه‌ای به این شکل خواهد بود که دانای اول، طی فرآیندی که در فصول بعد بیشتر توضیح داده خواهد شد، نخست وزیر و تمامی وزیران و از جمله وزیر دموکراسی را برمی‌گزینند (در برخی کشورها و از جمله در ایران به نام وزیر کشور مشهور است). وزیر دموکراسی می‌بایست یک رئیس برای دفتر مرکز کشور به رئیس قوه‌ی قضاییه پیشنهاد دهد. در صورت تأیید رئیس قوه‌ی قضاییه، رئیس دفتر مرکز کشور، موظف است که بر اساس بهترین متدهای علمی و مدل‌های تحلیلی و با هماهنگی وزارت «**سیستم‌ها و روشهای کشور**»، ساختار اداری دفاتر دموکراسی لایه‌ای و سیستم جذب، آموزش و استخدام مناسبی برای هر یک از سطوح دفاتر دموکراسی لایه‌ای در سطح ناحیه‌ها و شهرها و استان‌ها برپا دارد.

البته هنوز در مورد نحوه‌ی انتخاب رئیس قوه قضاییه و به صورت کلی ساختار و چیدمان قوه قضاییه صحبتی نکرده‌ایم و قصد داریم این کار را در فصول آینده انجام دهیم. همچنین وزیر دموکراسی احتمالاً فردی است که مطالعات سطح بالایی در زمینه سیاسی و علوم اجتماعی و جامعه‌شناسی دارد و اشراف کامل به مدل دموکراسی لایه‌ای و پیاده‌سازی آن در تئوری و عمل دارد.

قبل از تکمیل و خاتمه این بحث نیاز به بیان چند تعریف داریم.

1.3.5 - تعریف سرگروه استان:

در هر استان، تعدادی (یک یا چند نفر) از عضوهای دفتر مرکز استان منهای عضوهایی که به لایه‌ی ناظران راه یافته‌اند، در لایه بالاتری نسبت به کلیه عضوهای دیگر آن دفتر مرکز استان قرار دارند. ما به این افراد، سرگروه‌های آن استان می‌گوییم. به عبارتی دیگر سرگروه‌های یک استان افرادی هستند که هیچ‌عضوی از دفتر مرکز استان، به استثناء اعضای که به لایه‌ی ناظران راه یافته‌اند، در لایه‌ی بالاتری از لایه‌ی آن‌ها وارد نشده باشد.

2.3.5 - تعریف سرگروه شهر:

در هر شهر، تعدادی (یک یا چند نفر) از عضوهای دفتر مرکز شهر منهای سرگروه های استانی آن شهر و عضوهایی که به لایه ی ناظران راه یافته اند، در لایه بالاتری نسبت به کلیه عضوهای دیگر آن دفتر مرکز شهر قرار دارند. ما به این افراد سرگروه های آن شهر می‌گوییم. به عبارتی دیگر سرگروه های یک شهر افرادی هستند که هیچ عضوی از دفتر مرکز شهر، به استثناء سرگروه های استانی آن شهر و اعضای که از آن مرکز شهر به لایه ی ناظران راه یافته باشند، در لایه ی بالاتری از لایه ی آن‌ها وارد نشده باشد.

3.3.5 - تعریف سرگروه ناحیه:

در هر ناحیه، تعدادی (یک یا چند نفر) از عضوهای دفتر مرکز ناحیه منهای سرگروه های شهری و سرگروه های استانی آن ناحیه و عضوهایی که به لایه ی ناظران راه یافته اند، در لایه بالاتری نسبت به کلیه عضوهای دیگر آن دفتر مرکز ناحیه قرار دارند. ما به این افراد سرگروه های آن ناحیه می‌گوییم. به عبارتی دیگر سرگروه های یک ناحیه افرادی هستند که هیچ عضوی از دفتر مرکز ناحیه آن ناحیه، به استثناء سرگروه های شهری و سرگروه های استانی آن ناحیه و اعضای که از آن مرکز ناحیه به لایه ی ناظران راه یافته باشند، در لایه ی بالاتری از لایه ی آن‌ها وارد نشده باشد.

در ادامه بحث، رئیس قوه قضاییه در هر لحظه می‌تواند تأیید خویش را بازپس گرفته و در این صورت رئیس دفتر مرکز کشور به سرعت عزل می‌شود. بدیهی است که رئیس دفتر مرکز کشور به صورت مستقیم زیر نظر وزیر دموکراسی کار می‌کند و عزل و یا کار خواهی از او توسط وزیر دموکراسی صورت می‌گیرد و در این مورد، رئیس قوه قضاییه هیچ نقشی ندارد بلکه رئیس قوه قضاییه از جنبه ی سلامت حقوقی و پیشگیری از هرگونه وقوع تقلب دارای چنین قدرتی می‌باشد. به عبارت دیگر قدرت تأیید و عزل رئیس دفتر مرکز کشور به این دلیل به رئیس قوه قضاییه داده شده است تا او در صورت ظن و گمان و نبود اطمینان و یا سلب اعتماد از رئیس دفتر مرکز کشور، حتی بدون آنکه جرمی اثبات شده باشد، بتواند رئیس دفتر مرکز کشور دموکراسی لایه‌ای را حذف نماید و این همه احتیاط، به خاطر حساس بودن جایگاه شغلی رئیس دفتر مرکز کشور است. زیرا شایسته نیست مدیریت و اطلاعات مربوط به دموکراسی لایه‌ای تحت کنترل فردی باشد که مورد تأیید و اطمینان و اعتماد کامل قوه قضاییه نباشد. اما رئیس قوه قضاییه تنها از منظر جلوگیری از فساد وارد عمل می‌شود و در خصوص کار سپاری نقشی ندارد.

دو وظیفه ی مهم بر عهده ی رئیس دفتر مرکز کشور است:

i. استخدام رئیس دفاتر مرکز استانی: استخدام آن‌ها به این صورت می‌باشد که رئیس دفتر مرکز کشور، آن‌ها را پیشنهاد داده ولی می‌بایست به صورت رسمی و کتبی مورد تأیید اکثریت سرگروه های استانی در هر استان قرار بگیرند. انتخاب سرگروه های استانی برای این قبیل شغلها بلامانع است. در حالتی که فرد معرفی شده از طرف رئیس دفتر مرکز کشور، مورد تأیید سرگروه های استانی قرار نگیرد، رئیس دفتر مرکز کشور موظف است فرد دیگری را معرفی نماید. همچنین اگر اکثریت آراء سرگروه های استانی بر عزل رئیس دفتر مرکز استان آن‌ها باشد، بلافاصله عزل خواهد شد.

ii. استخدام کارمندان دفتر مرکز کشور: رئیس دفتر مرکز کشور هماهنگ با وزارت سیستم‌ها و روشهای کشور و بر اساس ساختارهای تصویب شده در این وزارتخانه، کارمندان دفتر خویش را استخدام و مدیریت می‌کند. توجه داریم که فرآیندها و ریزفعالیت های هر یک از این دفاتر، توسط وزارت سیستم‌ها و روشها، بعد از تجزیه و تحلیل بسیار توسط بهترین تحلیلگران (بوئژه تحلیلگران bpm) و از طریق وزیر این وزارتخانه در اختیار وزیر دموکراسی قرار می‌گیرد و پس از تأیید، از طرف وزیر دموکراسی به این دفاتر جهت اجرا ابلاغ می‌گردد. کارمندان وزارت سیستم‌ها و روشها بر اجرای عملیات کاری توسط کارمندان این دفاتر از جهت عدم خروج از مسیر فرآیندهای تحلیل شده توسط آنها، بازرسی و نظارت دارند ولی دخالتی نخواهند داشت. بلکه به عارضه یابی و حل مشکلات فرآیندهای ترسیم شده و گزارش به رده های بالاتر سازمان خویش می‌پردازند. این گزارش‌ها از طریق وزیر

سیستم‌ها و روشها به وزیر دموکراسی و او نیز بر اساس آن‌ها تصمیم‌گیری نموده و فرمان‌های جدید جهت بهبود را صادر می‌نماید.

به صورت مشابه، دو وظیفه‌ی مهم بر عهده‌ی رئیس دفتر مرکزاستان است:

i. استخدام رئیس دفاتر مرکزشهری: استخدام آن‌ها به این شیوه می‌باشد که رئیس دفتر مرکزاستانی، هر یک از آن‌ها را برای دفتر یک شهر پیشنهاد داده ولی می‌بایست به صورت رسمی و کتبی مورد تأیید اکثریت سرگروه‌های شهری آن شهر قرار بگیرد. انتخاب سرگروه‌های شهری برای این قبیل شغلها بلامانع است. در حالتی که فرد معرفی شده از طرف رئیس دفتر مرکزاستان، مورد تأیید سرگروه‌های شهری قرار نگیرد، رئیس دفتر مرکزاستان موظف است فرد دیگری را معرفی نماید. همچنین اگر اکثریت آراء سرگروه‌های شهری بر عزل رئیس دفتر مرکزشهر آن شهر باشد، بلافاصله عزل خواهد شد.

ii. استخدام کارمندان دفتر مرکزاستان: رئیس دفتر مرکزاستان هماهنگ با وزارت سیستم‌ها و روشهای کشور و بر اساس ساختارهای تصویب شده در این وزارتخانه، کارمندان دفترخویش را استخدام و مدیریت می‌کند.

به صورت مشابه، دو وظیفه‌ی مهم بر عهده‌ی رئیس دفتر مرکزشهر است:

i. استخدام رئیس دفاتر مرکزناحیه‌ها: استخدام آن‌ها به این شیوه می‌باشد که رئیس دفتر مرکزشهر، هر یک از آن‌ها را برای دفتر یک مرکزناحیه پیشنهاد داده ولی می‌بایست به صورت رسمی و کتبی مورد تأیید اکثریت سرگروه‌های ناحیه‌ای آن ناحیه قرار بگیرد. انتخاب سرگروه‌های ناحیه برای این قبیل شغلها بلامانع است. در حالتی که فرد معرفی شده از طرف رئیس دفتر مرکزشهر، مورد تأیید سرگروه‌های ناحیه قرار نگیرد، رئیس دفتر مرکزشهر موظف است فرد دیگری را معرفی نماید. همچنین اگر اکثریت آراء سرگروه‌های ناحیه‌ای بر عزل رئیس دفتر دموکراسی آن ناحیه باشد، بلافاصله عزل خواهد شد.

ii. استخدام کارمندان دفتر مرکزشهر: رئیس دفتر مرکزشهر هماهنگ با وزارت سیستم‌ها و روشهای کشور و بر اساس ساختارهای تصویب شده در این وزارتخانه، کارمندان دفترخویش را استخدام و مدیریت می‌کند.

به همین ترتیب، یکی از مهمترین وظایف رئیس دفتر مرکزناحیه؛ استخدام کارمندان دفتر مرکزناحیه‌ی خویش می‌باشد که این کار با هماهنگی با وزارت سیستم‌ها و روشهای کشور و بر اساس ساختارهای تصویب شده در این وزارتخانه، صورت می‌گیرد.

به این ترتیب ما توانستیم یک چیدمان مناسب برای دفاتر دموکراسی لایه‌ای در مرحله گذار اول در نظر بگیریم. البته واضح است که ما این کار را به صورتی سنبلیک و در کشوری بدون ساختار حکومتی و اداری و با نیروهای داوطلب مردم در ابتدا شروع و توسعه دادیم تا مدل به بدترین حالت ممکن پاسخگو باشد. اما در عمل انتظار می‌رود حکومت‌های ناشی از دموکراسی ضعیف همکاری لازم را انجام داده و به استقرار دفاتر دموکراسی لایه‌ای کمک کنند. که در این حالت کار بسیار ساده‌تر خواهد بود.

5.4 - چیدمان دفاتر دموکراسی لایه‌ای در مرحله‌ی گذار دوم:

فرض کنیم که ۲ کشور A,B مرحله‌ی گذار اولیه را پشت سر گذاشته باشند و اکنون در آن‌ها دموکراسی لایه‌ای مستقر شده باشد. لذا هر یک دارای دفاتر مرکزکشور و مرکزاستانی و مرکزشهر و مرکزناحیه‌ای خویش خواهند بود.

فرض می‌کنیم که دانایان اول دو کشور A,B به تفاهم رسیده‌اند تا یک کشور مشترک بسازند و مرزها را حذف نمایند. برای اینکار نیاز است تا دموکراسی لایه‌ای به صورت مناسبی در این کشور تازه متولد شده (بنام AB) پیاده‌سازی شود. در نتیجه، همانطور که قبلاً هم مشاهده کردیم، ابتدا می‌بایست دفاتر دموکراسی لایه‌ای را برای کشور AB برپا نماییم.

یک دفتر مشترک بین کشوری، به نام **دفتر بین‌المللی دموکراسی لایه‌ای**، بین دو کشور و بصورتی که در هر دو کشور شعبه داشته باشد راه اندازی می‌گردد. البته منظور از شعبه، این نیست که لزوماً یک محل فیزیکی جداگانه از

دفتر مرکز کشور هر یک از آن دو کشور داشته باشد بلکه نگارنده توصیه می کند از همان فضای فیزیکی دفتر مرکز کشور آن ها استفاده شود زیرا نیاز به این دفتر بین الملل موقت خواهد بود. اما دفاتر مرکز کشور هر یک از دو کشور A, B میبایست زیر نظر این دفتر کار کنند. ریاست دفتر بین الملل، به صورت موقت و تا زمان به هم پیوستن کامل دو کشور A, B و ایجاد قانون اساسی مشترک، بر عهده ی دو رئیس دفتر کشوری کشورهای A, B خواهد بود و هر دو رئیس، حق و تو هر تصمیمی را دارند و این بر اهمیت تصمیم گیری مشترک و توافق بر هر تصمیمی تأکید دارد. تمام دفاتر مرکز استانی و مرکز شهری و مرکز ناحیه ای هر دو کشور تحت نظر این کمیته ی مشترک و موقت دو نفره خواهد بود. همچنین هر دو رئیس و دفاتر زیر مجموعه ی آن ها به صورت مستقل، اطلاعات رأی گیری کشور مشترک جدید AB را ذخیره و نگهداری می کنند. اینکار با گماردن نیروهای ناظر که دسترسی کافی به اطلاعات دارند، در دفاتر سطح ناحیه و شهر و استان کشور مقابل صورت می پذیرد.

ما در اینجا وارد جزئیات این ادغام و شیوه تدوین قانون مشترک و نحوه ی رأی گیری لایه ای با وجود لایه های بدست آمده در دو کشور سابق A, B نمی شویم زیرا آن را در فصلی مفصل توضیح خواهیم داد. در اینجا بیشتر تمرکز ما بر روی چیدمان دفاتر دموکراسی لایه ای کشور جدید AB می باشد زیرا از نظر منطقی وجود دفاتر دموکراسی لایه ای، پیش از رأی گیری لایه ای ضروری هستند.

با فرض ادغام موفقیت آمیز دو کشور در قالب کشوری واحد به نام AB به وسیله ی ابزار دموکراسی لایه ای، بلافاصله دانای اول این کشور جدید نیز مشخص خواهد شد. هنگامی که دانای اول کشور AB مشخص شد، به روشی مشابه روش پیشین، او نخست وزیر و وزیر دموکراسی و سپس وزیر دموکراسی رئیس دفتر مرکز کشور را مشخص می نماید. همچنین دانای اول، محل پایتخت کشور جدید را نیز مشخص می نماید. از طرفی در یک پروسه مستقل، که در فصل های بعدی توضیح داده خواهد شد، رئیس قوه ی قضاییه برای کشور AB انتخاب خواهد شد. در صورت تأیید رئیس قوه ی قضاییه ی کشور جدید AB، رئیس دفتر مرکز کشور AB اقدام به استخدام کارمندان برای دفتر مرکز کشور AB و نیز منحل کردن دفاتر بین الملل و دفاتر مرکز کشور دو کشور A و B پیشین خواهد نمود. واضح است که نیازی به تغییر قوانین انتخاب رئیس های سطح استانی و شهری و ناحیه ای نیست زیرا استان ها و شهرها و ناحیه های دو کشور سابق تبدیل به استان ها و شهرها و ناحیه های کشور جدید شده اند، با این حال ممکن است افرادی که سمت دارند، تغییر یابند. احتمالاً در مراحل نخستین فرآیندها و ساختارهای شکل گرفته در هر یک از دو کشور که منطبق بر عملکرد وزارتخانه های سیستم ها و روشهای آن ها بوده، نیز بی تغییر بماند. گرچه که با ترکیب دو کشور و احتمالاً تغییر وزیران، احتمال تغییر تدریجی و بهبود این موارد وجود دارد.

در حالتی که به عنوان مثال، کشور C نیز بخواهد به این کشور تازه تاسیس شده (به نام AB) بپیوندد و در حقیقت یک کشور جدید به نام ABC بسازند، مراحل مشابه خواهد بود. گویی که دو کشور با یکدیگر در تعامل جهت ادغام شدن، هستند.

شاید سؤال در حالتی باشد که مثلاً سه کشور منفک A, B, C به یکباره و در یک زمان تمایل به یکی شدن داشته باشند. بدیهی است که اگر این سؤال را برای حالت هایی با تعداد کشور بیشتر پاسخ دهیم به این حالت نیز پاسخ داده شده است.

در این حالت، مجدداً یک دفتر مرکزی بین کشوری، به نام **دفتر بین المللی دموکراسی لایه ای**، بین تمام کشورهای به توافق رسیده و بصورتی که در تمام این کشورها شعبه داشته باشد راه اندازی می گردد. دفاتر مرکز کشور هر یک از کشورها میبایست زیر نظر این دفتر بین الملل کار کنند. ریاست دفتر بین الملل، به صورت موقت و تا زمان به هم پیوستن کامل تمام کشورها و ایجاد قانون اساسی مشترک، بر عهده ی کمیته ای مشترک از تمامی رئیس های دفاتر مرکز کشور این کشورهای به توافق رسیده جهت ادغام خواهد بود و تمام رئیس ها، حق و تو هر تصمیمی را دارند و این بر اهمیت تصمیم گیری مشترک و توافق بر هر تصمیمی تأکید دارد.

اطلاعات رأی گیری تمام کشورها، به صورت جداگانه توسط تمام کشورهای دیگر ثبت و از جهت صحت بررسی می شود. اینکار با گماردن نیروهای ناظر و دارای دسترسی کافی به اطلاعات، در دفاتر سطح ناحیه و شهر و استان تمام کشورهای دیگر صورت می پذیرد. هنگامی که هر یک از کشورها از صحت نتایج رأی گیری لایه‌ای تک تک کشورهای مورد مذاکره اطمینان حاصل کردند، دستور ادغام را صادر می کنند.

از توضیحات این مرحله که به چه شکل ادغام و رأی گیری لایه‌ای در این مرحله صورت می گیرد فعلاً به عمد می گذریم و فرض کنیم که رأی گیری لایه‌ای برای کشور جدید مشترک، به درستی صورت پذیرفته باشد و اکنون لایه‌ها برای یک کشور بزرگ وجود داشته باشند و دانای اول این کشور نیز مشخص باشد. مشابه قبل، دانای اول نخست وزیر و وزیر دموکراسی و سپس وزیر دموکراسی با تأیید رئیس قوه قضاییه، رئیس دفتر مرکز کشور این کشور تازه متولد شده را برمیگزینند. اکنون تمام شعب دفاتر بین الملل و دفاتر مرکز کشور مربوط به کشورهای سابق، منحل می شوند. دانای اول کشور جدید، پایتخت کشور جدید را تعیین و تمامی استانهای کشورهای سابق به استانهای کشور جدید تبدیل می گردند. قوانین تعیین رئیس های دفاتر مرکز استان ها و مرکز شهر ها و مرکز ناحیه ها نیز مشابه قبل خواهد بود لذا از توضیح مجدد آن خودداری می گردد.

5.5 - چیدمان دفاتر دموکراسی لایه‌ای در مرحله‌ی ثبات نهایی:

فرض کنیم مطابق آنچه گفته شد، تمام کشورها به شیوه‌ی فوق با یکدیگر ادغام شده باشند و کشور واحدی به نام زمین بسازند. و فرض کنیم دانای اول و دیگر لایه‌ها به خوبی شکل گرفته باشند. در این حالت طبق مطالب بخش قبل در خصوص ایجاد دفاتر دموکراسی لایه‌ای در حالت گذار دوم، یک دفتر مرکز کشور برای کشور زمین وجود دارد. در این حالت، تنها کشور موجود کشوری است به نام کشور زمین که از تعداد زیادی استان و هر استان از شهرها و ناحیه تشکیل شده است و نحوه‌ی چیدمان دفاتر دموکراسی لایه‌ای نیز مشابه حالتی که برای یک کشور طراحی شد، می باشد.

احتمالاً انتخاب پایتخت برای کشور زمین یک چالش بزرگ باشد. امید نگارنده آن است، مردمی که وجود مرزها و کشورها را عامل اختلاف و بر ضد منافع خویش تشخیص داده و آن را از بین برده اند، دارای چنان فکر باز و اندیشمندی باشند که برای مواردی همچون انتخاب پایتخت، صرفاً به علم و دانش و نظر کارشناسان بی طرف و دلایل موجه در مزایا و معایب هر یک از شهرها جهت انتخاب پایتخت، توجه کنند و به تعصبات جاهلانه‌ای که به عصر نگارنده و پیش از او تعلق دارد، اهمیتی ندهند.

این امید نیز بی دلیل نیست زیرا نگارنده به اصل برتری خرد جمعی، که در چنین کشوری (کشور زمین) به واسطه‌ی دموکراسی لایه‌ای برقرار است، ایمان دارد. به ویژه آنکه در این مدل، دانایان در لایه‌های بالاتر تصمیم گیری خواهند بود و قدرت تصمیم گیری در استان آنهاست. نه اینکه همچون زمان کنونی، در برخی کشورها، نادانان متعصب و زورگویان بی رحم و شیادان خودخواه حکمفرما هستند و دانایان در هر یک از این کشورها در انزوا به سر می‌برند. البته نمی‌خواهم چهره‌ی جهان کنونی را بسیار سیاه و تاریک به تصویر شما آیندگان بکشانم و میبایست منصفانه گفت که در همین جهان پیشرفت‌های بسیاری رخ داده و نوع بشر به سمت بهبود کلی در تمام جوانب در حال حرکت است و طبیعی است که همه چیز کامل نباشد و ما (اکثریت گونه‌ی بشر و نه خواص) برخی مباحث را قبلاً درک نمی کردیم که در خصوص آن‌ها کاری انجام دهیم و ندانستن، خود حق ایجاد می کند. به هر حال تا زمانی که قدرت تصمیم گیری را به شیوه‌ی صحیح به لایه‌ی خواص گونه‌ی خویش واگذار نکرده باشیم، چاره‌ای جز پیش رفتن در میانگین محدوده‌ی ادراک گونه‌ی خویش نیز نداریم و باید تا آن زمان صبر کرد اگر چه امیدوارم که بسیار نزدیک باشد. ای کاش آن زمان را ببینم و اولین دانای اول جهان را گرم در آغوش کشم. درود و احترام من از این زمان بر او باد. « بسوخت حافظ و ترسم که شرح قصه او به سمع پادشه کامگار ما نرسد »

پس در ادامه‌ی این مبحث، فرض بر این است که پایتخت کل کشور زمین، توسط دانای اول تعیین شده باشد. اکنون دو سؤال خواهیم داشت:

i. با توجه به اینکه مرزبندی استان ها، همچون مرزبندی کشورها، مرزهایی خیالی و فرضی می‌باشند، بهتر نیست که آن‌ها را تغییر دهیم؟

ii. برای مقابله با تقلب استفاده از انتقال جمعیت چه تمهیداتی در دموکراسی لایه‌ای اندیشیده شده است؟

1.5.5 - مرزبندی و نامگذاری جدید استان ها در کشور زمین:

همانطور که مطلع هستید، مرز استان ها و ایالات تمامی کشورها در زمان نگارش این کتاب، فرضی و تاریخی بوده و مربوط به دوره های گذشته ی تاریخ هستند. تقریباً اکثر این مرزها همچون مرزبندی کشورها، نه بر اساس یک منطق صحیح بلکه بر اساس جدال‌های پوچ سیاسی، شورش ها و استعمار و چپاول یکدیگر شکل گرفته اند. به عبارت دیگر دلیل این تقسیم‌بندی ها نه بر اساس خرد و عاقبت اندیشی برای نوع بشر بلکه بیشتر بر اساس زور و قدرت و تصادف صورت گرفته است.

از طرفی مفهوم استان، بر خلاف مفهوم کشور تبعات سنگین ندارد. زیرا مفهوم کشور سبب ایجاد نیروی نظامی و دفاع از مرزهای آن و تبعات بسیار سنگین برای بشر بدون هیچ کارکرد مفیدی شده است. اما مفهوم استان بخصوص در زمان تشکیل کشور واحد زمین، آن تبعات سنگین را ندارد. بلکه برعکس جهت طبقه بندی و مدیریت بهتر و بخصوص جلوگیری از برخی تقلب ها و سوءاستفاده ها؛ مانند تقلب انتقال جمعیت؛ مفید خواهد بود. در عین حال مفهوم استان نیز استاندارد مشخصی ندارد.

لذا بسیار مناسب و بجاست که تقسیم‌بندی فعلی را تغییر داده و با استاندارد نمودن آن و ایجاد استان های جدید در عرصه ی کشور زمین، کارکرد مفهوم استان را به شدت بالا ببریم.

برای اینکار از دو مفهوم مدار و نصف النهار که از پیش با آن‌ها آشنا هستید، استفاده می کنیم. همانطور که میدانید زمین از ۲۴ قاچ تشکیل شده است که با فاصله ی ۱۵ درجه از یکدیگر قرار دارند. مبدأ آن‌ها نصف النهار مبدأ (گرنویچ) است. به همین ترتیب مدارهایی با فاصله ی ۱۵ درجه از یکدیگر و با مبدأ استوا در نظر بگیرید. تعداد این مدارها نیز ۲۴ عدد خواهد بود.

به هر یک از منطقه های محصور بین دو مدار مجاور و دو نصف النهار مجاور، یک استان گوییم و آن‌ها را با شماره نامگذاری می کنیم. شروع نامگذاری از شمال محل برخورد استوا با نصف النهار مبدأ و همچون زمان، در جهت خلاف چرخش زمین خواهد بود.

به این ترتیب هر نقطه از کره ی زمین، داخل یک استان قرار می‌گیرد که اگر چه با خطوطی فرضی از یکدیگر جدا شده‌اند ولی حداقل از یک استاندارد مشخص و ساده برخوردارند. دوم آنکه نامگذاری عددی و ساده‌ای دارند و کل اهالی زمین، آن را می‌فهمند و به راحتی برایشان قابل تلفظ است و بر اساس زبان خاصی نیست.

2.5.5 - تقلب با استفاده از انتقال جمعیت:

ابتدا توضیح دهیم که منظور از این نوع تقلب چیست. فرض کنیم که موفق شده‌ایم دموکراسی لایه‌ای را در کل زمین پیاده کنیم. به عبارت دیگر وارد مرحله ی ثبات نهایی شده‌ایم و کشورهای سابق دیگر وجود ندارند. لذا مرزبندی های آن‌ها نیز وجود ندارد و احتمالاً مردم کشورهای مختلف به صورت آزادانه به کشورهای دیگر مهاجرت یا سفر خواهند کرد.

البته باید خاطر نشان کنیم که اینطور نیست که دموکراسی لایه‌ای به معنای آزادی افراد در جابجایی و مهاجرت باشد و کسانی که نگران تبعات مهاجرت هستند، نباید نگران این موضوع باشند. زیرا همانطور که به صورت مفصل‌تر در فصول بعدی نحوه ی تنظیم و تصویب قوانین ایالت ها و شهرها و ناحیه ها را با جزییات مطرح می‌کنیم، خواهیم دید که استان ها و شهرها و ناحیه ها می‌توانند قوانین مختص خویش را در همه ی زمینها داشته باشند و این یکی از نقاط قوت

دموکراسی لایه‌ای است. زیرا سیستم‌های دیگر امکان وجود چندین قانون اساسی به موازات یکدیگر را جهت احقاق حقوق اقلیت‌ها فراهم نمی‌کنند.

با این توضیح مختصر دلیل اینکه نگارنده فرض می‌کند هیچ محدودیتی در مسافرت و یا مهاجرت افراد به دیگر نقاط کشور زمین وجود ندارد این است که :

i. نگارنده تمایل دارد تمام این قبیل محدودیت‌ها برداشته شوند و مردم برای انتخاب محل زندگی خویش آزاد باشند. لذا مشکلات این حالت را بررسی و سعی در رفع آن‌ها می‌کند. یکی از این مشکلات تقلب استفاده از انتقال جمعیت خواهد بود که در ادامه بررسی می‌کنیم.

ii. نگارنده گمان می‌کند پس از آنکه کشور زمین شکل بگیرد، مردم به تدریج قوانین سخت گیرانه را تغییر داده و به سمت آزادی قوانین، جهت جابجایی در زمین گام برمیدارند. زیرا اول آنکه با نبود مفهوم کشورهای سابق، تعصبات ملی گرایانه و مشکلات سیاسی و فرار از دیکتاتورها و جنگها وجود ندارد و تنها دلیل مهاجرت مباحث اقتصادی بهتر خواهد بود. دوم اینکه با وجود دموکراسی لایه‌ای، مباحث اقتصادی در سطح کل دنیا به تدریج به سمت توازن و برابری نسبی حرکت می‌کند. به طوری که توانایی شما تعیین کننده ی میزان درآمد شما خواهد بود و موقعیت و مکان تولد شما که تصادفی است نقشی در این موضوع ندارد.

به موضوع تقلب انتقال جمعیت برگردیم. احتمال اینکه گروه یا سازمانی بخواهد از این شیوه استفاده کند بسیار اندک است زیرا نیاز به سازماندهی عده ی زیادی دارد. ولی می‌خواهیم این موارد را نیز سخت گیرانه پیشگیری کنیم. فرض کنیم در کشور زمین، رأی گیری لایه‌ای در جریان است. دفاتر دموکراسی ناحیه ای در شهرهای مختلف زمین مشغول ثبت نام و پذیرش عضو هستند. مناطقی از زمین به دلایلی که ریشه در مباحث سیاسی و اقتصادی کشورهای سابق، دارد کم جمعیت و با منابع سرشار و غنی هستند (مانند قطر؟؟). بالعکس مناطق پر جمعیتی که اکثریت جمعیتشان زیر خط فقر می‌باشد نیز، در زمین آن زمان وجود دارند (مانند چین). ممکن است که حرکت‌هایی سازماندهی شده از طرف این استان های پر جمعیت برای مهاجرت و ورود به دفاتر دموکراسی لایه‌ای استان کم جمعیت، جهت قبضه ی قدرت و اثر بر قانونگذاری و مدیریت آن صورت پذیرد. جهت جلوگیری از این موارد در بخش «قوانین حاکم بر رأی گیری لایه ای قسمت ۱» با صراحت بیان شد که:

«هر فرد میبایست از طریق یک دفتر دموکراسی لایه‌ای متقاضی عضویت در رأی گیری لایه شود. سپس آن دفتر دموکراسی لایه‌ای میبایست هویت فرد متقاضی را بررسی و ثبت نموده و در صورتی که فرد مورد نظر از نظر قانون اساسی آن ناحیه، دارای شرایط لازم باشد و هیچ مشکل یا منع قانونی نداشته باشد، او را ثبت نام نماید. به محض ثبت نام، آن فرد وارد اولین لایه ی رأی گیری لایه‌ای که همان لایه ی صفر است، خواهد شد. به کلیه ی افرادی که از طریق یک دفتر دموکراسی لایه‌ای ثبت نام کرده‌اند، **عضوهای آن دفتر** می‌گوییم. هر فرد، جز ثبت نام اولیه و احراز هویت، می‌تواند تمامی امور دیگر مربوط به رأی گیری لایه‌ای از جمله ساختن گروه، عضویت در گروه، رأی به سرگروه و یا تغییر رأی خویش و... را در هر یک از دفاتر دموکراسی انجام دهد. اما دفتری که عضو آن می‌باشد، وظیفه ی بررسی صحت هویت و نداشتن منع قانونی جهت حضور در رأی گیری لایه ای، ثبت نام و حذف عضویت (در صورت حکم قوه ی قضاییه و یا فوت و یا جنون) را بر عهده دارد.»

تأکید می‌کنیم که فرد مورد نظر میبایست از نظر قانون اساسی همان ناحیه، دارای شرایط لازم باشد. در فصول بعدی خواهیم دید که قانون اساسی کل کشور از فصل مشترک قانون های اساسی شهرهای مختلف و حتی ناحیه های مختلف آن شهرها تشکیل شده است. به عبارت دیگر قانون اساسی شهرها و ناحیه ها می‌تواند با یکدیگر متفاوت باشد. اگر چه که فصل مشترک آن‌ها به عنوان قانون اساسی استان و فصل مشترک قوانین استان نیز به عنوان قانون اساسی کشور زمین (یا جامعه مورد نظر) خواهد بود. اکنون در دفاتر مرکز استان قانونگذاران آن استان که جزییاتش را بعدها خواهیم گفت، می‌توانند تصمیم بگیرند که صرفاً چه کسانی اجازه ی ورود به دفاتر مرکز ناحیه در آن استان را دارند. مثلاً کسانی که فقط ساکن آن استان باشند. یا کسانی که کارت شناسایی آن استان را دارند. کارمندان و رئیس دفتر مرکز ناحیه های چنین استانی وظیفه دارد صرفاً با عضویت چنین افرادی موافقت نماید. بعبارت دیگر هیچ فردی نمی‌تواند بر خلاف میل مردم ساکن در یک منطقه یا استان، به عضویت دفاتر دموکراسی لایه‌ای مستقر در آن استان درآید. مردم هر

استان خود قوانین استان خود و بویژه قوانین ورود و خروج افراد و پاسپورت و ویزا را تنظیم خواهند کرد. لذا امکان تقلب به روش انتقال جمعیت وجود ندارد.

اما همانطور که در روش قانون گذاری با جزییات مطرح خواهیم کرد، به عمد الگوریتمی برای قانون گذاری در نظر خواهیم گرفت تا قوانین محلی در گذر زمان به سمت قوانین مرکزی یکسان، حرکت کنند و این بدان معناست که به تدریج و با شیب بسیار ملایمی از زمان، مرزها برداشته می شوند و زبان و فرهنگ و تاریخ به سمت یکی شدن حرکت می کند و جز در موارد تفاوت های جغرافیایی، یکسان خواهند شد.

6 - فصل ششم: ایجاد قوه مستقل قضائیه

1.6 - مقدمه:

قوه ی قضائیه دقیقاً هنگامی وارد عمل می‌شود که شکایتی وجود داشته باشد و نیاز به قضاوت باشد. هر عمل کرد دیگری از این قوه، سبب دخالت در امور قوای دیگر می‌گردد و می‌بایست این قوه از تمام قوای دیگر مستقل باشد.

از طرفی نباید این استقلال داده شده به قوه ی قضائیه، سبب ایجاد یک هسته ی مدیریتی جداگانه در جامعه گردد و آن‌ها به موازات قدرت سیاسی شکل گرفته توسط رأی گیری لایه‌ای بتوانند در عمل کرد دیگر قوا تداخل ایجاد کنند. قدرت تصمیم گیری و سکان جامعه به دست دانای اول و لایه‌های دیگر رأی گیری لایه‌ای است.

قوه ی قضائیه به منظور کارخواهی و مدیریت بر جامعه و قوای آن ایجاد نمی‌شود بلکه به منظور جلوگیری از هر گونه قانون شکنی ایجاد شده و وظیفه ی این قوه حفاظت از رعایت قانون اساسی و جلوگیری از هر گونه تخلف قانونی است.

2.6 - دلایل استقلال قوه قضائیه:

مفهوم استقلال قوه ی قضائیه مشخص است. بدان معنا که سیستم سیاسی برآمده از رأی گیری لایه‌ای، شامل لایه‌های مختلف، از جمله دانای اول، نتواند از موقعیت سیاسی خویش برای تغییر قضاوت در قوه ی قضائیه سوءاستفاده نماید.

لذا ترجیح در این است که تمام سمت های شغلی این قوه و انتساب یا تغییر و پاداش و تنبیه آن‌ها را از طریقی غیر از مسئولین سیاسی کشور، انتخاب نماییم تا این قوه در مواردی که میبایست در شکایات مربوط به مسئولین سیاسی قضاوت کند، از این بابت نقطه ضعفی نداشته باشد.

از طرفی قوه قضائیه یک سازمان با وظایفی پروژه محور نیست. به عبارت دیگر اینطور نیست که قوه ی قضائیه عمل کردی خاص و خروجی مشخصی داشته باشد. بلکه صرفاً این قوه مشاهده گر و قضاوت کننده یک شکایت، بر اساس مشاهدات و دلایل ارائه شده توسط طرفین است. پس نیازی به کارخواهی و کنترل مدیریتی توسط سیستم سیاسی یا مدیریتی کشور نداشته و کفایت که عضوهای این قوه علاوه بر مهارت کافی در قضاوت، امین و صادق باشند. در دیگر قوا فقط تخصص افراد مهم است و میبایست سیستم مدیریت جامعه به گونه‌ای باشد که با تعریف وظایف و کارخواهی علمی، نه تنها امکان هیچ گونه تخلفی را به مجریان ندهد بلکه، انگیزه ی تخلف را نیز در ریشه بخشکند. یکی از عوامل بازدارنده از تخلف، در جامعه داشتن قوه ی قضائیه سالم و کارا است.

3.6 - نحوه ایجاد قوه قضائیه در دموکراسی لایه‌ای:

از شرایط اولیه تمام کسانی که قرار است در قوه قضائیه کار کنند، آن است که حداقل مطالعاتی دانشگاهی و تخصصی در رشته‌های حقوق و دیگر رشته‌های مرتبط داشته باشند و مدارک لازم را کسب کرده باشند. این بدان معناست که در یک جامعه ما ناگزیریم که از بین کلیه متخصصان و تحصیلکردگان رشته‌های حقوق (و رشته‌های مرتبط) به عنوان یک جامعه ی کوچکتر در دل جامعه ی اصلی، رئیس و دیگر اعضای قوه ی قضائیه را برگزینیم. همچنین به جز خود این متخصصان و اعضای جامعه ی کوچکتر، کسی دیگر از مردم دید و شناخت تخصصی کافی جهت ارزیابی و انتخاب اعضای قوه ی قضائیه را ندارد. لذا تعیین رده های بالای قوه ی قضائیه توسط بخشی از مردم که حداقل با مقدمات دانش حقوق آشنایی دارند، صورت می‌پذیرد. به عبارت دیگر پیشنهاد آن است که قوه ی قضائیه را به روش رأی گیری لایه‌ای و در جامعه ی دانشگاهیان و فارغ التحصیلان حقوق و کلیه ی رشته‌هایی متناسب با مسئولیت این قوه برگزار نماییم.

از آنجایی که قبلاً مدل رأی گیری لایه‌ای را توضیح داده ایم، نیازی به تکرار آن برای این جامعه ی خاص نیست. البته در این جامعه، دیگر به بالاترین فرد برگزیده دانای اول گفته نمی‌شود، بلکه او رئیس قوه ی قضائیه خواهد بود.

همچنین لایه ی **رئیس قوه ی قضاییه** را لایه ی ریاست قوه ی قضاییه می نامیم. لایه ی بعدی که در مدل عمومی (مدل رأی گیری لایه‌ای عمومی که برای عموم مردم است)، لایه مشاوران بود، همچنان می‌تواند با همان نام ولی به صورت **لایه ی مشاوران رئیس قوه قضاییه**، نامگذاری شود. لایه ی قانون گذاران، نیز به **لایه ی قانونگذاران قوه ی قضاییه** نامگذاری می‌شوند و وظیفه ی آن‌ها تهیه و تصویب قوانین اداری و غیراداری مربوط به قوه ی قضاییه است. همچنین بعنوان مشاوران لایه ی قانونگذاران مدل عمومی میبایست انجام وظیفه نمایند. لایه ی ناظران را نیز **لایه ی ناظران قوه ی قضاییه** می‌نامیم و وظایفی مشابه لایه ی ناظران در مدل عمومی را دارند. یعنی بر صحت انتخابات قوه ی قضاییه نظارت دارند. تمامی تعاریف موجود در رأی گیری لایه کلی، به رأی گیری لایه‌ای مربوط به قوه ی قضاییه نیز تسری پیدا می‌کند.

در مورد دفاتر دموکراسی لایه ای، پیشنهاد نگارنده آن است که برای رأی گیری قوه قضاییه، دقیقاً از همان دفاتر و کارمندانی استفاده شود که در مدل عمومی به وجود آمده اند. این کار دو مزیت دارد. یکی آنکه هزینه‌ها را به شدت کاهش میدهد. دوم آنکه سلامت دفاتر دموکراسی لایه‌ای از دو جهت، یکی از طرف سرگروه‌های ناحیه ای و شهری و استانی و لایه ی ناظران مدل عمومی و دیگری از طرف سرگروه‌های ناحیه ای و شهری و استانی و ناظران مدل قوه ی قضاییه بررسی می‌شود. به عبارتی هر یک علاوه بر نظارت بر صحت انتخابات خویش، صحت انتخابات دیگری را نیز بررسی و نظارت می‌کنند. و هر دو طرف، صحت و کارآمدگی کارمندان دفاتر دموکراسی لایه‌ای را بررسی می‌کنند.

نکته‌ای که با توجه به کوچکتر بودن جمعیت جامعه قوه ی قضاییه نسبت به کل جامعه وجود دارد آن است که لایه‌های بالایی رأی گیری لایه‌ای قوه ی قضاییه را با محاسباتی مشابه محاسبات مدل عمومی به پیش ببریم ولی از عدد ثابت ۳ استفاده کنیم. به عبارت دیگر به گونه‌ای لایه ی پیش از ناظران را تعیین کنیم که تعداد لایه ی مشاوران قق (قوه قضاییه) برابر ۳ و تعداد لایه ی قانون گذاران قق برابر ۳۰ و تعداد لایه ی ناظران قق برابر ۳۰۰ باشد. برای اینکار کافیست که لایه ی پیش از ناظران را به صورت زیر تعریف نماییم.

6.3.1 - تعریف لایه ی پیش از ناظران قوه قضاییه:

به اولین لایه‌ای که تعداد اعضایش کمتر از ۹۰۰۰ نفر باشد، لایه ی پیش از ناظران قق گفته می‌شود. (زیرا لایه ی پیش از ناظران ۳۰۰ نفره و هر گروه ۳ نفر خواهد داشت) البته جهت احتیاط و وجود حالت‌های غیر ایده‌آل در عمل، می‌توان این عدد را بزرگ‌تر در نظر گرفت. مثلاً برابر ۱۵۰۰۰ در نظر گرفت.

6.3.2 - قوانین حاکم بر رأی گیری لایه‌ای قوه قضاییه:

i. با تشکیل لایه‌های رأی گیری لایه‌ای در بستر جامعه ی تحصیلکردگان رشته‌های حقوق و ... قوه ی قضاییه شکل می‌گیرد.

ii. کسانی که در رأی گیری لایه‌ای قوه قضاییه شرکت می‌کنند، می‌توانند در رأی گیری لایه‌ای عمومی جامعه نیز شرکت کنند اما در صورت ورود به لایه ی ناظران یکی از این دو رأی گیری، حق ورود به لایه ی ناظران دیگری را از دست خواهند داد. زیرا ورود به لایه ی ناظران به منزله ی پذیرش شغل دولتی است و یکی از شرایطش استعفا از تمام شغل‌های پیشین است.

iii. برای پذیرش در هر یک از لایه‌های جامعه ی قوه ی قضاییه، به حداقلی از مدارک دانشگاهی نیاز است. مثلاً حداقل دانشجو بودن برای لایه ی صفر و مدرک کاردانی برای لایه‌ی پیش از ناظران و کارشناسی برای لایه‌ی ناظران و کارشناسی ارشد برای لایه ی قانونگذاران و دکترا برای رئیس قوه ی قضاییه، پیش نیاز باشد.

4. 6 - وظایف قوه قضاییه:

1. 4. 6 - پایش مداوم سلامت رأی گیری لایه‌ای

یکی از وظایف عمده ی قوه ی قضاییه پایش مداوم سلامت رأی گیری لایه‌ای عمومی و رأی گیری لایه‌ای قوه ی قضاییه است و این کار با پیگیری کلیه ی شکایات مربوط به این موضوع صورت می گیرد. البته زیر بخشی به نام بازرسی رأی گیری نیز می‌تواند جهت رصد انتخابات در قوه قضاییه نظر گرفته شود تا در صورت کشف یک تخلف قانونی به عنوان مدعی العموم و به نمایندگی از طرف مردم، از فرد یا افراد خاطی شکایت نماید.

2. 4. 6 - پایش مداوم سلامت اقتصادی اعضاء لایه‌های حکومتی (لایه های ناظران به بالا)

اغلب ما انسان‌ها حتی بهترین‌های ما، از نظر ژنی به گونه‌ای برنامه‌ریزی شده‌ایم که در هنگامی که قدرت داریم و ناظری ملموس بر اعمال ما نظارت نمی‌کند، بیشتر در معرض وسوسه ی سوءاستفاده از قدرت هستیم. بدیهی است که بیشترین سوءاستفاده‌ها برای منافع مالی مطرح می‌باشد. به همین دلیل و به دلیل اینکه بهترین نخبه‌های سیاسی جامعه را در معرض وسوسه سوءاستفاده از قدرت قرار ندهیم و به دست خود آن‌ها را به فساد مالی ترغیب نکنیم، روشی مناسب است که همواره ناظری ملموس بر سلامت عمل کرد مالی آن‌ها قرار دهیم.

به این دلیل یکی از وظایف مهم قوه ی قضاییه را، پایش مداوم سلامت اقتصادی کلیه ی اعضای لایه‌های حکومتی تعیین می‌کنیم. برای این منظور نیاز به یک تیم خبره مالی است، که بتوانند در ابتدای ورود هر یک از این افراد به لایه ی ناظران و در زمان خروج آنها، اموال و دارایی‌های آن‌ها را محاسبه نمایند و در صورت تفاوت غیرمعقول به تخلفات مالی پی ببرند. همچنین از وظایف این تیم خبره پایش مداوم وضعیت مالی اعضای لایه ی ناظران می‌باشد و اینکار را میبایست با ظرافت و بدون جلب توجه و مزاحمت برای این افراد مهم حکومتی انجام دهند و مستند و مستدل و به شدت قانونمند باشند و از این جهت است که عنوان خبره برای آن‌ها برگزیده شد. اما سؤال اینجاست که این تیم خبره بایست توسط چه کسی تعیین گردد؟

از آنجایی که رئیس دفتر مرکزی با واسطه توسط دانای اول تعیین می‌گردد، تصمیم درستی نیست که اجازه دهیم تا این تیم توسط رئیس دفتر مرکزی برگزیده شود زیرا قطعاً آن‌ها نمی‌توانند شغل خویش را به خطر انداخته و مفاسد احتمالی دانای اول یا هر یک از افراد لایه ی ناظران را افشا نمایند. برای اینکار بهتر است از قوه ی قضاییه کمک بگیریم. به عبارتی دیگر قوه ی قضاییه، با فرآیندی که نیاز به کار کارشناسی در درون این قوه دارد، این تیم خبره مالی را تشکیل داده و این تیم میبایست در دفتر دموکراسی لایه‌ای مرکزی مستقر گردد. این استقرار چند مزیت دارد. اول آنکه چشم و گوش قوه ی قضاییه در هسته ی دفاتر دموکراسی لایه‌ای خواهد بود و قوه ی قضاییه مستقیم از طریق آن‌ها در جریان رأی گیری لایه‌ای خواهد بود. دوم آنکه قوه قضاییه از طریق آنها به آمار و اطلاعات رأی گیری دسترسی خواهد داشت و این آمار توسط نیروهای تحت امر خودش بایگانی شده و امکان تغییر آن‌ها توسط دیگر مسئولان دفتر مرکزی وجود ندارد. سوم آنکه اطلاعات مالی مربوط به افراد شاغل در لایه ی ناظران (و به بالا) را در یک سازمان دیگر که دفاتر دموکراسی لایه‌ای هستند، ثبت و پایش کرده‌اند و این گونه نیست که به قوه ی قضاییه ارجاع داده باشند. زیرا قوه ی قضاییه میبایست در صورت شکایت وارد عمل شود و هنوز شکایتی مطرح نشده است زیرا تخلفی دیده نشده است.

3. 4. 6 - تأیید صلاحیت رئیس دفتر مرکزی لایه‌ای توسط رئیس قوه ی قضاییه:

همانطور که قبلاً توضیح داده شد، رئیس دفتر مرکزی با انتخاب وزیر دموکراسی و با تأیید قوه ی قضاییه می‌تواند به صورت رسمی شروع به کار کند. اما این بدان معنا نیست که رئیس قوه قضاییه در انتخاب رئیس دفتر نقشی داشته باشد و بتواند شخص خاصی را کاندید نموده و یا آن را به وزیر دموکراسی تحمیل نماید. بلکه او وظیفه دارد، هر انتخابی که از

جانب وزیر دموکراسی صورت می‌گیرد را صرفاً از جهت سلامت حقوقی بررسی نماید و در صورت اطمینان از این جنبه، او را تأیید نماید.

رئیس قوه قضاییه در هر لحظه می‌تواند تأیید خویش را بازپس گرفته و در این صورت رئیس دفتر مرکزی به سرعت عزل می‌شود و تا زمانی که رئیس جدید به صورت رسمی شروع به کار نکند، رأی‌گیری لایه‌ای متوقف می‌شود. بدیهی است که رئیس دفتر مرکزی به صورت مستقیم زیر نظر وزیر دموکراسی کار می‌کند و عزل و یا کار خواهی از او توسط وزیر دموکراسی صورت می‌گیرد و در این مورد، رئیس قوه قضاییه هیچ نقشی ندارد بلکه رئیس قوه قضاییه از جنبه‌ی سلامت حقوقی و پیشگیری از هرگونه وقوع تقلب دارای چنین قدرتی می‌باشد. به عبارت دیگر قدرت تأیید و عزل رئیس دفتر مرکزی به این دلیل به رئیس قوه قضاییه داده شده است تا او در صورت ظن و گمان و نبود اطمینان و یا سلب اعتماد از رئیس دفتر مرکزی حتی بدون آنکه جرمی اثبات شده باشد بتواند رئیس دفتر دموکراسی لایه‌ای را حذف نماید و این همه احتیاط، به خاطر حساس بودن جایگاه شغلی رئیس دفتر مرکزی است. زیرا شایسته نیست اطلاعات مربوط به دموکراسی لایه‌ای تحت کنترل فردی باشد که مورد تأیید و اطمینان و اعتماد کامل قوه قضاییه نباشد. اما رئیس قوه قضاییه تنها از منظر جلوگیری از فساد وارد عمل می‌شود و در خصوص کارسپاری نقشی ندارد.

4.4.6 - پایش مداوم سلامت شغلی رئیس‌ها و کارمندان دفاتر دموکراسی لایه‌ای:

در رأی‌گیری لایه‌ای عمومی، هر ناحیه و شهر و استان دارای سرگروه‌هایی بود که تعریف شدند. به صورت مشابهی سرگروه‌های ناحیه‌ای در یک مرکز ناحیه، و سرگروه‌های شهری و سرگروه‌های استانی برای قوه قضاییه نیز تعریف می‌شوند. البته ممکن است که در یک مرکز ناحیه، هیچ فردی در رأی‌گیری لایه‌ای قوه قضاییه ثبت نام نکرده باشد. زیرا با توجه به محدود شدن افراد مجاز برای شرکت در رأی‌گیری لایه‌ای قوه‌ی قضاییه به تحصیل‌کردگان رشته‌های دانشگاهی حقوق، لایه‌ی صفر این رأی‌گیری کوچکتر می‌شود.

همانطور که قبلاً گفته شد، سرگروه‌های مرکز ناحیه، وظیفه‌ی تأیید و پایش مداوم و در صورت نیاز عزل رئیس دفتر مرکز ناحیه خویش را که توسط رئیس دفتر مرکز شهر خویش معرفی شده‌اند، بر عهده دارند. اینکار با رأی حداکثر بین آن‌ها صورت می‌گیرد. ما به صورت تلویحی گفتیم سرگروه‌های مرکز ناحیه و منظورمان تمام سرگروه‌های مرکز ناحیه، شامل سرگروه‌های مرکز ناحیه ناشی از رأی‌گیری عمومی و نیز سرگروه‌های مرکز ناحیه ناشی از رأی‌گیری قوه قضاییه بود. در حالتی که یک مرکز ناحیه سرگروهی در رأی‌گیری لایه‌ای قوه قضاییه نداشته باشد، تصمیمی‌گیری با سرگروه‌های رأی‌گیری لایه‌ای عمومی خواهد بود.

همچنین در صورت بروز تخلف آشکار توسط هر یک از کارمندان دفاتر دموکراسی لایه‌ای، سرگروه‌های قوه‌ی قضاییه متناظر با آن دفتر وظیفه دارند با جمع‌آوری دلایل کافی، شکایت از آن تخلف را در قوه‌ی قضاییه مطرح نمایند. البته هر عضوی از جامعه در صورت مشاهده تخلف از قانون وظیفه دارد با آن مقابله و در صورت نیاز به قوه‌ی قضاییه شکایت نماید ولی از جهت تأکید، این وظیفه به آنان واگذار می‌شود و اینکه سرگروه‌های قوه قضاییه، افرادی تا حدودی مسلط به حقوق می‌باشند و احتمال اینکه بتوانند دلایل قانونی محکمه‌پسندتری برای اثبات جرم جمع‌آوری و ارائه کنند، بیشتر است.

4.4.5 - مشاوره به لایه‌ی قانون‌گذاران:

یکی از وظایف لایه‌ی قانون‌گذاران قوه‌ی قضاییه، حضور در جلسات تصویب قانون اساسی است. این حضور به منظور ارائه‌ی مشاوره به ۷۰ عضو این لایه جهت تنظیم قانون اساسی است ولی هیچ‌گونه قدرت تصمیم‌گیری ندارند. به عبارت دیگر تصمیم‌گیری با افراد لایه‌ی قانون‌گذاران خواهد بود. هر یک از اعضای لایه‌ی قانون‌گذاران در صورت نیاز می‌توانند با هر یک از اعضای لایه‌ی قانون‌گذاران قوه قضاییه مشورت نمایند و از آن‌ها جهت حضور در جلسات خویش دعوت نمایند و در این صورت آن‌ها موظف به ارائه مشاوره صحیح حقوقی می‌باشند. در صورت عدم نیاز، نیازی به مشاوره‌ی این افراد نیست و حق شرکت در جلسات لایه‌ی قانون‌گذاران را ندارند. حداقل باید یکی از قانون‌گذاران از آن‌ها دعوت به عمل آورده باشد تا بتوانند در جلسات رسمی قانون‌گذاران شرکت نمایند.

5.6 - شکایت از دانای اول

زمانی که قوه ی قضاییه در جامعه شکل بگیرد، هر کسی در هر زمانی می تواند از دانای اول یا هر شخص دیگر جامعه از جمله رئیس قوه ی قضاییه به قوه ی قضاییه مراجعه و شکایت نماید.

تشخیص شکایت موجه و تشکیل دادگاه بر اساس فرآیند پذیرفته شده در دستگاه قضا است. حتی اگر رئیس قوه ی قضاییه از کسی شاکی باشد، این فرآیند باید طی شود. به جز حالتی که دانای اول از کسی شکایت کند یا شخص دانای اول موجه بودن شکایت کسی از کسی دیگر را تأیید نماید.

تأکید می گردد که رئیس قوه قضاییه می تواند از دانای اول و نیز دانای اول می تواند از رئیس قوه ی قضاییه شکایت نماید.

در صورتی که شکایتی موجه (پذیرفته شده به عنوان شکایت در دستگاه قضاییه) علیه دانای اول توسط هر عضو جامعه حتی رئیس قوه ی قضاییه، مطرح می گردد، می بایست دادگاهی علنی تشکیل شده و قاضی دادگاه رئیس قوه ی قضاییه خواهد بود. هیئت منصفه عبارت از ۶ نفر از اعضاء لایه ی مشاوران دانای اول و ۲ نفر از لایه ی مشاوران رئیس قوه ی قضاییه و شخص رئیس قوه ی قضاییه خواهد بود. دلایل و شاهدان ارائه می شوند. هر یک از اعضاء هیئت منصفه تنها دارای یک رأی می باشند به جز رئیس قوه ی قضاییه که دارای ۲ رأی می باشد. به این ترتیب جمعا ۱۰ رأی توسط هیئت منصفه داده خواهد شد و در صورتی که حداقل ۶ رأی به محکومیت دانای اول داده شود، او محکوم خواهد شد و در غیر اینصورت، تبرئه می گردد.

6.6 - شکایت از رئیس قوه قضاییه:

به صورت برعکس؛ هر کسی در هر زمانی می تواند به قوه ی قضاییه مراجعه و از رئیس قوه قضاییه یا هر شخص دیگر شکایت نماید.

تشخیص شکایت موجه و تشکیل دادگاه بر اساس فرآیند پذیرفته شده در دستگاه قضا است. به جز حالتی که دانای اول از رئیس قوه ی قضاییه شکایت نماید و یا شکایتی را از جهت موجه بودن، تأیید نماید. دلیل این استثناء آن است که فرآیند موجه بودن شکایت، تحت نظر قوه ی قضاییه می باشد و قوه ی قضاییه تحت نظر رئیس قوه قضاییه کار می کند. و ممکن است که به دلیل اعمال فشار رئیس قوه ی قضاییه بر کارمندان، فرآیند مذکور در خصوص شکایت از شخص رئیس قوه ی قضاییه و یا برخی موارد دیگر به درستی عمل ننماید. با این استثناء از تلاش برای تسلط نادرست بر این فرآیند جلوگیری می کنیم.

در صورتی که شکایتی موجه (پذیرفته شده به عنوان شکایت در دستگاه قضاییه) علیه رئیس قوه قضاییه توسط هر عضو جامعه و از جمله دانای اول، مطرح می گردد، می بایست دادگاهی علنی تشکیل شده و قاضی دادگاه شخص دانای اول خواهد بود. هیئت منصفه عبارت از ۶ نفر از اعضاء لایه ی مشاوران دانای اول و شخص دانای اول و ۲ نفر از لایه ی مشاوران قوه ی قضاییه و ۶ نفر از لایه ی قانون گذاران قوه قضاییه که هر ۳ نفر از آنها توسط یکی از ۲ نفر لایه ی مشاوران قوه قضاییه انتخاب شده است. دلایل و شاهدان ارائه می شوند. هر یک از اعضاء هیئت منصفه تنها دارای یک رأی می باشند به جز دانای اول که دارای ۲ رأی می باشد. به این ترتیب جمعا ۱۶ رأی توسط هیئت منصفه داده خواهد شد و در صورتی که حداقل ۹ رأی به محکومیت رئیس قوه قضاییه داده شود، او محکوم خواهد شد و در غیر اینصورت، تبرئه می گردد.

7.6 - تخلفات و مجازات آنها:

هنگامی که قانون اساسی برای یک جامعه مشخص شده باشد، تخلفات نیز شناخته شده خواهند بود. اما تعیین مجازات برای تخلفات از قانون اساسی مستقیم به دست نمی آید. قوه ی قضاییه با استفاده از دانش های روز مانند جامعه شناسی و روانشناسی و مباحث اجتماعی، می تواند در تدوین این مجازات ها بهترین گزینه باشد اما همچنان همواره لازه است که نظر دانشمندان و جامعه شناسان ملاک تصمیم گیری در این قبیل موارد باشد. لذا توصیه آن است که تیم های زنده

ای از سرشناس ترین دانشمندان علوم اجتماعی و روانشناسان در بدنه قوه قضاییه استخدام و مجازات ها را تعیین نمایند.

نگارنده در تعیین مجازات و اثرات روانی این قبیل تصمیمات بر جوامع متفاوت هیچ گونه دید و نظری ندارد اما همانطور که در این کتاب پیش رفته ایم، آزادی و سیستم دموکراسی لایه‌ای که مهمترین ابزار رسیدن به آزادی محسوب می‌شود، زیربنایی ترین و مهمترین مفاهیم جامعه‌ی آزاد هستند و لذا مقدس ترین آن‌ها نیز می‌باشند. به همین دلیل بزرگترین جرم و بزه، در دموکراسی لایه‌ای خیانت به آزادی و اقدام به مختل کردن سیستم رأی‌گیری یا تقلب در آن می‌باشد. حتی نیت تقلب یا اخلال بایست به سختی با مجازات همراه باشد

به همین دلیل نگارنده به شما پیشنهاد می‌دهد که بالاترین مجازات را برای این موضوع اختصاص دهید. حداقل مجازات نیت اقدام علیه دموکراسی لایه‌ای یا تقلب در رأی‌گیری لایه‌ای؛ که با قطعیت اثبات شده باشد؛ را حذف همیشگی فرد خاطی از مجموعه‌ی افراد واجد شرایط رأی‌جامعه قرار دهید و هیچ راه بخششی برای آن نگذارید و این چنین افرادی را همچون روانپریشان خطرناک تحت نظر اطلاعاتی قرار دهید و از جرم آینده‌ی آن‌ها پیشگیری کنید.

هر گاه ثابت شود که فردی تخلف در رأی‌گیری لایه‌ای داشته باشد و ثابت شود که این تخلف عامدانه و با علم به موضوع صورت گرفته باشد، سخت ترین مجازات ممکن آن جامعه، برای چنین فردی که دشمن آزادی است، منظور گردد. زیرا که پربهاترین و مقدس ترین چیزی که برای یک جامعه وجود دارد، آزاد بودن آن است و قطعاً باید سخت ترین مجازات ها نیز برای تضعیف کنندگان آن در نظر گرفته شود.

البته باز هم تأکید بر نظر کارشناسان جهت تعیین مجازات است زیرا هدف از تعیین مجازات، تنبیه افراد یا انتقام نیست بلکه هدف بهبود جامعه و رعایت بیشتر قانون است.

7 - فصل هفتم: قانون گذاری و وظایف لایه ی قانون گذاران

1.7 - مقدمه:

در این فصل به نحوه ی تنظیم قانون اساسی در یک حکومت مبتنی بر دموکراسی لایه‌ای می‌پردازیم. با توجه به وظایف لایه ی قانون گذاران در این خصوص، جزییات بیشتری از وظایف آنان نیز مورد بررسی قرار می‌گیرد.

اگر قرار باشد دموکراسی لایه‌ای در کشوری یا جامعه ای پیاده شود که قوانینی یکسان و یکپارچه در تمام آن کشور جاری است، نیازی به این فصل و حتی مبحث چیدمان دفاتر دموکراسی نمی‌بود. ولی تقریباً هیچ کشوری، چنین ویژگی ندارد و نیز هدف اصلی از طراحی و پیشنهاد این مدل، کارکرد آن در سطح جهانی می‌باشد که به دلیل شرایط متفاوت جغرافیایی، ناگزیر از وضع قوانین متفاوت خواهیم بود. همچنین هدف این بوده است تا این مدل بتواند زنجیری محکم جهت اتصال تمام ملت‌ها با ویژگی‌های مختلف نژادی، دینی، رنگ، زبان و فرهنگ و تاریخ و گاهی منافع مادی ظاهراً متضاد برقرار نماید. به همین دلیل این مدل میبایست به گونه ای باشد که:

i. هر کشوری تمایل پیاده‌سازی آن را داشته باشد زیرا این مدل میبایست قابلیت اتصال تمام اقلیت‌ها و بخش‌های استقلال طلب آن کشور به یکدیگر را با رضایت و خوشنودی خود آن‌ها داشته باشد.

ii. اولین دو کشوری که سیستم دموکراسی لایه‌ای را مستقر نمایند به شدت به یکدیگر نزدیک شده و با شتاب زیادی در تمام جوانب قانونی و مادی به سمت یکی شدن سوق پیدا کنند.

iii. با بالا رفتن تعداد کشورهایی که به این روش (دموکراسی لایه‌ای) اداره می‌شوند، تمام دیکتاتورها را از بین برده و در خویش حل کنند.

مدل دموکراسی لایه‌ای، در مرحله‌ی گذار خویش به استقرار جهانی، باید بتواند به انواع گوناگونی از شرایط و در نتیجه قوانین ایالتها و ناهمگونی بخشهای مختلف یک کشور (مانند ایالات متحده آمریکا) غلبه کند و آن‌ها را در خویش حل نماید و ساختارش به گونه‌ای باشد تا پس از استقرار اولیه، آنها را به همگونی و قوانین یکپارچه سوق دهد. زیرا حقیقتاً هیچ منفعتی اقتصادی (و غیر اقتصادی) واقعی در ساختارهای منفک از یکدیگر نیست. البته منظور از تفاوت‌های قانون اساسی آن‌ها که تفاوت‌هایی منطقی و ناشی از تفاوت شرایط جغرافیایی مختلف و یا موارد مشابه می‌باشند، نیست بلکه تلاش برای از بین بردن اختلاف در مواردی است که ذاتاً هیچ خواستگاه واقعی ندارند.

همچنین فکر می‌کنم با نگارنده هم عقیده باشید که تمام فرهنگ‌ها و نژادها و زبان‌ها هیچ تضاد ذاتی با یکدیگر ندارند لذا نیازی نیست که قوانین حاکم بر مردمان آن‌ها نیز متفاوت باشد. البته از مقوله‌ی دین و عقاید بگذریم که مشکل بنیادین بشر امروز هستند و نگارنده فعلاً قصد گفتگو در آن خصوص را ندارد زیرا در زمان نگارش این کتاب، در کشوری زندگی می‌کند که حساسیت‌های دینی بسیار فراوانی وجود دارد و شاید در محیطی دارای آزادی بیان واقعی بتوانم در آن خصوص بنگارم. تنها به این نکته اشاره کنم که ادیان در جنگ و ستیز با یکدیگرند. نه تنها با یکدیگر، که به عقیده‌ی نگارنده با تمام فرهنگ‌ها و حتی با علم نیز در نزاع و درگیری قرار دارند. همه‌ی این ادیان، خود را حق محض می‌دانند و با دیگر دینها کنار نمی‌آیند و یا اگر یکی به دلایلی از جمله ضعف نظامی پیروانش، با دیگری کنار می‌آید، دیگری با او کنار نمی‌آید. خوشبختانه دموکراسی لایه‌ای به خودی خود، در این مورد نیز راهگشاست که آن را در فصل مزایا و نتایج دموکراسی لایه‌ای بررسی خواهیم کرد.

قطعاً قانون اساسی مهمترین ابزار نگهداشت آزادی در یک جامعه ی آزاد است. از طرفی همواره این سؤال تاریخی مطرح بوده است که چطور با اینکه قانون اساسی در یک دموکراسی ضعیف (ولی سالم) توسط نمایندگان اکثریت تدوین و

تصویب می شود؛ خواست و حقوق اقلیت‌ها پایمال نشود؟ به عبارت دیگر چطور از دیکتاتوری اکثریت بر اقلیت جلوگیری کنیم؟ این مورد به ویژه در حالت‌هایی که اقلیت در میان اکثریت جامعه، دارای شرایط خاص اقلیمی و اقتصادی و فرهنگی و دینی متفاوتی است، بیشتر به چشم می خورد. در این قبیل موارد، معمولاً اقلیت‌ها، خواهان استقلال و جدایی از حکومت مرکزی می شوند. بعنوان نمونه در قرنهای گذشته کردستان عراق و ایران و ترکیه همواره در تکاپوی استقلال بوده است. کاتالونیا نیز خواهان استقلال کامل از دولت اسپانیا است و نمونه‌های اینچنینی بسیارند.

ما با یک پارادوکس مواجه هستیم. از یک طرف قدرت و تکامل بشر در متحد شدن و یکپارچه شدن است از طرفی دیگر این قبیل مسائل سبب تمایل بشر به سمت تجزیه می گردد.

در نگاه اول حل چنین مشکلاتی، بسیار بعید به نظر می رسد. همانطور که در بخش [۱.۴.۱. معایب رای‌گیری‌های مستقیم ix](#) مطرح شد، از معایب دموکراسی ضعیف، عدم امکان وجود قانون اساسی متفاوت برای اقلیت‌ها به موازات قانون اساسی اکثریت و به صورتی هماهنگ و بدون تناقض می باشد. به عقیده ی نگارنده، **نداشتن قانون، بهتر از اعمال اجباری یک قانون بر مردمی است، که آن را نمی خواهند.** در دموکراسی ضعیف و در بهترین شرایط، قانون اساسی توسط اکثریت تدوین و تصویب شود و اقلیت‌ها خود را ناگزیر از تبعیت از نظر اکثریت کنند، در حالی که شاید دلیل اقلیت بودنشان صرفاً یک تقسیم‌بندی اشتباه کشوری باشد. مثلاً کردستان که بخشی جزو ایران و بخشی جزو عراق و بخشی جزو ترکیه و بخشی جزو سوریه است، به خودی خود کشور بزرگی می‌شود ولی تکه‌تکه شدنش، سبب شده در هر یک از این کشورها اقلیت محسوب شود. در این قبیل موارد، آن‌ها حقیقتاً و در نهان خویش قانون اساسی آن اکثریت را نمی‌خواهند اگر چه در ظاهر بیان نکنند و مجبور به پیروی از آن باشند. در اغلب موارد، این اقلیت‌ها برای جدایی از اکثریت و استقلال طلبی نمی‌جنگند به این دلیل که منافع مادی بهتری نصیبشان می‌شود زیرا که معمولاً اینطور نیست و حداقل دشمنی و تحریم اکثریت را نیز به ارمغان می‌آورد و می‌بایست بار مشکلات عدم حمایت اکثریت را به تنهایی به دوش بگیرند. بلکه آن‌ها برای استقلال طلبی می‌جنگند زیرا می‌خواهند قانون اساسی خودشان را داشته باشند. آن‌ها احساس می‌کنند که آزادی شان را از دست داده‌اند و لذا برای آزادی از دست اکثریت می‌جنگند و در اغلب موارد حق با آن‌ها است.

مشکل دیگری که در نحوه ی تدوین قانون اساسی به روش دموکراسی ضعیف و کلیه ی روشهای پیشین وجود دارد آن است که تغییر قانون اساسی به ویژه تغییر اصول اساسی و مهم آن آسان نیست. اصل این مشکل نیز از اینجا ناشی می‌شود که در دموکراسی ضعیف مردم هیچ ابزاری برای اعمال فشار سریع بر کسانی که از قبل انتخاب کرده‌اند، ندارند. بر خلاف دموکراسی لایه‌ای که مردم بلافاصله می‌توانند از طریق فشار بر سرگروه‌های خویش به بالاترین رده‌های حکومتی نیز فشار جدی در عرض کمتر از ۱ ساعت، وارد نمایند. طبیعی است که در حکومت مبتنی بر دموکراسی لایه‌ای، هیچ مسئول حکومتی خود را از خواست‌های مردم بی‌اطلاع نگاه نمی‌دارد، و یا نسبت به اجرای آن خواست‌ها بی‌توجهی به خرج نمی‌دهد، زیرا به سرعت حذف می‌شود و همواره رقیبی در گروه همسایه منتظر است تا مردم را به خواسته‌اشان برساند. این برای کوچکترین چیزهاست و برای موارد مهمی همچون قانون اساسی بسیار مشخص دیده خواهد شد.

علاوه بر اینکه در دموکراسی لایه‌ای چنین قدرت اثری توسط مردم بر قانونگذاران وجود دارد، ما می‌خواهیم ساختار دموکراسی لایه‌ای را به گونه‌ای بچینیم که در این مورد نیز خلاقانه و بدیع باشد. به نحوی که قوانین به شکلی لایه‌ای پیشنهاد، مطرح و مورد بررسی و تصویب قرار گیرند. می‌خواهیم که مردم قوانین را پیشنهاد دهند و قانون‌گذاران، آن‌ها را تصویب نمایند. اینگونه است که می‌توانیم مسأله ی اقلیت‌ها را نیز حل کنیم. همچنین می‌توانیم به راحتی کشور یا جامعه‌ای را که هزاران دین و خدا و صدها تمایز فرهنگی و منافع اقتصادی گوناگون دارند را در کنار یکدیگر و حول یک قانون اساسی کلی با قوانین محلی که از آن منشعب شده‌اند گرد آوریم.

2.7 - تدوین لایه ای قانون اساسی:

قانون اساسی مفهومی وابسته به مکان و زمان است و باید به گونه‌ای باشد که از مکانی به مکانی دیگر و از زمانی به زمانی دیگر قابلیت تغییر داشته باشد. بویژه پویایی در گذر زمان از مهمترین فاکتورها یک قانون اساسی خوب است. مهم است که این پویایی و تغییرات در گذر زمان، پیوسته و تدریجی و متناسب با تغییر جامعه باشند و به صورت غیرپیوسته و یکباره رخ ندهند و باعث شوک نگردند. از طرفی دیگر آن دوران گذشته است که عده‌ای عقل کل بنشینند و برای مردم یک کشور یا استان، قانون اساسی بنویسند. بلکه در عصر جدید مردم استان‌ها و شهرها و حتی ناحیه‌ها میبایست خود بتوانند قانون اساسی مورد نظر محیط زندگیشان را تدوین و تصویب کنند و مهمتر از آن اینکه بتوانند هر زمان احساس کردند، آن را ویرایش کرده و تغییر دهند. امکان تغییر قانون اساسی مهمتر از امکان ایجاد و تصویب آن است. زیرا ایجاد قانون اساسی یکبار رخ می‌دهد ولی تغییر و ویرایش آن امری همیشگی است.

آنچه در اینجا مد نظر است، ایجاد قانونی اساسی لایه‌ای است. لایه‌ای به معنای لایه‌های مشابه پیاپی که هر چه شما به سمت لایه‌های داخلی تر حرکت می‌کنید، قانون اساسی کوچکتر می‌شود. به عبارت دیگر قانون اساسی کل کشور، فصل مشترک تمام قوانین استان‌ها و قانون اساسی استان‌ها فصل مشترک تمام قوانین شهرها و به همین ترتیب قانون اساسی شهرها، فصل مشترک تمام قوانین ناحیه‌های آن شهر است.

لایه‌هایی که در اینجا مطرح می‌شوند لایه‌هایی مکانی و انسانی هستند و با اینکه با کمک لایه‌ها و مفاهیم رأی‌گیری لایه‌ای به وجود می‌آیند ولی اصولاً با لایه‌هایی که در رأی‌گیری لایه‌ای تشکیل شدند، تا حدودی متفاوت هستند. این لایه‌ها عبارتند از:

i. لایه ی ناحیه ها و سرگروه‌های مرکزناحیه ها

ii. لایه ی شهرها و سرگروه های مرکزشهرها

iii. لایه ی استان ها و سرگروه های مرکزاستان ها

iv. لایه ی دفتر مرکزکشور(دفتر مرکزی) و اعضاء لایه قانونگذاران از رأی‌گیری لایه‌ای

دلیل اینکه ما از ابتدا دموکراسی لایه‌ای را بر اساس این لایه‌ها شکل ندادیم این بود که نمی‌خواستیم دموکراسی لایه‌ای وابسته به مکان‌ها و جغرافیا باشد. هدف آن بوده و هست که دموکراسی لایه‌ای بتواند حالت‌های بدون مرز و حالت‌هایی مانند مسافرت و حتی مهاجرت افراد را نیز براحتی پوشش دهد.

1.2.7 - تعریف پیش نویس قانون اساسی:

به مجموعه ی اصول و قوانینی که به منظور تایید شدن بعنوان قانون اساسی پیشنهاد می‌شوند، پیش نویس قانون اساسی گفته می‌شود و به هر یک از آنها اصل یا قانون پیش نویس می‌گوییم.

2.2.7 - تعریف قانون اساسی ناحیه

قانون اساسی است که اصول آن در محدوده ی یک ناحیه دارای معنا و مفهوم می‌باشند.

3.2.7 - تعریف پیش نویس قانون اساسی ناحیه:

پیش نویسی از قانون اساسی ناحیه است.

4.2.7 - تعریف قانون اساسی شهر:

قانون اساسی است که اصول آن در محدوده ی یک شهر دارای معنا می‌باشند و اغلب اصول آن به موضوعاتی که چندین ناحیه و یا تمام ناحیه های یک شهر را دربرمیگیرند، می پردازند. همچنین این قانون اساسی شامل فصل مشترک اصول قانون های اساسی کلیه ناحیه های مختلف یک شهر است.

5.2.7 - تعریف پیش نویس قانون اساسی شهر:

پیش نویسی از قانون اساسی شهر است.

6.2.7 - تعریف قانون اساسی استان:

قانون اساسی است که اصول آن در محدوده ی یک استان دارای معنا می‌باشند و اغلب اصول آن به موضوعاتی که چندین شهر و یا تمام شهرهای یک استان را دربرمیگیرند، می پردازند. همچنین این قانون اساسی شامل فصل مشترک اصول قانون های اساسی کلیه شهرهای مختلف یک استان است.

7.2.7 - تعریف پیش نویس قانون اساسی استان:

پیش نویسی از قانون اساسی استان است.

8.2.7 - تعریف قانون اساسی کشور(مرکزی):

قانون اساسی است که اصول آن در محدوده ی کل کشور دارای معنا می‌باشند و اغلب اصول آن به موضوعاتی که چندین استان و یا تمام استان های یک کشور را دربرمیگیرند، می پردازند. همچنین این قانون اساسی شامل فصل مشترک اصول قانون های اساسی کلیه استان های مختلف یک کشور است.

9.2.7 - تعریف پیش نویس قانون اساسی کشور(مرکزی):

پیش نویسی از قانون اساسی کشور است.

10.2.7 - قرارداد نوشتاری:

در سرتاسر این کتاب، هر زمان تأیید یا عدم تأیید موضوعی توسط اعضای یک گروه یا اعضای یک لایه مطرح می‌شود منظور تأیید آن موضوع با کسب حداکثر رأی اعضای آن گروه یا لایه در یک رأی گیری داخلی می باشد. در این مورد ما قرارداد می‌کنیم به صورت پیش فرض که حالتی که تعداد آراء به صورت برابر درمی آید، به عنوان عدم تأیید در نظر گرفته شود مگر آنکه صراحتاً خلاف آن را بیان کنیم.

11.2.7 - گام های تدوین و تصویب قانون های اساسی:

i. پیش نویس قانون اساسی کشور توسط لایه ی قانونگذاران تدوین و تنظیم می‌شود و آن را به دفتر مرکزی دموکراسی لایه‌ای ارسال می دارند.

ii. دفتر مرکزی، پیش نویس قانون اساسی کشور را برای تمام دفاتر دموکراسی لایه‌ای شامل دفاتر مرکزاستانی و مرکزشهری و مرکز ناحیه ای خویش ارسال می‌کند و آن‌ها نیز آن را در اختیار سرگروه های خویش قرار می دهند.

iii. سرگروه‌های مرکزناحیه پیش نویس قانون اساسی کشور را مشاهده و بررسی می‌کنند و هر یک از اصول آن را لازم بدانند، انتخاب و به عنوان اصول قانون اساسی ناحیه خویش تصویب می‌کنند. اما امکان افزودن اصلی جز اصول موجود در پیش نویس قانون اساسی کشوری در این مرحله برای آن‌ها وجود ندارد. امکان افزودن اصل

خارج از پیش نویس، در مراحل بعدی و با شرایط مشخصی اجازه داده خواهد شد. قانون اساسی ناحیه ای به دست آمده در این مرحله، از طریق دفتر مرکز ناحیه به دفتر مرکز شهری ارسال می شود. قانون اساسی ناحیه میبایست توسط تمام افراد حاضر در آن ناحیه (چه ساکن آن ناحیه باشند و چه در حال عبور از آن ناحیه باشند) اجرا شود.

iv. در دفتر مرکز شهری، سرگروه های شهری موظف هستند، فصل مشترک قانون های اساسی ارسالی از مرکز ناحیه های خویش را یافته و آن ها را به عنوان قانون اساسی شهر خویش تدوین نمایند و از طریق دفتر مرکز شهر به دفتر مرکز استان جهت مراحل بعدی و نیز به تمام دفاتر مرکز ناحیه ی خویش جهت اطلاع رسانی ارسال نمایند. قانون اساسی شهری میبایست توسط تمام افراد حاضر در آن شهر (چه ساکن آن شهر باشند و چه در حال عبور از آن شهر باشند) اجرا شود.

v. در دفتر مرکز استانی، سرگروه های استانی موظف هستند، فصل مشترک قانون های اساسی ارسالی از مرکز شهرهای خویش را یافته و آن ها را به عنوان قانون اساسی استان خویش تدوین نمایند و از طریق دفتر مرکز استان به دفتر مرکز کشور جهت مراحل بعدی و نیز به تمام دفاتر مرکز شهری خویش جهت اطلاع رسانی ارسال نمایند. قانون اساسی استانی میبایست توسط تمام افراد حاضر در آن استان (چه ساکن آن استان باشند و چه در حال عبور از آن استان باشند) اجرا شود.

vi. در دفتر مرکز کشوری، اعضاء لایه ی قانونگذاران موظف هستند، فصل مشترک قانون های اساسی ارسالی از مرکز استان ها را یافته و آن ها را به عنوان قانون اساسی کشوری تدوین نمایند و از طریق دفتر مرکز کشور به تمام دفاتر مرکز استان جهت اطلاع رسانی ارسال نمایند. قانون اساسی ناحیه میبایست توسط تمام افراد حاضر در آن ناحیه (چه ساکن آن ناحیه باشند و چه در حال عبور از آن ناحیه باشند) اجرا شود.

به این ترتیب ما یک **قانون اساسی اولیه کشور** را ایجاد کرده ایم. اگر تعریف حقوق بشر را به یاد داشته باشید، طرز تدوین و تصویب این سند و این هسته ی اولیه، بسیار شبیه و منطبق بر تعریف حقوق بشر می باشد و در حقیقت نیز همان است. بخصوص اینکه اگر کشور را کل کره ی زمین در نظر بگیریم، قانون اساسی اولیه زمین، حقوق بشر اولیه تصویب شده توسط تمام افراد بشر است.

7.2.2.1 - گام های حذف یک اصل از قانون های اساسی:

i. در صورتی که اصلی توسط سرگروه های یک ناحیه از لیست اصول قانون اساسی آن ناحیه حذف شود، قانون اساسی آن ناحیه بلافاصله تغییر می یابد ولی مردم این ناحیه تا زمانیکه آن اصل در قانون اساسی شهری آن شهر وجود داشته باشد، میبایست آن را اجرا کنند. بعبارت دیگر اصول قانون اساسی شهری بر تمام اصول قانون اساسی ناحیه ای برتری دارند.

ii. امکان حذف یک اصل از قانون اساسی شهر بدون آنکه از تک تک قانون های اساسی ناحیه های آن شهر حذف شود، وجود ندارد و تنها در صورتی که آن اصل، از قانون اساسی تمام ناحیه های یک شهر (توسط سرگروه های آن ناحیه ها) حذف شود، به صورت خودکار از قانون اساسی آن شهر نیز حذف می شود و سرگروه های شهری موظف به حذف رسمی آن اصل از قانون اساسی شهر می باشند ولی مردم این شهر تا زمانیکه آن اصل در قانون اساسی آن استان وجود داشته باشد، میبایست آن را اجرا کنند. بعبارت دیگر اصول قانون اساسی استانی بر تمام اصول قانون اساسی شهری برتری دارند.

iii. امکان حذف یک اصل از قانون اساسی یک استان بدون آنکه از تک تک قانون های اساسی شهر های آن استان حذف شود، وجود ندارد و تنها در صورتی که آن اصل، از قانون اساسی تمام شهر های یک استان (توسط سرگروه های آن شهر ها) حذف شود، به صورت خودکار از قانون اساسی آن استان نیز حذف می شود و سرگروه های استانی موظف به حذف رسمی آن اصل از قانون اساسی استان می باشند ولی مردم این استان تا زمانیکه آن

اصل در قانون اساسی کشوری وجود داشته باشد، میبایست آن را اجرا کنند. بعبارت دیگر اصول قانون اساسی کشوری بر تمام اصول قانون اساسی استانی برتری دارند.

iv. امکان حذف یک اصل از قانون اساسی کشوری بدون آنکه از تک تک قانون های اساسی استان های آن کشور حذف شود، وجود ندارد و تنها در صورتی که آن اصل، از قانون اساسی تمام استان های کشور (توسط سرگروه های استان ها) حذف شود، به صورت خودکار از قانون اساسی آن کشور نیز حذف می شود و لایه قانونگذاران موظف به حذف رسمی آن اصل از قانون اساسی کشور می باشند.

7.2.3.1 - افزودن اصل خارج از پیش نویس به قانون های اساسی:

در صورتی که اصلی متعلق به اصول پیش نویس قانون اساسی کشوری باشد، روند افزودن آن به قانون های اساسی مشابه تدوین اولیه ی قانون اساسی است. یعنی کفایت که سرگروه های ناحیه ها آن را تصویب و جزو قانون اساسی ناحیه ی خویش نمایند. از آن پس اجرای این قانون برای مردم آن ناحیه الزامی است. در صورتی که تمام ناحیه های یک شهر، اصل را به قانون اساسی خویش بیفزایند، آن اصل به صورت خودکار به قانون اساسی شهر افزوده می شود و به همین ترتیب اگر تمام شهرهای یک استان، اصل را به قانون اساسی خویش بیفزایند، آن اصل به صورت خودکار به قانون اساسی استان افزوده می شود و اگر تمام استان ها، اصل را به قانون اساسی خویش بیفزایند به صورت خودکار به قانون اساسی کشور افزوده می شود.

اما در حالیکه اصلی متعلق به اصول پیش نویس قانون اساسی کشوری نباشد، یک راهکار آن است که آن را به لایه ی قانونگذاران پیشنهاد کرده تا در صورت تأیید آن ها به پیش نویس قانون اساسی کشوری افزوده شود. و در این صورت به حالت قبل بازمی گردیم. راهکار دوم آن است که :

i. سرگروه های یک مرکزناحیه، آن اصل را به سرگروه های مرکزشهر خویش جهت بررسی و تأیید ارسال می دارند.

ii. تمام سرگروه های مرکزشهر، اصل مذکور را از نظر مغایرت (تداخل یا تناقض) با اصول قانون شهر بررسی می کنند و در صورت مشاهده ی مغایرت آن را تأیید نمی کنند. اگر همه ی سرگروه های مرکزشهر نظرشان یکسان و مبنی بر مغایرت اصل مذکور با قانون شهر باشد آن اصل تأیید نشده و دلیل عدم تأیید را به سرگروه های مرکزناحیه توضیح می دهند. اگر حتی یکی از سرگروه های مرکزشهر عدم مغایرت اصل مذکور را تأیید نماید، آن اصل مورد تأیید قرار گرفته و به مرحله ی استانی جهت تأیید ارسال می شود.

iii. در صورت عدم تأیید و اگر سرگروه های مرکزناحیه توضیحات سرگروه های مرکزشهر را پذیرفته و قانع شوند، که موضوع در همین جا خاتمه می یابد ولی اگر سرگروه های مرکزناحیه توضیحات سرگروه های شهر را نپذیرفته و قانع نشوند، مرجع تصمیم گیری حکم سرگروه های مرکزشهر قوه ی قضاییه در همان شهر است.

iv. در صورتی که حداقل یکی از سرگروه های مرکزشهر، یا حداکثر سرگروه های مرکزشهر قوه قضاییه؛ با عدم مغایرت اصل مطرح شده از طرف سرگروه های مرکزناحیه با اصول قانون اساسی شهری موافق باشند و آن را تأیید نمایند آنگاه آن اصل جهت بررسی عدم مغایرت (تداخل یا تناقض) با اصول قانون شهر و اصول قانون استان برای سرگروه های مرکزاستان ارسال می گردد.

v. تمام سرگروه های مرکزاستان، اصل مذکور را از نظر مغایرت (تداخل یا تناقض) با اصول قانون شهر و نیز قانون استان بررسی می کنند و در صورت مشاهده ی مغایرت آن را تأیید نمی کنند. اگر همه ی سرگروه های مرکزاستان نظرشان یکسان و مبنی بر مغایرت اصل مذکور با قانون شهر یا استان باشد، آن اصل تأیید نشده و دلیل عدم تأیید را به سرگروه های مرکزناحیه توضیح می دهند. اگر حتی یکی از سرگروه های مرکزاستان عدم مغایرت اصل مذکور را تأیید نماید، آن اصل مورد تأیید قرار گرفته و به مرحله ی کشوری جهت تأیید ارسال می شود.

vi. در صورت عدم تأیید و اگر سرگروه های مرکزناحیه توضیحات سرگروه های مرکزاستان را پذیرفته و قانع شوند، که موضوع در همین جا خاتمه می یابد ولی اگر سرگروه های ناحیه توضیحات سرگروه های استان را نپذیرفته و قانع نشوند، مرجع تصمیم گیری حکم سرگروه های مرکزاستان قوه ی قضاییه در همان استان است.

vii. در صورتی که حداقل یکی از سرگروه های مرکزاستان، یا حداکثر سرگروه های مرکزشهر قوه قضاییه؛ با عدم مغایرت اصل مطرح شده از طرف سرگروه های مرکزناحیه با اصول قانون اساسی شهری و اصول قانون اساسی استانی موافق باشند و آن را تأیید نمایند آنگاه آن اصل جهت بررسی عدم مغایرت (تداخل یا تناقض) با اصول قانون شهر و استان و کشور برای لایه قانون گذاران ارسال می گردد.

viii. در صورتی که حداقل ۱۰ نفر از اعضاء لایه ی قانونگذاران، عدم مغایرت (تداخل یا تناقض) اصل مورد نظر با قانون های اساسی شهر، استان و کشور را تأیید نمایند، آن اصل علاوه بر آنکه به عنوان یک اصل در پیش نویس قانون اساسی کشور افزوده می شود، بلافاصله به عنوان یک اصل قانون اساسی آن ناحیه تصویب می شود و از آن لحظه مردم آن ناحیه میبایست آن را اجرا نمایند. در غیر این صورت، درخواست سرگروه های ناحیه رد می شود.

در اینجا مناسب است که به یک موضوع دیگر نیز اشاره کنیم و آن اینکه اگر یک اصل در پیش نویس قانون اساسی کشور وجود داشته باشد ولی جزو قانون اساسی هیچ ناحیه و شهر و استانی نباشد، لایه ی قانونگذاران به راحتی می توانند آن را حذف نمایند. در غیر اینصورت امکان حذف آن وجود ندارد و تنها راه حذف اصل از پیش نویس قانون اساسی کشوری، گفتگو با سران ناحیه یا شهر یا استان جهت حذف آن از قانون اساسی آن ها است. بدیهی است که هیچ مقام یا گروهی جز لایه ی قانون گذاران اجازه ی حذف یک اصل را از پیش نویس قانون اساسی ندارد.

همچنین همانطور که در انتهای فصل ۵ اشاره کردیم، حذف و افزودن به قانون های اساسی به گونه ای در نظر گرفته شده است که به نفع همگرایی تمام قانون های محلی و شهری و استانی به قانون اساسی کشوری تمام شود. افزودن به قوانین نسبتاً ساده است، حذف نیز ساده است اما اگر قانونی در سطح بالاتر پذیرفته شده است به این راحتی ها نمی توان آن را حذف نمود. پس به تدریج تمام کشور به سمت یک قانون اساسی یکسان بدون اجبار و با انتخاب خود مردم حرکت می کند.

3.7 - جزییات تدوین پیش نویس قانون اساسی کشوری:

i. هر یک از اعضاء لایه ی قانون گذاران می تواند اصل یا اصولی را جهت رأی گیری مطرح نماید، هر اصل در جمع اعضاء لایه ی قانون گذاران میبایست به رأی گذاشته شود و در صورتی که حداکثر رأی را کسب نماید، جزو اصول پیش نویس قانون اساسی کشوری ثبت خواهد شد. توجه کنید که حداکثر رأی ملاک تأیید و ورود اصل به پیش نویس کشوری می باشد و در صورتی که رأی مخالفان و موافقان تأیید اصل، دقیقاً برابر شود، رأی مخالفان پذیرفته می شود.

ii. هر فردی در کشور می تواند اصل یا اصولی را به لایه قانون گذاران پیشنهاد دهد. اما به محض اینکه حداقل یکی از اعضاء این لایه درخواست بررسی آن اصل را بدهد، میبایست در مجمع قانونگذاران جهت رأی گیری مطرح گردد.

4.7 - ادغام لایه های دو کشور تحت دموکراسی لایه ای:

فرض می کنیم که دو کشور آزاد به نام های A و B داشته باشیم که در هر دو کشور دموکراسی لایه ای استقرار یافته باشد و این دو کشور به توافق رسیده اند تا با یکدیگر ادغام شده و کشور جدیدی به نام AB را بسازند. در فصل پنجم، چیدمان دفاتر دموکراسی لایه ای به منظور ادغام دو کشور مورد بحث قرار گرفت. لذا در کشور AB دفاتر دموکراسی لایه ای به همان شیوه فعال خواهند بود. اگر تعداد لایه های این دو کشور با یکدیگر برابر باشد، عمل ادغام، یک عمل بسیار ساده خواهد بود. در این حالت برای ادغام لایه ها کافیست که تمام گروه ها و سرگروه های لایه های پایینتر از لایه

ی ناظران را، به همان صورتی که در هر یک از این کشورها شکل گرفته‌اند، بپذیریم. به این ترتیب لایه‌های جدیدی حاصل از ادغام (اجتماع) لایه‌های پایین‌تر از لایه‌های ناظران دو کشور، برای کشور جدید AB به وجود خواهد آمد. بدیهی است که با این روش، اجتماع لایه‌های صفر دو کشور، لایه‌ی صفر کشور جدید و اجتماع لایه‌های ۱ دو کشور، لایه‌ی ۱ کشور جدید و به همین ترتیب ادغام و اجتماع هر دو لایه‌ی یکسان از کشورهای سابق، لایه‌ی متناظر آن‌ها را در کشور جدید به وجود خواهد آورد. البته توجه داریم که ادغام لایه‌های پیش از ناظران دو کشور لزوماً منجر به ایجاد لایه‌ی پیش از ناظران کشور AB نخواهد شد. زیرا ممکن است به دلیل عمل اجتماع، جمعیتش بیشتر از ۲۱۰۰۰ نفر باشد و در تعریف لایه‌ی پیش از ناظران صدق ننماید. لذا تمام مراحل رأی‌گیری لایه‌ای را از این لایه (منظور لایه‌ی حاصل از اجتماع دو لایه‌ی پیش از ناظران دو کشور است) به سمت لایه‌های بالایی به روشی که در فصول گذشته مطرح شده، پیش می‌بریم. یعنی مطابق تمام قوانین رأی‌گیری لایه‌ای، با ایجاد گروه‌ها و سرگروه‌های فعال، لایه‌های بعدی را ساخته و این عمل تا ایجاد لایه‌های پیش از ناظران و ناظران و دیگر لایه‌های بالایی ادامه می‌یابد.

در حالتی که تعداد لایه‌های دو کشور برابر نباشد، تفاوت زیادی نخواهیم داشت. فرض کنیم که تعداد لایه‌های کشور A برابر m و تعداد لایه‌های کشور B برابر n باشد و $m > n$ باشد یعنی تعداد لایه‌های کشور A بیشتر از تعداد لایه‌های کشور B باشد. همچنین فرض کنیم که لایه‌ی پیش از ناظران کشور A لایه (L_i) و لایه‌ی پیش از ناظران کشور B لایه‌ی (L_j) باشد. بدیهی است که $i > j$ خواهد بود. در این حالت کفایت تمام گروه‌ها و سرگروه‌های لایه‌های پایین‌تر از لایه‌ی Zام هر دو کشور، را به همان صورتی که در هر یک از این کشورها، شکل گرفته‌اند بپذیریم. اجتماع هر دو لایه‌ی یکسان از کشورهای سابق، لایه‌ی متناظر آن‌ها را در کشور جدید به وجود خواهد آورد. به این ترتیب با اجتماع لایه‌های Zام دو کشور سابق A و B، لایه‌ی Zام برای کشور جدید AB، به وجود خواهد آمد. تمام مراحل رأی‌گیری لایه‌ای را از این لایه به سمت لایه‌های بالایی به روشی که در فصول گذشته مطرح شده، پیش می‌بریم. یعنی مطابق تمام قوانین رأی‌گیری لایه‌ای، با ایجاد گروه‌ها و سرگروه‌های فعال، لایه‌های بعدی را ساخته و این عمل تا ایجاد لایه‌های پیش از ناظران و ناظران و دیگر لایه‌های بالایی ادامه می‌یابد.

1.4.7 - سوال:

اگر جمعیت کشور B از جمعیت کشور A بسیار کمتر باشد، مثلاً کشور B دارای ۲۰۰۰۰۰۰۰ نفر جمعیت دارای شرایط شرکت در رأی‌گیری لایه‌ای و کشور A دارای جمعیت ۹۰۰۰۰۰۰۰۰۰ نفر جمعیت دارای شرایط شرکت در رأی‌گیری لایه‌ای باشد. در صورت ادغام به شیوه‌ی فوق تمام ارکان جامعه به دست کسانی خواهد افتاد که اهل کشور A هستند و این منجر به تصویب قوانین به نفع اهالی کشور A و ستم بر کشور B خواهد شد. لذا کشور B هیچ انگیزه‌ای برای ادغام نخواهد داشت.

پاسخ: بیشترین نگرانی در این مورد، که نگرانی به جا و منطقی است، مربوط به تنظیم قانون اساسی است. حتی این نگرانی در مورد کشورهای دارای اقلیت‌های گوناگون و یا استان‌هایی با فرهنگ یا تاریخچه‌هایی اندکی متفاوت، نیز وجود دارد. راه حل خودداری از ادغام اقلیت در حالت مجزا بودن و یا استقلال طلبی اقلیت در حالت عضویت یک کشور بودن نیست. بهتر است اجازه دهیم تا اقلیت‌ها، که در اینجا کشور B نیز به نوعی پس از ادغام اقلیت خواهد بود، قادر به تنظیم قانون اساسی خویش باشند بدون آنکه از یکپارچگی قانون اساسی کشور نهایی پس از ادغام، کاسته گردد. روشی که برای تدوین و تصویب قانون اساسی در این فصل مطرح شده است، به گونه‌ای طراحی شده است تا این دغدغه را پوشش دهد. لذا در بخش بعدی نحوه‌ی ادغام قانون‌های اساسی دو کشور تحت دموکراسی لایه‌ای را نیز بررسی می‌کنیم و با این کار، عملاً نگرانی از این بابت برطرف می‌شود. در این روش، تأکید بر آزادی و اختیار اقلیت‌ها بر انتخاب و تدوین قانون اساسی خویش می‌شود و در عین حال بستری مناسب جهت گفتگو در خصوص اصول قانون اساسی ایجاد می‌گردد. نگارنده بر این باور است که گفتگوی اقلیت‌های گوناگون با یکدیگر و نیز با اکثریت بر سر اصول قانون اساسی، به تدریج آن‌ها را به یک درک مشترک و هم‌نوایی و هم‌دلی سوق خواهد داد و به مرور زمان و گذر روزگار آن‌ها دارای یک دیدگاه مشترک و در نهایت یک قانون اساسی خواهند بود که می‌توان گفت به یک ملت واحد

تبدیل خواهند شد و این آن آرزوی بسیاری از مصلحان اجتماعی بوده است. « جنگ هفتاد و دو ملت همه را عذر بنه چون ندیدند حقیقت ره افسانه زدند(حافظ) »

5.7 - ادغام قانون اساسی دو کشور تحت دموکراسی لایه ای:

فرض می‌کنیم که دو کشور آزاد به نام های A و B داشته باشیم که در هر دو کشور، دموکراسی لایه‌ای استقرار یافته باشد و دفاتر لایه ای، لایه‌های مختلف ناشی از رأی گیری لایه‌ای و سرگروه های مرکزناحیه ها و مرکزشهرها و مرکزاستان ها مشخص شده باشند. فرض کنیم قوه ی قضاییه و لایه‌های ناشی از رأی گیری لایه‌ای قوه قضاییه و سرگروه های مرکزناحیه و مرکزشهر و مرکز استانی قوه ی قضاییه در هر دو کشور مشخص شده باشند. همچنین فرض کنیم که در هر دو کشور، در سطح ناحیه ها، شهرها، استان ها و کشوری قوانین اساسی تدوین و به تصویب رسیده باشد. بدیهی است که با این فرض ها، در هر دو کشور پیش نویس قانون اساسی نیز موجود و توسط لایه ای قانون گذاران تدوین شده است. فرض کنیم که می‌خواهیم برای کشور AB که حاصل ادغام دو کشور A و B است قانون های اساسی را تدوین نماییم. پیش از اینکار، ابتدا به روش گفته شده در بخش پیش، لایه‌های حاصل از رأی گیری های لایه‌ای را با یکدیگر ادغام و رأی گیری لایه‌ای را برای کشور AB برگزار می‌کنیم و در نتیجه سرگروه های ناحیه ای و شهری و استانی مشخص شده که با توجه به شیوه ی ادغام لایه‌های رأی گیری لایه ای، به احتمال بسیار زیاد همان سرگروه های پیشین در کشورهای A و B خواهند بود. از آنجایی که روش تدوین و تصویب قانون اساسی بیشتر متکی بر نظر این سرگروه ها می باشد، لذا هیچ نگرانی برای اقلیت‌ها پیش و بعد از ادغام وجود نخواهد داشت. جزئیات روند ادغام قانون های اساسی دو کشور به شکل زیر می باشد:

i. پیش نویس قانون اساسی کشور AB را برابر با اجتماع تمام اصول پیش نویس های دو کشور A و B تعریف می‌کنیم.

ii. لایه ی قانونگذاران کشور جدید AB تا زمان ادغام کامل قانون های اساسی کشور جدید AB اجازه ی تغییر پیش نویس قانون اساسی را ندارد.

iii. قانون اساسی ناحیه ها، قانون اساسی شهرها، قانون اساسی استان ها در کشور جدید AB، دقیقاً همان قانون های اساسی پیش از ادغام خواهند بود.

iv. قانون اساسی کشوری هر دو کشور سابق A و B باطل شده و لایه ی قانونگذاران کشور جدید AB فصل مشترک قوانین اساسی کلیه استان های کشور AB را بدست آورده و آن را برابر با قانون اساسی کشور AB تعریف می‌کنند.

v. از لحظه ی تعریف قانون اساسی کشور AB، دو کشور از حالت ادغام خارج شده و رسماً کشور جدید AB متولد گشته و کشورهای A و B دیگر وجود خارجی ندارند و به تاریخ پیوسته اند. لذا تمام قوانین مربوط به نحوه ی افزودن و حذف اصول به قانون های اساسی و یا افزودن و حذف از پیش نویس های قانون های اساسی ناحیه، شهر، استان و کشور مشابه آنچه در بخش‌های پیشین مطرح گشت، می باشد.

6.7 - مزایای شیوه قانونگذاری لایه ای:

این فصل را با بیان مزایایی از شیوه ی قانونگذاری لایه‌ای به اتمام می‌رسانیم.

i. مردم خود قانون گذار خویش هستند.

ii. هر ناحیه و هر شهر می‌تواند قوانین مستقل خویش را بدون تداخل با قوانین کلی کشور یا جامعه داشته باشد. دیگر حقوق اقلیت‌ها پایمال نمی‌شود و هر اقلیتی می‌تواند قوانین خویش را داشته باشد. قوانین به نفع اکثریت و بی‌توجه به اقلیت‌ها نگاشته نمی‌شوند. امکان ایجاد قانون‌های اساسی مختلف و موازی و در عین حال یکپارچه که بتواند توسط خود اقلیت‌ها نگاشته شود و مانع تمایل آن‌ها به استقلال طلبی گردد، به وجود می‌آید.

iii. قابلیت تغییر پویا و آنی قانون همگام با تغییرات جهان واقعی به صورتی پیوسته و متناسب با زمان وجود دارد.

iv. با توجه به قانونگذار بودن مردم و قابلیت تغییر سریع قانون، به تدریج مردم نتایج قوانین خویش را در جهان واقع مشاهده کرده و هر روز بهتر از قبل در قانونگذاری مهارت می‌یابند. در حقیقت این مدل به شیوه‌ی یک کلاس آموزش تدوین و تصویب قوانین مناسب برای جامعه عمل می‌کند.

v. هنگامی که قانونی را خود مردم ایجاد کرده باشند، بیشتر به آن احترام گذاشته و آن را بیشتر رعایت خواهند کرد.

vi. بسیاری از خطاها و تخلفات قانونی ناشی از عدم اطلاع یا درک صحیح قانون توسط مردم به ویژه مردم عادی است. همانطور که مشهود است در این مدل مردم ناگزیر با قانون به شدت آشنا می‌شوند و قانون بیش از هر مدل دیگری مورد مباحثه توسط مردم قرار می‌گیرد.

vii. از آنجایی که قوانین توسط مردم تدوین می‌شوند، امید بیشتری وجود دارد که به زبانی ساده که توسط همگان به آسانی قابل درک باشند تهیه و نوشته شوند. این خود نیاز به متخصصان حقوقی و افراد خبره را کاهش می‌دهد.

viii. مدل قانونگذاری لایه‌ای، به دموکراسی لایه‌ای این مزیت بزرگ را می‌دهد که نه تنها با کنترل افراد سیاسی حاکم بر خویش بتوانند به حکومت مردم بر مردم نزدیک شوند، بلکه با تنظیم قوانین و بهبود آن‌ها نیز می‌توانند تأثیر افراد سیاسی و ریسک اطمینان به آن‌ها را به شدت کاهش دهند.

ix. این مدل، امکان ادغام و یکی شدن دو کشور دارای دموکراسی لایه‌ای را به وجود آورده و راه را از جنبه‌ی مشکلات ناشی از قوانین اساسی متفاوت که ناشی از منافع متفاوت هستند، برطرف می‌کند.

x. این مدل به عمد به گونه‌ای طراحی شده است تا قانون‌گذاران در هر لایه‌ای ناگزیر از مقایسه و گفتگو و آوردن دلیل و بررسی قوانین دیگر ناحیه‌ها و شهرها و استان‌ها باشند. همچنین با توجه به امکان تغییر نسبتاً ساده‌ی قانون اساسی بدیهی است که گفتگو سبب نزدیک شدن قانون‌ها و بهبود کلی می‌گردد. به صورت خلاصه، نگارنده به دلیل وجود مباحثه و گفتگوی منطقی زیاد بین افراد قانونگذار، بسیار امید دارد که این شرایط به مرور زمان و در عمل سبب نزدیک شدن قوانین ناحیه‌ها و شهرها و استان‌ها و کشورها به یکدیگر شده و در نهایت یک قانون یک‌دست اما پویا که پیوسته با زمان تغییر مناسب می‌یابد، به دست بیاید. در این قانون موارد تفاوت ناشی از ماهیت شرایط و مکان جغرافیایی و مسائلی از این قبیل است که منطقی هستند و لازم می‌باشند.

8 - فصل هشتم: اهمیت نظارت و وظایف لایه ناظران

1.8 - مقدمه:

اغلب افراد و سیستم‌ها بدون نظارت، سالم باقی نمی‌مانند و دچار انواع فسادهای مالی و حقوقی می‌شوند. از این جهت، عنصر نظارت بسیار باارزش می‌باشد. اما نباید نظارت به صورتی افسار گسیخته در جامعه، به ناظران بهانه‌ی تخلف در قوانین را بدهد. اینجاست که تعاریف و تعیین محدوده‌ی عمل کرد ناظران بسیار اهمیت پیدا می‌کند.

آنچه در این فصل مطرح می‌شود، گوشه‌ای از اختیارات و وظایف لایه‌های ناظران حاصل از رأی‌گیری عمومی، یا رأی‌گیری قوه قضاییه می‌باشد. مطمئناً نگارنده نمی‌تواند از هم‌اکنون تمام جوانب موضوع را پوشش دهد، اما هدف ارائه‌ی نمونه‌هایی می‌باشد تا حداقل اهمیت این لایه بر خواننده محترم روشن شود.

2.8 - سطح دسترسی افراد به اطلاعات رأی‌گیری لایه‌ای:

1.2.8 - سطح دسترسی لایه صفر:

در سطح صفر هر کسی که عضو گروهی است به تمام مشخصات و اطلاعات اعضای گروه خویش دسترسی دارد. همچنین هر عضو گروه، کلیه‌ی اطلاعات رأی‌گیری لایه‌ای مربوط به گروه خویش را در اختیار دارد و از رأی تک تک اعضای گروه و تغییرات رأی آن‌ها برای سرگروهی اطلاع دارد. همچنین هر عضو گروه حق دارد نام گروه و اسامی اعضای گروهی که سرگروهش در لایه بالاتر (لایه ۱) به آن پیوسته است را بداند و از رأی سرگروه خویش در آن گروه با خبر باشد.

اما یک عضو ساده در گروه لایه‌ی صفر به اطلاعات دیگر گروه‌ها در لایه صفر و یا دیگر گروه‌ها در لایه‌های بالاتر دسترسی ندارد. همچنین به دلیل اینکه سرگروه منتخب از گروهش در لایه‌هایی بالاتر از لایه‌ی ۱ راه یافته نمی‌تواند خواهان کسب اطلاعات گروه او در لایه‌ی ۲ یا بالاتر شود. استثناء در این مورد لایه‌ی ۱ است که پیشتر توضیح داده شد.

هر گونه تلاش برای کسب اطلاعات محرمانه، که سطح دسترسی آن‌ها برای فرد مذکور تعریف نشده باشد به عنوان جرم محسوب می‌شود. از آنجایی که امنیت روانی مردم شرکت‌کننده در رأی‌گیری لایه‌ای نقش مهمی در رغبت آن‌ها به مشارکت مدنی در جامعه و حضور در رأی‌گیری لایه‌ای دارد، این موضوع میبایست بسیار جدی تلقی شود و مجازات‌های سنگینی برای تخلف از آن در نظر گرفته شود.

2.2.8 - سطح دسترسی سرگروه‌ها:

قانون ساده‌ای برای تعیین محدوده‌ی سطح دسترسی سرگروه‌ها وجود دارد. هر سرگروهی به کلیه اطلاعات گروه‌هایی که حداقل یک فرد از آن گروه‌ها حق تصمیم‌گیری خویش را به او واگذار کرده باشند، دسترسی کامل دارد. به عبارت دیگر هر سرگروهی به تمام گروه‌هایی که عضو آن هاست و تمام زیرگروه‌های آن گروه‌ها دسترسی کامل اطلاعاتی دارد. مثلاً اگر کسی به لایه ۶ ام راه یافته باشد، در لایه‌های صفر، ۱، ۲، ۳، ۴، ۵ دارای گروه است و عضو آنهاست. لذا به تمام آن گروه‌ها و تمام زیرگروه‌های آن‌ها دسترسی کامل دارد. منظور از زیرگروه‌های یک گروه والد در یک لایه‌ی خاص، تمام گروه‌هایی از لایه‌ی پایینتر آن گروه است که سرگروهشان در گروه فوق قرار دارد. البته ممکن است که هر زیرگروهی از گروه والد اولیه، خود زیرگروه‌هایی داشته باشد که در این حالت، این زیرگروه‌ها نیز زیرگروه، گروه والد محسوب می‌شوند و سرگروه گروه والد به آن‌ها نیز دسترسی کامل اطلاعاتی دارد.

8.2.3 - سطح دسترسی اعضای لایه ناظران و لایه‌های بالاتر:

به محض ورود یک عضو به لایه ی ناظران، سطح دسترسی او به بالاترین سطح دسترسی ممکن تغییر می یابد. به عبارت دیگر اعضای لایه ی ناظران، به تمام اطلاعات رأی گیری لایه‌ای و مشخصات افراد و آدرس‌ها و رأی های آنها حتی در لایه ی مشاوران، می‌توانند دسترسی داشته باشند.

همچنین اعضای این لایه، به کلیه ی اطلاعات مربوط به رأی گیری لایه مربوط به قوه قضاییه نیز دسترسی دارند.

8.2.4 - سطح دسترسی دستگاه قضاییه:

اعضای لایه ی صفر قوه ی قضاییه مشابه لایه ی صفر رأی گیری لایه‌ای عمومی، به کلیه ی مشخصات و اطلاعات اعضای گروه خویش دسترسی دارد. همچنین هر عضو گروه، کلیه ی اطلاعات رأی گیری لایه‌ای مربوط به گروه خویش را در اختیار دارد و از رأی تک تک اعضای گروه و تغییرات رأی آنها برای سرگروهی اطلاع دارد. همچنین هر عضو گروه حق دارد نام گروه و اسامی اعضای گروهی که سرگروهش در لایه بالاتر (لایه ۱) به آن پیوسته است را بداند و از رأی سرگروه خویش در آن گروه با خبر باشد.

بقیه ی موارد مربوط به دسترسی ها در دستگاه قضاییه نیز به صورت مشابه با سطح دسترسی در رأی گیری لایه‌ای عمومی تعیین می شود.

8.3 - وظایف لایه ناظران:

8.3.1 - نظارت بر رأی گیری لایه‌ای عمومی و رأی گیری لایه‌ای قوه قضاییه:

مهمترین وظیفه ی اعضای لایه ی ناظران نظارت بر جریان رأی گیری لایه‌ای عمومی و رأی گیری لایه‌ای قوه قضاییه می باشد. وظایف مشابهی نیز برای اعضای لایه ی ناظران قوه قضاییه وجود دارد. به عبارت دیگر در این وظیفه، هر دو لایه ی ناظران بدست آمده از رأی گیری عمومی و بدست آمده از رأی گیری لایه‌ای قوه ی قضاییه مشترک هستند.

یک ناظر(عضو لایه ی ناظران عمومی یا قوه قضاییه) موظف است که به صورت پیوسته مسیره‌های گراف رأی گیری لایه‌ای عمومی و قوه قضاییه را پایش کند. از صحت هویت اشخاص شرکت کننده مطمئن شود و در صورت وجود شک یا ابهام در هویت افراد می بایست تا کسب اطمینان، آن موضوع را پیگیری نماید.

همانطور که قبلاً گفته شد، سطح دسترسی ناظران بالاترین سطح دسترسی ممکن است لذا در صورت نیاز می‌توانند از هر فردی در جامعه تقاضای مدارک هویت، مشخصات هم گروهی ها، رأیی که داده‌اند و حتی بازجویی در صورت نیاز نمایند. برای اینکار به ناظران امکانات مناسب و نیروهای کافی داده می شود.

8.3.2 - بازرسی و بازدید از دفاتر دموکراسی در شهرهای مختلف:

با تقسیم کار، هر یک از ناظران میبایست جز شاخه ی درخت خویش، در گراف رأی گیری لایه ای، حداقل ۲ شاخه ی دیگر را در طول سال مورد بررسی کامل قرار دهد. به منظور این کار لازم است تا امکانات سفر، اقامت و پذیرایی در شهرهای دیگر جهت بازدید و بازرسی از دفاتر دموکراسی لایه‌ای آن دو شاخه را در اختیار داشته باشد. این قبیل بازدید های حضوری، و مشاهده ی افراد در محل و گفتگو با آنها، راه را برای هر گونه تقلبی توسط دشمنان آزادی سخت تر می نماید.

8.3.3 - بررسی هر گونه گزارش مربوط به تخلف:

همانطور که ناظران، خود به دنبال مشکلات و تخلف های احتمالی در رأی گیری های لایه‌ای(عمومی و قوه قضاییه) هستند، میبایست مکانیسم مناسبی جهت دریافت گزارش‌ها مردمی از تخلفاتی که مشاهده کرده‌اند وجود داشته باشد. در صورت دریافت یک گزارش، وظیفه ی لایه ی ناظران، بررسی دقیق مورد گزارش شده و مقابله با هر گونه تخلف یا

تقلب در سیستم می باشد. ترجیحاً نتایج بررسی ها به فرد گزارش دهنده، جهت تشویق و تقویت این قبیل گزارشگر ها؛ داده شود.

4.3.8 - بررسی عمل کرد صحیح دفاتر دموکراسی لایه ای:

ناظران به صورت مداوم و دوره ای به منظور بازدید و بازرسی شاخه‌هایی از گراف دموکراسی لایه‌ای، به دفاتر دموکراسی در شهرهای مختلف سر می زنند. در حین این سرکشی ها ناظران میبایست از عمل کرد صحیح دفاتر دموکراسی لایه‌ای آن شهر نیز اطمینان حاصل نمایند.

یکی از مهمترین مواردی که ناظران میبایست بررسی نمایند، صحت حذف موارد مربوط به فوت یا جنون افراد در دفاتر مرکزناحیه ها می باشد. ممکن است که از تأخیر در رد نمودن موارد فوت شده، جهت بالا نگاه داشتن رأی یک شاخه سوء استفاده شود.

5.3.8 - شکایت و پیگیری پرونده های متخلفان رأی گیری لایه ای:

یک ناظر به محض اینکه با دلایل مستند و کافی از تخلف فرد یا افرادی در رأی گیری لایه‌ای مطمئن شد، وظیفه دارد تا به صورت مستقیم از آن فرد یا افراد به قوه قضاییه شکایت نماید.

همچنین میبایست پیگیری لازم تا به مجازات رسیدن متخلفان را طبق قانون داشته باشد.

9 - فصل نهم؛ ساختار دولت در دموکراسی لایه‌ای

9.1 - مقدمه:

تا اینجا ما ساختار سیاسی جامعه را به کمک دموکراسی لایه‌ای ترسیم کرده ایم. اما هنوز به شیوه‌ی انتخاب وزیران و چیدمان دولت در حکومت مبتنی بر دموکراسی لایه‌ای نپرداخته ایم.

در این فصل علاوه بر ارائه‌ی روش انتخاب نخست وزیر و وزیران دولت، قصد داریم تا نگرشی تازه نسبت به شیوه‌ی تعامل بخش‌های مختلف دولت و حکومت را مطرح نماییم. قصد داریم مفاهیمی مانند مدیریت و مدیر و حاکمیت سیاسی را به گونه‌ای دیگر تعریف کنیم.

9.2 - مربع جدایی‌ها (جدایی دین، سیاست، تحلیل و اجرا از یکدیگر)

موضوع جدایی دین از سیاست، موضوع جدیدی نیست و کتاب‌های زیادی در خصوص آن نگاشته شده است. انواع جدایی‌های دیگر نیز وجود دارند که میبایست مورد بررسی و بحث دانشمندان قرار گیرند. این موارد عبارتند از:

i. جدایی سیاست از مدیریت تحلیلی

ii. جدایی مدیریت تحلیلی از مدیریت اجرایی

iii. جدایی سیاست از مدیریت اجرایی

و ما هر یک را به صورت جداگانه مورد بررسی قرار می‌دهیم. آشکار است که میبایست دین نیز از هر یک از این موارد جدا باشد. نگارنده در این موضوع نمی‌تواند بیش از این سخن بگوید. پیش از توضیح هر یک از موارد می‌بایست تعریفی که از مدیریت در ذهن داریم را تغییر دهیم. مدیر اغلب به معنای کسی است که در راس یک سازمان یا مجموعه قرار گرفته و اجازه دارد تا نحوه‌ی انجام فعالیت‌ها و ترتیب و اولویت بندی آن‌ها را تغییر داده و به افراد شاغل در آن سازمان کارسپاری و کارخواهی کند. به عبارت دیگر مدیر در مورد ساختار سازمانی و فرآیندها و فعالیت‌های هر یک از فرآیندها صاحب نظر بوده و می‌تواند این ساختار و فرآیندها را ایجاد یا توسعه و تغییر دهد. از طرفی مدیر است که تشخیص می‌دهد چه کسی با چه توانمندی، در چه پستی و با چه شرح وظایفی قرار گیرد. این دو را باید از یکدیگر جدا کنیم. لذا نوع اول را **مدیر تحلیلی** و نوع دوم را **مدیر اجرایی** تعریف می‌کنیم.

9.2.1 - تعریف مدیر تحلیلی:

دانش تخصصی این قبیل مدیران، مهندسی صنایع (و رشته‌های ریاضی) است و به افرادی خلاق و دارای ضرب هوشی و قدرت تجزیه و تحلیل بالا برای این شغل نیاز است. این افراد مطالعات سطح بالایی داشته و با شیوه‌ها و متدهای رایج شناخت و تحلیل یک سازمان آشنایی کامل دارند. آن‌ها می‌توانند استراتژی‌های کلان سازمان را دریافت کرده و به سیاستمداران در خصوص شدن یا نشدن بودن آن استراتژی‌ها مشاوره بدهند. همچنین دارای قدرت تشخیص فرآیندهای جاری سازمان در حال کار هستند و معایب و ضعف‌های آن را شناسایی می‌کنند و فرآیندهای وضع مطلوب را نیز تشخیص می‌دهند. آن‌ها می‌توانند این فرآیندها را با جدیدترین روش‌ها و ابزارها، مدل کرده و به سازمان خط مشی مناسبی جهت حرکت از وضع جاری به وضع مطلوب بدهند.

وظایف این مدیران تحلیل گر، ورود به یک سازمان و شناخت، ترسیم و مدل کردن فرآیندها و ترسیم چارت‌های سازمانی و پیشنهاد تغییرات مناسب جهت یکپارچه سازی کل سازمان هدف و نیز یکپارچگی سازمان یا وزارتخانه با تمام وزارتخانه‌های دیگر کشور می‌باشد. آن‌ها در پیشنهاد فرآیندهای وضع مطلوب و نحوه‌ی رسیدن به آن جایگاه نیز نقش مهمی دارند.

اغلب این قبیل مدیران تحلیلگر از پرسنل وزارت «سیستم ها و روش ها» خواهند بود و نخست وزیر بزرگترین و متخصص ترین آنهاست.

مدیر تحلیلی کسی است که دارای قدرت تجزیه و تحلیل بسیار بالایی است و با بهترین مدل ها و ابزارهای تحلیلی آشناست و برای انجام اهداف مشخص شده از طرف سیاستمدار، به دنبال یافتن و پیاده سازی بهترین روش های مدیریتی و استانداردهای همکاری بین تیمی است.

2.2.9 - تعریف مدیر اجرایی:

مدیری که وظایفی از قبیل گزینش، کارسپاری، کارخواهی از نیروی انسانی، تخصیص منابع و بودجه، گزینش و تشویق و تنبیه کارمندان را مطابق فرآیندهای ترسیم شده ی آن سازمان انجام می دهد. این نوع از مدیریت، مستقیم با پرسنل سازمان و اجرای فرآیندها در ارتباط است. بدیهی است که در خصوص طراحی فرآیندها و پست های سازمانی و قوانین کلی سازمان این مدیر نمیبایست تصمیم گیر نهایی باشد. بلکه او فردی است فنی که در همان زمینه ای که مدیر اجرایی آن است، تخصص سطح بالا به همراه تجربه دارد و احتمالاً تجربه اش در همان سازمانی است که مدیریت اجرایی آن سازمان بر عهده ی او قرار داده شده است. مدیر اجرایی به خوبی فرآیندها و فعالیت های آن سازمان را می شناسد و به عنوان مشاور در زمان طراحی فرآیندها در کنار مدیر تحلیل قرار می گیرد.

او برای انجام فعالیت های سازمان با سطوح مختلف فنی و زیر دستی سازمانش تعامل می کند و هدفش رسیدن به خواسته های سیاستمداران است. او در فضای عملی قرار دارد و تمرکزش بر انجام صحیح وظایف مشخص سازمان تحت مدیریتش است. او به اثرات تصمیمات مختلف در خصوص درست به ثمر نشستن پروژه ها و موارد عملیاتی می اندیشد.

3.2.9 - جدایی سیاست از مدیریت تحلیلی:

شاید در ابتدا، اینطور به نظر برسد که سیاست مداران و به ویژه دانای اول، وظیفه مدیریت تحلیلی را بر عهده دارند.

سیاستمدار می تواند بگوید مردم چه می خواهند، اما راه رسیدن به آن خواسته ها را مدیر تحلیل که تحت امر اوست، تعیین خواهد کرد و سیاستمدار نباید به صرف داشتن قدرت سیاسی، در حوزه های دانشی سطح بالایی مانند تجزیه و تحلیل کلان سازمان ها و کشور ورود پیدا کند.

سیاستمدار جانشین مردم و زبان گویای آنان است و به نمایندگی و از طرف مردم، افرادی فنی را استخدام و از آنها، کارسپاری و کارخواهی می کند. اما قرار نیست که سیاستمدار خود قادر به تشخیص مسیر رسیدن به آن خواسته ها باشد. مانند اینکه مردم یک منطقه خواهان استخراج نفت و فروش آن هستند. سیاستمداری را برای انجام این کار برمی گزینند. قطعاً توقع ندارند که آن سیاستمدار، فرآیند استخراج نفت را کامل بداند. بلکه سیاستمدار با تحلیلگران مشورت کرده و آن ها، فرآیندهای اینکار را ترسیم و وزارت نفت تاسیس و کارمندان این وزارتخانه توسط وزیر این وزارتخانه استخدام و تحت نظر او اقدام به استخراج نفت تحت فرآیندهای از پیش ترسیم شده می کنند.

سیاست به معنای توانایی درک دقیق تصمیم بخشی از مردم و کسب محبوبیت از طریق بیان خواسته های آن مردم و جذب اعتماد آنان با تلاش صادقانه برای رسیدن به آن خواسته ها است و این با دیدگاه رایج که سیاست را علم فریب و نیرنگ می دانند، بسیار متفاوت است.

سیاستمدار در فضای تعامل با مردم است و با سازمان خاص یا با نیروهای فنی سازمان در اساس ارتباطی ندارد بلکه با مدیران تحلیلی و مدیران اجرایی در تعامل است. او جانشین مردم است و بهترین خدماتی را که مردم تصمیم دارند تا داشته باشند را از سازمان ها و وزارتخانه ها طلب می کند.

این توضیح لازم است که علوم سیاسی یک موضوع بسیار زیبا و تخصصی هستند. مثلاً محتوای این کتاب شاید در رشته ی علوم سیاسی و تا حدودی، جامعه شناسی مورد مطالعه قرار بگیرد ولی لزوماً دانستن چنین دانش هایی سبب

نمی‌شود که شما فردی سیاسی در جامعه باشید و مردم شما را بشناسند و به شما و به قدرت تصمیم‌گیری شما اعتماد کرده و حق تصمیم‌گیری خویش را به شما واگذار نمایند. بلکه اینکه مردم به فردی خاص اعتماد می‌کنند و قدرت تصمیم‌گیری خویش را به او می‌سپارند، به پارامترهای زیادی از جمله وضعیت و شیوه‌ی تفکر مردم آن جامعه باز می‌گردد که حداقل نگارنده از آن پارامترها به دقت اطلاع ندارد و گمان نمی‌کند که تا کنون چنین پارامترهایی به صورت آکادمیک مورد کاوش قرار گرفته باشند.

با این توضیحات، نباید از لایه‌های سیاسی برآمده از رأی‌گیری لایه‌ای عمومی، توقع و انتظار مدیریت تحلیلی وزارتخانه‌ها را داشت. همچنان که می‌دانید در اغلب کشورهای دنیا رئیس‌جمهور که فردی برآمده از رأی مردم است، مدیریت دولت و تقسیم کار بین وزارتخانه‌ها را نیز بر عهده دارد در حالی که اغلب آن‌ها با روش‌های تحلیلی و استانداردها و روش‌های کنترل پروژه‌ها و شیوه‌های مدرن تعامل با نیروهای فنی‌آشنایی ندارند و یا اگر دارند، مهارت مناسبی ندارند و این از نقاط ضعف بسیار مشخص دموکراسی‌های ضعیف می‌باشد و جای تأسف دارد.

در دموکراسی لایه‌ای، لایه‌ی سیاسی، تصمیم‌گیر خواسته‌ها و ناخواسته‌های مردم است. برای رسیدن به این خواسته‌ها و جلوگیری از آن ناخواسته‌ها، نیاز به دانش‌های فراوان و تخصص‌های گوناگونی است که در قالب وزارتخانه‌ها آرایش پیدا خواهند کرد. اما این وزارتخانه‌ها هر یک در یک حوزه‌ی تخصصی که مربوط به یک یا چند شاخه‌ی خاص از علوم است فعالیت می‌کنند و هیچ‌یک به تنهایی نمی‌توانند تمام خواسته‌ها و ناخواسته‌های مردم را پوشش دهند. به عبارت دیگر نیاز به کار تیمی این وزارتخانه با یکدیگر برای رسیدن به هدف می‌باشند. در اینجاست که برای تیم‌مبایست ساختاری مناسب، فرآیندهایی متناسب وظایف و ارتباط مؤثر پیدا کرد تا کار تیمی نتایج مناسبی داشته باشد. این قبیل وظایف که به تعامل بین تیم و تنظیم قوانین برای کار تیمی مؤثر و بهره‌وری بهتر از تیم‌ها بازمی‌گردد، بر عهده‌ی مدیریت تحلیلی خواهند بود.

مدیریت تحلیلی با خواسته‌ها و ناخواسته‌های مردم کاری ندارد بلکه خواسته‌ها و ناخواسته‌ها را بعنوان دستور از لایه‌ی سیاسی می‌گیرد و اهدافش مشخص است و از منظر دانش‌مدیریتی و تحلیلی، مبایست کابینه وزیران دولت و هر یک از وزارتخانه‌ها را به گونه‌ای آرایش دهد که به بهترین شکل بتوانند به این اهداف دست یابند. دانش‌مدیر ارشد دولت؛ که ما آن را **نخست‌وزیر** خواهیم نامید؛ دانش و مهارت تحلیل کسب و کار است و موظف است با بهترین متدهای علمی موجود در رشته‌ی مهندسی صنایع و تجربیات بزرگان مدیریت تحلیلی، قوانین و ساختاری مناسب جهت تعامل تیم کابینه‌ی دولت که متشکل از وزرای دولت است را پیشنهاد و پس از تأیید دانای اول، به تفهیم مدل مورد اشاره به وزیران اقدام و خود بر اجرای صحیح آن نظارت داشته باشد. اما تخصص مدیران تحلیلگر با تخصص‌هایی که وزیران دارند، متفاوت است. تخصص وزیران در راستای دانش محوری وزارتخانه آنهاست لذا آن‌ها در مورد ترسیم فرآیندها جز نقش مشاوره‌ی فنی، نقشی دیگر نخواهند داشت.

اگر دقت کنید در این مورد، تصمیم‌گیری اینکه چه پروژه‌ای را انجام دهند، بر عهده‌ی نخست‌وزیر نبود بلکه دانای اول به کمک تیم مشاورانش، مجاز به چنین تصمیم‌گیری‌هایی هستند. تقسیم و شکست این پروژه به پروژه‌های کوچکتر که در قلمرو وظایف یک وزارتخانه قرار گیرد نیز فقط بر عهده‌ی نخست‌وزیر نیست. البته نخست‌وزیر به عنوان یک تحلیل‌گر و یکی از وزیران، در تقسیم پروژه به زیرپروژه‌ها نقشی مهم بازی می‌کند ولی اینکار تنها بر عهده‌ی او نیست زیرا برای شکست یک مسأله به مسأله‌های کوچکتر نیاز به دانش فنی بالایی است و این در اختیار مجمع وزیران است و شایسته است که در جلساتی بین کلیه وزیران، با گفتگوی فنی ولی تحت کنترل نخست‌وزیر که دید تحلیلی بهتری دارد، تقسیم کار صورت گیرد. در این بین نخست‌وزیر، که تحلیلگری زده است وظیفه دارد تا ساختاری از تعامل و چینی از روابط را مطابق بهترین استانداردهای علمی در هیئت دولت پیاده‌سازی کند تا کلان‌فرآیند تقسیم پروژه‌ها و کارسپاری به وزارتخانه‌ها، تا حد امکان مشخص و روتین و استاندارد باشد.

9.2.4 - جدایی مدیریت تحلیلی از مدیریت اجرایی:

مدیریت تحلیلی به ساختارهای کلان سازمانی و فرآیندهای مناسب جهت رسیدن به اهداف سازمانی می‌اندیشد و با مشاوره‌ی مدیران اجرایی که فنی و خبره در دانش محوری آن سازمان هستند، فرآیندها و روش‌های مناسب اجرا را مدل کرده و پیشنهاد می‌دهند. اما مدیریت اجرایی که خود در کنار مدیران تحلیل‌گر و با استفاده از توان تجزیه و

تحلیل آن‌ها به فرآیندهای خویش اندیشیده و با مشاوره دادن و بیان قوانین فنی و علمی و باید‌ها و نبایدها در شکل دادن به فرآیندهای مدل شده توسط مدیران تحلیلی نقش داشته‌اند، بدون مدیران تحلیلی اجازة ی ترسیم و تغییر مدل‌های فرآیندی را ندارند زیرا آن‌ها برای این کار آموزش ندیده‌اند و دانش دانشگاهی آن را ندارند. بلکه در شاخه‌ی علمی خویش خبره هستند.

مدیران اجرایی بر گزینش، تخصیص منابع، کارسپاری تک تک فرآیندهای ترسیم شده و کارخواهی از نیروها جهت اجرای دقیق فرآیندها تمرکز دارند. در این مرحله که اجرای فرآیندهاست، هیچ یک از مدیران تحلیلیگر نمی‌بایست دخالت نمایند. بلکه مدیران تحلیلیگر به عنوان چشم و گوش وزارت «سیستم‌ها و روش‌ها» موظفند تا بر عدم خروج مدیران اجرایی از مسیر فرآیندها که مانند نقشه راه برای اجرا هستند، نظارت نامحسوس داشته باشند و موارد عدم انطباق را آسیب‌شناسی نموده و اگر دلیل این آسیب‌ها به مدل فرآیند بازمیگردد پیشنهاد تغییر آن فرآیند و اگر به شیوه‌ی اجرا بازمی‌گردد، پیشنهاد راه حل جهت اصلاح آن را ارائه نمایند.

اگر اجراییات یک جامعه را در قالب وزارتخانه‌ها در نظر بگیریم، همه‌ی این وزارتخانه‌ها نیاز به مدیریت اجرایی نیروهایشان جهت رسیدن به اهداف خویش دارند. می‌دانیم که در هر یک از این وزارتخانه‌ها زمینه‌ای ویژه و شاخه‌ای علمی محوری اصلی را دارد. مثلاً وزارت بهداشت بر دانش پزشکی و وزارت نیرو بر دانش فیزیک و شیمی و وزارت معدن بر دانش زمین‌شناسی استوار هستند. از طرفی مدیریت تحلیلی، خود یک شاخه‌ی دانشگاهی مجزا با زیرشاخه‌های متنوعی است. اکنون اگر به روش جاری در جهان پیش برویم، دو راه حل داریم. راه اول اینکه یک فرد بسیار متخصص با تحصیلات دانشگاهی در شاخه‌ی علمی آن وزارتخانه را برای وزارت آنجا برگزینیم و سعی کنیم مدیر خوبی نیز باشد. راه دوم اینکه یک فرد مدیر و مدبر که تحصیلات دانشگاهی در شاخه‌ی علمی مدیریت را دارد به عنوان وزیر وزارتخانه برگزینیم و سعی کنیم که تا حدودی با مباحث فنی و علمی آن وزارتخانه نیز آشنا باشد. البته موارد استثنایی شاید بتوان فردی را که در هر دو زمینه مدیریت و رشته‌ی علمی مورد نیاز آن وزارتخانه تحصیلات دانشگاهی داشته باشد و تجربه کافی نیز داشته باشد، پیدا نمود. اما این موارد استثنایی هستند و معمولاً چنین گزینه‌هایی در دسترس نمی‌باشند.

اشکالی که در مورد فوق وجود دارد بیشتر به تداخل مدیریت تحلیلی با مدیریت اجرایی و مباحث فنی برمی‌گردد. بی‌هیچ شکی میبایست سرپرستی یک گروه فنی و دانش محور مانند یک وزارتخانه را به فردی که خود در آن موضوع علمی مدارک و تخصص سطح بالایی دارد، سپرده شود. در ادامه برای یافتن چنین کسی یک روش مطرح می‌شود، اما سؤال اینجاست که فقدان دانش مدیریتی چنین فردی را چگونه پوشش دهیم؟ پاسخ آن است که مدیریت تحلیلی چیزی جز ساختارچینی مناسب برای یک تیم و نیز تنظیم قوانین مناسب جهت همکاری تیم در کنار یکدیگر نیست. لذا کفایت که ساختاری قانونی و استاندارد اداری مناسبی بین افراد فنی توسط کسانی که دانش و تخصص مدیریت تحلیلی دارند، ترسیم شود و نیز این متخصصان، جهت استقرار صحیح و عمل کرد تیم فنی در چهارچوب تعیین شده نظارت پیوسته داشته باشند. البته نباید این نظارت منجر به کارسپاری، تقسیم کار و یا کارخواهی توسط مدیران تحلیلیگر گردد.

هرگز نباید کسی که دانش مدیریت تحلیلی دارد، تصمیم گیر مواردی باشد که نیاز به دانش فنی و تخصصی دارد. حتی گرفتن مشاوره فنی نیز نمیتواند بهانه‌ای برای داشتن مجوز چنین تصمیم‌گیری‌هایی باشد. تقسیم کار نیز یک موضوع کاملاً مرتبط به دانش‌های فنی افراد است که باید به مدیری اجرایی که دارای دانش سطح بالاتر است و می‌تواند بر اعضای فنی تیم خویش، از نظر دانشی محیط باشد، سپرده شود. بلکه تنها مدیر تحلیلیگر در زمان تحلیل فرآیندها، با مشاوره‌ی فنی مدیران اجرایی سعی به یافتن و ترسیم بهترین فرآیند ممکن برای آن سازمان می‌نماید. این طراحی با تأیید مدیران فنی رده بالاتر ارزش اجرایی پیدا می‌کند.

در این منظر خود مدیریت تحلیلی و تجزیه و تحلیل فرآیندها، نیز یک شاخه‌ی علمی است و همانند بسیاری دیگر از شاخه‌های علمی دانشگاهی که محور اصلی یک وزارتخانه هستند، میبایست و شایسته است که محور اصلی یک وزارتخانه باشد. بعبارت دیگر پیشنهاد تشکیل وزارتخانه «سیستم‌ها و روش‌ها» از این جهت داده شد و نخست وزیر نیز وزیر این وزارتخانه تعیین شد. وظیفه این وزارتخانه رفع نیاز مدیریت تحلیلی دیگر وزارتخانه‌ها و قوه‌ی قضاییه و به طور کلی جامعه است. شاید چگونگی انجام این وظیفه مبهم باشد که در ادامه جزئیات آن را بیان خواهیم کرد.

از نگاه نگارنده، مدیریت تحلیلی یک موضوع کاملاً تئوری و درون ذهنی است. در حالیکه سازمان ها و وزارت خانه‌ها به مدیریت اجرایی که با موارد عملی و نیروی انسانی مواجه است، نیز نیاز دارند. مدیران اجرایی توسط تیم های تحلیلی می بایست پایش شوند تا مشخص گردد که از فرآیندها و چهارچوب‌های از پیش اندیشه شده توسط آنان خارج نشده باشند. در حقیقت تحلیل گران رده پایین، چشم و گوش وزیر «سیستم ها و روش ها» یا همان نخست وزیر هستند و دیدگاه‌های تحلیلی مدیریتی، نقایص و اشکالات مدیریتی و بهبودهایی که مدنظر دارند را با دلیل و سند به نخست وزیر ارسال می کنند. در کابینه دولت بحث و گفتگو و تصمیم گیری می‌شود و نتایج این گفتگوها، از طریق وزیر مربوطه به بدنه ی مدیران اجرایی مربوطه منتقل می شود. هیچ یک از افراد شاغل در وزارت «سیستم ها و روش ها»، حق پیگیری کار یا کارخواهی از افراد دیگر وزارت خانه‌ها را ندارند. کسی نیز به آن‌ها کار اجرایی واگذار نمی کند. بلکه آن‌ها در حال تدبیر در خصوص رفع نقایص، بهبود عملکردها و فرآیندها و به ویژه یکپارچگی و جلوگیری از دوباره کاری ها هستند که در حقیقت تجزیه و تحلیل کسب و کار کلان دولت می باشد. بی شک هر یک از ما تمایل داریم پول مالیاتی که پرداخت می کنیم در مسیر فرآیندهای ترسیم شده توسط بهترین تحلیلگران آن جامعه جاری شود تا اینکه به تصمیم گیرهای غیرعلمی افرادی غیرمتخصص واگذار کنیم.

در پایان بی هیچ تعارفی باید اذعان کنیم که رشته‌هایی که اغلب با نام مدیریت زیرمجموعه ی علوم انسانی وجود دارند، خروجی های مناسبی برای هیچ از مدیریت های تحلیلی یا اجرایی ندارند. این رشته ها، تا آنجایی که نگارنده بررسی کرده است، به حفظ کردن مطالب و مرور تاریخی نظریه‌های مدیریتی در سطح فلسفی تأکید دارند و ذهن تحلیلی ایجاد نکرده و قدرت ترسیم فرآیند به دانشجویان خویش نمی دهند. از طرفی واضح است که منابع آموزش داده شده در این رشته ها، در حوزه ی دانش محوری هیچ یک از وزارتخانه ها نمی باشند. لذا نگارنده پیشنهاد حذف این رشته‌ها را می دهد. حداقل اینکه از استفاده از آن‌ها در بدنه ی وزارتخانه ها اجتناب شود. رشته‌های مهندسی صنایع و رشته‌های ریاضی که دانشجویانی خلاق و دارای ذهن‌های تحلیلی پرورش می دهند، بهترین گزینه ها خواهند بود.

9.2.5 - جدایی سیاست از مدیریت اجرایی:

موضوع جدایی سیاست از مدیریت اجرایی و یا به عبارت دیگر، جلوگیری از تداخل سیاست‌ها با موارد اجرایی جامعه که در قالب قوه ی مجریه نمود پیدا می کند، با توجه به مباحث پیشین واضح و بدیهی است. مثلاً آشکار است که لایه ی سیاسی و به طور مشخص دانای اول، قرار نیست وارد مباحث اجرایی وزارت کشاورزی شود.

نباید ساختار دولت و حکومت به گونه‌ای باشد که سیاستمداران و بویژه دانای اول، بتواند بر مباحث فنی اجرایی به صورت مستقیم اثر گذار باشند. درست است که لایه سیاسی کشور به رفتن به یکی از چندین مسیر بله یا خیر می گویند و می توانند برای سرمایه گذاری به نیابت از طرف مردم، بین پروژه های مختلف انتخاب و شروع یک پروژه اجرایی، تصویب زمان پایان آن و تصویب میزان بودجه و موارد مشابه در چهارچوب توافق با بخش‌های اجرایی تصمیم گیری نمایند. ولی اجرای هر پروژه ای ملاحظاتی فنی و گزینش نیروی انسانی خواص خودش را دارد و دانش آن در اختیار افراد متخصص آن رشته است و نمی‌بایست این موارد به صورت دستوری و سلیقه ای و خارج از چهارچوب‌های علمی و استاندارد توسط لایه ی سیاسی جهت رسیدن به اهداف سیاسی دستخوش تغییر شوند.

9.2.5.1 - اعتراف:

در پایان این بخش باید اعتراف کنم که با اینکه این جدایی‌ها و دلاییشان در ذهن نگارنده، بسیار روشن و واضح هستند ولی چون سخنی جدید هستند و با عبارت ها و مفاهیم قدیمی که چاره‌ای جز استفاده از آن‌ها نداریم (مانند مدیریت که معنایی از گذشته در ذهن خواننده از آن‌ها وجود دارد) بیان آن‌ها از سخت ترین بخش‌های توضیحی این کتاب تا اینجا برای من بودند و با اینکه بارها این بخش را بازنویسی کردم، باز هم آنچه می‌خواستم ننوشتم و نمی‌خواهم بیش از این در اینجا توقف کنم زیرا هر روز توقف من، یعنی یک روز دیرتر مستقر شدن دموکراسی لایه‌ای و این یعنی یک روز جنگ و

خونریزی و فقر و بسیاری مشکلات بیشتر برای بشریت و امیدوارم که خوانندگان با شهود خویش منظور مرا درک نمایند.

9.3 - نحوه‌ی ایجاد قوه‌ی مجریه و وزارتخانه‌ها و شیوه‌ی انتخاب وزیران

در این بخش می‌خواهیم فرآیندی را که منجر به انتخاب یک وزیر برای یک وزارتخانه می‌شود، را مطرح می‌کنیم. برای شروع بحث، ابتدا چند ویژگی عمومی وزیر را مطرح کنیم و پس از بیان نحوه‌ی تشخیص وزارتخانه‌هایی که برای دولت مورد نیاز است به سراغ جزئیات فرآیند انتخاب وزیر می‌رویم.

9.3.1 - ویژگی‌های عمومی وزیر:

i. وزیر هر وزارتخانه، فردی است که از نظر علمی دارای مدارک دانشگاهی و در رده‌ی بالای جامعه‌ی علمی در رشته یا رشته‌های مورد نیاز آن وزارتخانه قرار دارد و باید جزو افراد سرشناس در آن حوزه باشد. به عنوان مثال وزارت نیرو که وظیفه‌ی خدمت‌رسانی در زمینه برق به مردم را دارد، لزوماً بایست تحت ریاست فردی باشد که دکترای برق را از بهترین دانشگاه‌های جهان دریافت کرده باشد و در سطح استادی برجسته در این زمینه باشد. در غیر اینصورت او با موضوع و مباحث فنی که کارمندان فنی وزارت نیرو مطرح می‌کنند بیگانه خواهد بود و در این حالت، کارمندان چنان رغبتی برای کار تحت ریاست او نخواهند داشت. منظور از استاد، صرفاً استاد کلاس درس دانشگاهی نیست. منظور فردی خبره است که علاوه بر داشتن مدارک رده بالا از معتبرترین دانشگاه‌ها، در رشته‌ی خویش مهارت و استادی کامل و بی‌چون و چرایی داشته باشد. طبیعتاً چنین کسی در گذر زمان و در درون وزارتخانه میبایست سالهای زیادی کار کرده باشد و دارای تجربه باشد و نمی‌شود که به یکباره یک فرد اینچنینی را از دانشگاه‌ها که در حال یادگیری نظری و تئوری مباحث هستند، به این پست دعوت نمود.

ii. وزیر یک وزارتخانه یک فرد متخصص است و هیچ اجباری نیست تا از افراد همان جامعه انتخاب شود. تنها کفایت که در فرآیند انتخاب که در بخش بعد مطرح می‌شود بتواند به مرحله‌ی وزارت برسد. حتی می‌تواند فردی که در کشوری دیگر است، به عنوان وزیری متبحر برای یک کشور دارای دموکراسی انتخاب شود. در این نگاه، وزیر و شاغلین در وزارتخانه مانند کارمندان و کارگران مردم هستند و قرار است در ازای مزد، کار و خدمت برای مردم انجام دهند و در اینجا تخصص و مهارت مهم است و هیچ چیز دیگری مهم نیست.

iii. در انتخاب وزیر و رده‌های دیگر یک وزارتخانه باید به دنبال بالاترین تخصص و مهارت و توانایی او بود و هرگز نباید به عدم وجود یا وجود ویژگی‌های اخلاقی، تعهد به مردم و نیت بشر دوستانه‌ی او توجهی نمود. زیرا که باید ساختار اداری و قوانین جامعه به گونه‌ای باشد که بتواند از بی‌تعهدترین متخصصین و منفعت طلب ترین آن‌ها استفاده نماید و اجازه‌ی فساد را به آن‌ها ندهد. بلکه زمینه را برای کسب منافع مالی برای آن‌ها در ازای ارائه‌ی خدمات صحیح چنان فراهم نماید که تمام منفعت طلبی آن‌ها صرف خدمت به مردم گردد.

به تجربه بسیاری از افراد فنی را دیده‌ام که عصبانی یا بد اخلاق هستند. بسیاری از آن‌ها تعامل خوبی با مردم ندارند و اگر راه صحیحی برای کسب ثروت نیابند، از خلاقیت خویش برای کسب درآمد از راه‌های نادرست استفاده می‌کنند. یک سیستم خوب به این قبیل نخبه‌های بشری، فرصت خدمت حداکثری در ازای کسب منافع می‌دهد و آن‌ها و جامعه را از خطر فساد، جرم و تباهی حفظ می‌کند. و من اگر مجبور به جراحی شوم یقیناً ترجیح میدهم زیر تیغ یک جراح متخصص و ماهر حتی غریبه و بدخلق و پول پرست باشم تا زیر تیغ یک جراح کم مهارت ولی دلسوز و دوست و خیرخواه!

9.3.2 - تشخیص و تعیین وزارتخانه‌های مورد نیاز دولت:

تشخیص و تعیین وزارتخانه‌های مورد نیاز دولت، به فاکتورهای بسیاری از قبیل نیازهای مردم، شرایط کشور و به ویژه کشفیات جدید علمی و تغییرات بنیادین آن باز می‌گردد. مثلاً پس از اختراع و همه گیر شدن کامپیوترها و مباحث

فناوری اطلاعات، در برخی کشورها وزارتخانه‌هایی برای پوشش این حوزه از دانش تاسیس شد که اگر از اختلاف نامگذاری‌های آن‌ها بگذریم، تقریباً وظایف و چارت‌های سازمانی نسبتاً مشابهی دارند. با توجه به این مطلب باید یک سیستم پویا که همواره امکان رصد فاکتورهای ذکر شده را جهت حذف یا افزودن وزارتخانه‌ها و یا تغییر کارکرد و وظایف آن‌ها را برای دولت فراهم آورد، پیشنهاد بدهیم. اما ما به دلیل اینکه هنوز دموکراسی لایه‌ای در کشوری پیاده‌سازی نشده است، ناگزیریم که برای دو حالت روش پیشنهاد بدهیم.

در حالت نخست یا همان مرحله گذار اول، فرض بر این است که در کشوری می‌خواهیم برای اولین بار دموکراسی لایه‌ای را پیاده کنیم. فرض کنیم که با موفقیت لایه‌های سیاسی را تا دانای اول ایجاد کردیم. بهترین گزینه در اینجا ایجاد تمام وزارتخانه‌ها در گام نخست مشابه کشور قبل از دموکراسی لایه‌ای است. این کار سبب وارد شدن شوک کمتری به جامعه نیز می‌شود و سبب می‌شود که جامعه مجبور به عادت کردن به تغییرات بیشتری نشود.

در حالت دوم که دموکراسی لایه‌ای در یک کشور به خوبی مستقر شد و وزارتخانه‌های تشکیل شده باشند، پیشنهاد این است که هر گونه حذف یا افزودن یک وزارتخانه به کابینه دولت، بر اساس رأی گیری بین تمام اعضای کابینه دولت فعلی و دانای اول و مشاوران دانای اول باشد. در حالت‌های تعداد رأی مساوی، نظر دانای اول مبنای تصمیم گیری خواهد بود. همچنین تعیین حداقل مدارک دانشگاهی و پیش نیازهای علمی جهت نامزدی وزارت یک وزارتخانه شدن، بر عهده ی این جمع می باشد.

9.3.3 - انتخاب وزیر برای وزارتخانه:

برای انتخاب وزیر یک وزارتخانه، از لایه‌های حاصل از رأی گیری لایه‌ای عمومی استفاده خواهیم کرد. دلیل اینکه از لایه‌های مرکزناحیه و مرکزشهر و مرکز ناحیه استفاده نمی‌کنیم آن است که همانطور که توضیح داده شد، مقام وزارت، یک مقام علمی و دانشی است و میبایست در خدمت کل جامعه یا کشور باشد، لذا نمی‌بایست طوری انتخاب شود که خود را مدیون و وابسته ی رأی یک ناحیه یا شهر یا استان خاص ببیند، بلکه میبایست فارغ از مکان، خود را وابسته به رأی اکثریت مردم جامعه ببیند.

نامزد وزارت خود میبایست تمایل و علاقه ی به این شغل را داشته باشد و کسی بدون کسب اجازه از فردی دیگر نمی‌تواند او را به عنوان نامزد معرفی نماید.

نامزد وزارت، میبایست کلیه ی پیش نیازهای قانونی شامل داشتن مدارک، رعایت شروط سنی، نداشتن سوابق کیفری منع شده برای پست وزارت و موارد مشابه دیگر را داشته باشد. نگارنده پیشنهاد می‌دهد مشابه تیم خبره مالی که توسط قوه ی قضاییه ایجاد ولی در دفتر مرکزی لایه‌ای مستقر بودند، تیم خبره دیگری نیز جهت تشخیص و تأیید این قبیل پیش نیازها در نظر گرفته شود و بعنوان **تیم خبره تایید صلاحیت**، زیرمجموعه ای از دفتر مرکزی دموکراسی لایه ای، فعالیت نماید. در این حالت، تمام نامزدهای وزارت ابتدا میبایست تاییدیه ای از این تیم را دریافت نمایند.

هر کسی می‌تواند از طریق بیش از یک نفر و توسط بیش از یک گروه فعال به عنوان نامزد مطرح گردد و از این جهت محدودیتی نیست.

پس از آنکه نامزد به سرگروه فعال گروه سطح صفر معرفی شد، آن سرگروه فعال موظف است از نامزد وزارت بخواهد تا تاییدیه تیم خبره تایید صلاحیت را ارائه دهد. سرگروه فعال سطح صفر پس از مشاهده تاییدیه، از بین تمام کسانی که از طریق اعضای گروه به او معرفی شده اند، بهترین گزینه را به سرگروه سطح دوم پیشنهاد می‌کند.

در لایه ی صفر، هر فردی (شامل سرگروه‌ها) می‌تواند با معرفی خود یا فرد دیگری به سرگروه فعال، بعنوان نامزدی وزارت هر یک از وزارتخانه‌ها اقدام نماید.

در لایه ی ۱، هر عضوی به جز سرگروه های فعال این لایه، که خود سرگروه یک گروه فعال در لایه ی صفر می باشند، می توانند تنها یکی از نامزدهای پیشنهاد شده از طریق اعضای گروه سطح صفر خویش را به سرگروه گروه سطح ۱، که عضو آن گروه هستند معرفی نمایند.

در هر لایه ی بالاتر نیز، اعضای یک گروه فعال به جز سرگروه آن گروه، می توانند تنها یکی از نامزدهای پیشنهاد شده توسط گروهی که خود در لایه ی پیشین، سرگروه فعال آن بوده اند را به عنوان نامزد مطرح نمایند. و این روند تا بالاترین لایه، یعنی ناظران و قانونگذاران و مشاوران ادامه می یابد. به عبارت دیگر، در لایه ی ناظران که ۷۰۰ عضو دارد، با حذف ۷۰ نفر که سرگروه های فعال آن لایه میباشند به عدد ۶۳۰ نفر می رسیم و لذا حداکثر ۶۳۰ پیشنهاد متفاوت برای نامزدی وزارت یک وزارتخانه خاص مطرح می شود. البته در عمل احتمالاً این تعداد به مراتب کمتر باشد و شاید کمتر از انگشتان دست باشد و بسیاری از گروه ها به منظور بالا بردن ضریب موفقیت خویش، نامزد مشترک داشته باشند. از بین این نامزدهای معرفی شده به لایه ی قانون گذاران، تنها ۶۳ نفر می توانند پیشنهاد داشته باشند. زیرا ۷ نفر سرگروه فعال و در لایه ی مشاوران هستند و در این مرحله حق دادن پیشنهاد ندارند. پس حداکثر ۶۳ پیشنهاد برای آن وزارتخانه مورد اشاره، می تواند به لایه ی مشاوران داده شود. و در لایه مشاوران با حذف دانای اول، فقط ۶ نفر باقی می ماند. زیرا دانای اول سرگروه فعال این لایه بوده و در این مرحله حق دادن پیشنهاد را ندارد. پس حداکثر ۶ پیشنهاد برای وزارت وزارتخانه مورد نظر، به دانای اول داده خواهد شد. در این نقطه دانای اول از بین نامزدهای پیشنهاد شده، می بایست یک نفر را برگزیند.

تمام وزرا به همین ترتیب انتخاب می گردند. همانطور که قبلاً گفتیم برای نظارت و پایش سیستم های کشور یک وزارتخانه به نام «وزارت سیستم ها و روش ها» ایجاد می شود. لذا وزیر این وزارتخانه نیز به همین شیوه و از بین تحصیلکردگان رشته ی مدیریت انتخاب خواهد شد. به وزیر این وزارتخانه نخست وزیر می گوئیم و وظیفه ی مدیریت تحلیلی هیئت دولت و کابینه وزرا را بر عهده دارد. منظور از مدیریت تحلیلی ریاست نیست. بلکه ریاست بر عهده ی دانای اول است و تصمیم های را او خواهد گرفت. به منظور توضیح بیشتر بخش زیر را به این موضوع اختصاص می دهیم.

9.3.4 - نخست وزیر:

نخست وزیر، وزیر وزارتخانه «سیستم ها و روش ها» است و فردی است که دارای توان تحلیلی و مشاوره ی بسیار سطح بالاست و در حقیقت مشاوره ی تحلیلی به دانای اول و لایه ی مشاوران می دهد. او فارغ التحصیل رشته ی صنایع است.

وظیفه ی نخست وزیر بر خلاف آنچه تا کنون از نظر تاریخی برای این عنوان شغلی بوده است تصمیم گیری کلان نیست؛ بلکه او میبایست وزارت «سیستم ها و روش ها» و کابینه ی وزیران دولت را به درستی مدیریت نماید و در جهت تصمیمات دانای اول آن ها را هدایت و متمرکز نماید. او وظیفه دارد تا با کمک تمام افراد وزارتخانه خویش (وزارت «سیستم ها و روش ها») فرآیندها و استانداردهای بروز علمی را جهت اداره تیم هیئت دولت و وزارتخانه های تحت وزارت آن ها، مطرح و بعد از تأیید دانای اول به کمک وزرا در داخل تک تک وزارتخانه ها پیاده سازی نماید. قطعاً وزارت «سیستم ها و روش ها» خود الگویی مؤثر برای دیگر وزارتخانه از این بابت خواهد بود و می تواند الهام بخش دیگر وزارتخانه ها باشد. در زمان نگارنده، استاندارهایی مانند کسب انواع استانداردهای ISO و تحلیل کسب و کار بوسیله BPM و داشتن روش برای حرکت از وضع جاری به وضع مطلوب مباحثی از این دست می باشند.

فراموش نکنیم، دانای اول به صورت کلان تصمیم گیری هایی را انجام می دهد. اجرای صحیح این تصمیم ها، اغلب به عمل کرد صحیح چندین وزارتخانه وابسته هستند. مثلاً تصمیمات زیست محیطی به عملکرد وزرات محیط زیست، به وزارت آب و فاضلاب و وزارت راه و شهرسازی و ... وابسته است.

قطعاً دانای اول پس از مشورت های کافی با هیئت دولت خویش و سنجش منابع اولیه و مورد نیاز اجرای تصمیم و بهینه بودن راه کارهای دستیابی به آن تصمیم، به کابینه ی دولت دستور اجرای آن را می دهد. دانای اول به هیئت دولت، کارسپاری و از آن ها کارخواهی می کند و نخست وزیر نیز یکی از اعضای هیئت دولت می باشد

دلیل وجود نخست وزیر بین دانای اول و دیگر وزرا آن است که در هنگام انتخاب دانای اول، هیچ شرطی برای توانایی مدیریت کارهای بزرگ گذاشته نشده بود و دانای اول بیشتر یک شخصیت سیاسی است تا مدیریتی یا اجرایی که توسط مردم معمولی انتخاب شده است و ممکن است هیچ دانشی در حوزه ی مدیریت یک پروژه نداشته باشد ولی دارای بینش و درکی عمیق از رهبری سیاسی جامعه باشد. از طرفی نخست وزیر آن فرد مورد اعتماد مردم نیست که حق تصمیم گیری خویش را به او واگذار کرده باشند. بلکه او فقط مدیری زبده است.

وظیفه اصلی نخست وزیر پایش مداوم عمل کرد وزارت خانه‌های دیگر و گزارش آن به دانای اول و به مردم است. زیرا مردم وزیران را انتخاب می کنند!

نخست وزیر حقله مشترک تصمیم گیری های بین تمام وزیران و سبب یکپارچگی انجام وظایف آنهاست.

9.3.5 - معاون دانای اول:

از آنجایی که دانای اول، عصاره برگزیده جامعه نخبگان است و هر لحظه از عمر او برای جامعه باارزش است، شایسته است که با دادن فراغ بال به او، فرصت اندیشیدن و تصمیم گیری های دقیق را فراهم کنیم. به همین دلیل دانای اول می تواند یک فرد مناسب که بتواند جانشین او در هیئت دولت باشد را برگزیند. ما این جایگاه را **معاون دانای اول** خواهیم نامید. نیازی به انتخاب مردم یا تأیید مرجعی دیگر در این مورد نیست. بلکه باید به دانای اول اجازه دهیم تا مناسب ترین و نزدیک ترین فردی که خود احساس می کند را یافته و مسئولیت های خویش را تا آنجایی که خود تمایل دارد به او واگذار نماید.

توجه داریم که مناسبات اداری هیئت وزیران و دولت بسیار زمانبر هستند. دانای اول از هر جهت میبایست آزاد و رها باشد تا بتواند هر طور که خود می داند برای جامعه وقتش را صرف نماید. اگر لازم است خود در جلسات مهم شرکت نماید و هر زمان مورد مهمی نبود می تواند معاون خویش را به آن جلسات ارسال نماید و خود به مسائل مهم تر بپردازد.

بدیهی است که هر گفته یا عملی که از معاون دانای اول سر بزند، گویی که خود او آن عمل را انجام داده است و در قبال اعمال معاون خویش، دانای اول کاملاً مسئول است. از این رو معاون دانای اول از هر جهت، تابع و تحت امر دانای اول خواهد بود و نصب و عزل او با دانای اول است.

10 - فصل دهم: گذار اول و حرکت به دموکراسی لایه‌ای

1.10 - مقدمه:

در فصل پنجم نحوه‌ی ایجاد دفاتر دموکراسی لایه‌ای و چیدمان آن‌ها در مرحله‌ی گذار اول را به صورت استاندارد توضیح دادیم ولی حقیقت آن است که در جهان واقعی شرایط و پارامترها به آن سادگی نیست. به عبارت دیگر مطمئناً حتی در بهترین وضعیت‌ها و در کشورهای بسیار دموکراتیک حال حاضر جهان نیز مقاومت و اینرسی در برابر چنین تغییرات بزرگ وجود خواهد داشت. به صورت ژنتیکی همه‌ی ما در مقابل تغییرات دچار ترس و احتیاط می‌شویم. زیرا نیاز به تفکر بیشتر و مشاهده‌ی آن پدیده در عمل و در گذر زمان داریم. به همین دلیل نقش اولین کشوری که بتواند دموکراسی لایه‌ای را پیاده کند، بسیار مهم و دارای اهمیت است. چنین کشور پیشرویی، قطعاً سد بزرگی را برای پیشرفت سریعتر بشریت در هم شکسته است.

با توجه به اهمیت موضوع و جلوگیری از هر گونه شکستی در اولین تلاش، باید بسیار دقیق عمل کنیم. از این رو نگارنده در حد توان و وسع فکری خویش تمام سعی خود را می‌کند تا یک استراتژی روشن، دقیق و گام به گام مطرح نماید که به وسیله آن و به آرامی و در یک بازه زمانی نسبتاً کوتاه موفق به پیاده‌سازی دموکراسی لایه‌ای شویم. البته همان‌طور که شما خواننده محترم نیز احتمالاً چنین برداشتی کرده‌اید ماهیت دموکراسی لایه‌ای به گونه‌ای منعطف و راحت است که استقرار آن نسبت به دیگر ساختارها بسیار راحت‌تر می‌باشد.

در این مورد اغلب کشورهای فعلی جهان که دارای حداقل دموکراسی (هر یک از انواعش) هستند و در آنها تا حدودی آزادی بیان و آزادی تشکیل احزاب وجود دارد، گزینه‌های مناسبی هستند. زیرا با اینکه در این کشورها، در اغلب موارد امکان تصمیم‌گیری واقعی توسط اکثریت وجود ندارد، ولی به مدد رأی‌گیری سنتی (رای‌گیری ضعیف) و فشار مطبوعات و آزادی بیان، اکثریت می‌توانند در انتخاب ساختار حکومت و تصمیم‌گیری در چنین مسائلی بنیادینی در گذر زمان تا حدود زیادی نقش بازی کنند. درود بر بنیانگذاران این حداقل آزادی‌ها، زیرا که بدون آن‌ها کار برای ما دشوارتر می‌بود.

با این حال، نگارنده بدلالی شخصی و درونی تمایل دارد که شانس استقرار دموکراسی لایه‌ای حتی در کشورهای کاملاً دیکتاتوری و بدون حزب و یا با احزاب نمایشی را برای مردم بیچاره‌ی آن کشورها، دست کم نگیرد و برای آن‌ها نیز در حد بضاعت خویش بیندیشد و از این تنها سرمایه‌ی وجودی خویش برای آزادی آن‌ها که در زندان‌های بزرگی به نام کشور و به دست دیکتاتورها اسیر هستند، خرج کند لذا دو استراتژی به نام استراتژی ۱ و استراتژی ۲ را پیشنهاد می‌دهم که استراتژی ۱ برای کشورهای دارای دموکراسی ضعیف و استراتژی ۲ برای کشورهای تحت دیکتاتوری طراحی شده‌اند. باشد که این امید و این اندیشه‌ها بی‌حاصل نباشد. «شکر آن را که تو در عشرتی ای مرغ چمن به اسیران قفس مژده گلزار بیار (حافظ)»

2.10 - استراتژی ۱: پیاده‌سازی به کمک تشکیل حزب

i. ابتدا یک حزب به نام دموکراسی لایه‌ای یا هر نام مناسب دیگری با توجه به فرهنگ بومی آن منطقه تشکیل می‌دهیم.

ii. سعی می‌کنیم تا با توضیح در مورد دموکراسی لایه‌ای و نه با تبلیغ، اعضای بیشتری را به حزب دعوت کنیم. در این مرحله هرگز اصرار نکنید. کافیست که در فرصتی مناسب، تنها این مدل را برای دوستان باهوش خود به صورت مرحله به مرحله توضیح داده و منابع و کتاب را در اختیار آن‌ها بگذارید. اجازه بدهید کسانی که دیرتر متوجه ارزش آن می‌شوند، دیرتر به این مدل بپیوندند. زیرا مدل به افراد باهوش‌تر در ابتدای کار خویش بیشتر

احتیاج دارد و از طرفی به قول سعدی بزرگوار: «مشک آنست که بیوید نه آنکه عطار بگوید. دانا چو طبله عطارست خاموش و هنر نمای، و نادان خود طبل غازی، بلند آواز و میان تهی.»

iii. با رسیدن به حداقل ۱۰۰ عضو، ساختار دموکراسی لایه‌ای را در درون حزب شروع کرده و آن را برای خود پیاده‌سازی می‌کنیم. به این ترتیب علاوه بر مهارت آموزی و مشق سیاسی در این مدل، نمونه و مثالی کوچک را جهت مشاهده ی دیگر مردم ایجاد کرده ایم. توجه کنید که در ابتدا به دلیل تازگی موضوع، تلاطم و شوک های ارتباطی بین افراد طبیعی خواهند بود و اینکه ما آن را در جمعیت کوچک زیر ۱۰۰۰ نفر تجربه می‌کنید، یک مزیت محسوب می‌شود.

iv. تحت نظر دانای اول حزب جدید و تازه تاسیس، سعی کنید از طریق تمام اعضا و امکانات موجود، باعث عضوگیری بیشتر برای حزب شوید. از هر یک از اعضا بخواهید تا این مدل و مزایایش را برای دیگر دوستانشان با حوصله توضیح دهند و آن‌ها را به این حزب دعوت نمایند.

v. هنگامی که تعداد اعضای حزب دموکراسی لایه ای، به حداقل های لازم جهت رقابت با دیگر احزاب موجود در کشورتان رسیدید، شروع به اولین تبلیغات نمایید. همچنین افرادی را برای ارسال به مجلس یا پارلمان کشور و نیز فردی را جهت نامزدی ریاست جمهوری در نظر بگیرید. البته بدیهی است که همه ی این استراتژی‌ها نگاشته شده تا الگوهایی کلاسیک وجود داشته باشد. در عمل دانای اول و مشاوران حزب بهترین تصمیمات را اتخاذ خواهد کرد. او قطعاً این موارد را مطالعه کرده است و نیک می‌داند که چگونه و به چه میزان و در چه مقطعی از این استراتژی‌ها بهره ببرد.

vi. هدف اول را گرفتن کرسی های پارلمان کشور بگذارید. در اولین انتخابات اگر شکست بخورید و حتی هیچ کسی را به پارلمان نفرستید هیچ جای نگرانی نیست. حداقل تلاش شما باعث، معرفی اولیه ای از دموکراسی لایه‌ای و آرمان‌هایش به مردم کشورتان شده است. کار را ادامه دهید تا اغلب پست های مجلس و سپس ریاست جمهوری و دیگر پست های کلیدی را از آن خود کنید.

vii. هنگامی که پست های کلیدی در دست حزب شماست، تحت نظر دانای اول و مشاورانش و در زمانی مناسب که دانای اول تعیین می‌کند، اقدام به تلاش و تبلیغ جهت تغییر کلیه ی قوانین اساسی کشور کنید. به نحوی که در قانون جدید، دموکراسی لایه‌ای به رسمیت شناخته شده و پس از آن لازم الاجرا باشد.

viii. دموکراسی لایه‌ای را به صورت کامل پیاده کنید و سپس قانون اساسی را بر اساس مدل دموکراسی لایه‌ای مجدداً تدوین و در کشور یک سیستم مبتنی بر دموکراسی لایه‌ای را تشکیل دهید.

3.1.0 - استراتژی ۲: پیاده‌سازی در نبرد با دیکتاتوری

بی‌هیچ اغراقی و در عمل، شکوه و عظمت واقعی مدل دموکراسی لایه‌ای در نبرد با دیکتاتورها و درهم شکستن ساختارهای استبدادی آن‌ها برای آیندگان روشن خواهد شد. تمام دیکتاتورهای حال حاضر جهان، در حال ریختن خون آزادیخواهان کشور‌هایشان در خفا و بدور از چشم مطبوعات هستند. یکی از دلایل اصلی آنکه آزادیخواهان نمی‌توانند بر دیکتاتورها غلبه کنند، عدم وجود ابزار مناسبی همچون دموکراسی لایه‌ای و استراتژی نبرد با دیکتاتورها به کمک چنین ابزاری است.

تا کنون دو راه برای آزادیخواهان شجاع و دلسوز مردم وجود داشته است؛

i. اول آنکه، اقدام به نبرد علنی با دیکتاتور و از دست دادن جان خویش با ریسک اینکه به هیچ نتیجه ی مشخصی نرسند.

ii. دوم آنکه، سکوت و مخفی ماندن، تا رسیدن به شرایط و فرصت مناسب جهت نبرد با دیکتاتور هنگامی که به احتمال بالا، این نبرد باعث آزادی جامعه می شود.

راه اول باعث هدر رفت نیروهای آزادیخواه و تهی شدن جامعه از دلیرترین آن‌ها می شود. راه دوم هیچ ضمانتی برای بهبود شرایط و به وجود آمدن فرصت مناسب ندارد و حتی شاید سکوت بیش از حد، سبب بی باک تر شدن دیکتاتور و بدتر شدن اوضاع گردد.

لذا استراتژی مناسب هیچ یک از این دو نیستند. باید استراتژی داشته باشیم که :

i. بستر مناسب جهت ارتباط آزادیخواهان با یکدیگر بدون اطلاع دیکتاتور را برقرار نماید تا بتوانند به صورت هماهنگ و با خبر از یکدیگر و تحت یک فرماندهی واحد اقدام نمایند.

ii. تمام آزادیخواهان را با یکدیگر متصل کند بدون آنکه امنیت آن‌ها را به خطر بیندازد و یا کمترین ریسک را داشته باشد.

iii. تصمیم گیری برای مبارزه را بر عهده ی نخبه های آزادیخواهان هر جامعه قرار دهد و از اقدام‌های احساسی و هدر رفت سرمایه های انسانی خویش جلوگیری کند. زیرا پیروزی در جنگ با تدبیر به دست می آید نه با شمشیر.

iv. سیستمی منظم و زره پوشی مستحکم باشد تا به تمام آزادیخواهان انگیزه ی کافی و امید برای نبرد بدهد و ترس و پریشانی در دل دیکتاتورها بیندازد.

v. در صورت دستگیری هر یک از آزادیخواهان، تمام آزادیخواهان دیگر متوجه شوند و از یکدیگر بی خبر نباشند و برای آزادی دیگران بکوشند.

با این پیش زمینه، اکنون به بیان جزئیات استراتژی ۲ می پردازیم.

در زمان دیکتاتوری و یا اشغال کشور توسط بیگانه، دموکراسی لایه‌ای می تواند به شرط آنکه درست به کار برده شود، سبب ایجاد پل ارتباطی راحت تری بین مردم گردد. قویترین ابزار دیکتاتورها برای حفظ سلطه اشان جلوگیری از اتحاد و حرکت هماهنگ اکثریت جامعه است. به همین دلیل به شدت از شبکه‌های اجتماعی (مانند فیس بوک، اینستاگرام، تلگرام و...) و پلهای ارتباطی مردم می هراسند و آن‌ها را یا فیلتر و یا محدود می کنند.

همانطور که اکنون در جهان واقعی شاهد آن هستیم، حقیقت آن است که به دلیل قدرت مالی و اداری بالای دیکتاتورها نسبت به مردم، همواره در استفاده از تکنولوژی نیز یک قدم جلوتر از مردم خویش خواهند بود. دیکتاتورها اغلب قبل از آنکه مردم به کمک شبکه‌های اینترنتی بتوانند به یک انسجام و اتحاد مؤثر جهت براندازی برسند، کلیه ی ارتباطات مؤثر را از بین برده و مردم را دچار یأس و ناامیدی می کنند. دیکتاتورها همه ی این زحمات را بدلیل جلوگیری از سازمان یافتن حرکات مردم آزادیخواه و پیدا شدن نظم و رهبری در بین آن‌ها انجام می دهند. زیرا تا زمانی که اقدام‌ها مردم سازمان یافته نباشد، هر یک جدا از دیگری به راحتی قابل از بین بردن هستند ولی وجود کادر دانای رهبری برای نبرد مردم علیه دیکتاتور سبب می شود حملات به دیکتاتور به صورت یکپارچه و متحد و بسیار دقیق صورت گیرد و احتمال مقاومت دیکتاتور در مقابل چنین حملاتی بسیار پایین است.

خبر خوش آن است که از این پس با وجود دموکراسی لایه ای، نیازی به تکنولوژی و شبکه‌های اجتماعی جهت ارتباط و اتحاد آزادیخواهان با یکدیگر نیست. دلیل این مطلب آن است که اگر نیک بیندیشیم می بینیم که دموکراسی لایه‌ای بر پایه ی ارتباطات عادی افراد که عموماً خانواده و دوست و آشنا هستند و روزانه یکدیگر را ملاقات می کنند بنا نهاده شده است و یا حداقل می تواند بنا نهاده شود (نگارنده فکر میکند که حتی در حالت غیر دیکتاتوری نیز اغلب هم گروه‌ها در هر سطحی، کسانی هستند که در جهان واقعی نیز با یکدیگر دوستی دارند). هیچ دیکتاتوری نمی تواند ارتباطات عادی و روزمره ی بین دوستان و اقوام را محدود نماید. کافی است مردم جامعه با دموکراسی لایه‌ای و پتانسیل آن برای مبارزه با دیکتاتور آشنا باشند، آنگاه آن‌ها می توانند در یک سناریوی احتمالی به صورت زیر عمل کنند و دیکتاتور را براندازند.

گروه‌های سطح صفر بین اعضای خانواده و دوستان مورد اطمینان بدون آنکه حتی نیاز به یادداشت در جایی باشد، تشکیل می‌شوند. به عبارت دیگر تا اینجا هیچ مدرکی بر علیه آن‌ها وجود ندارد. بدیهی است که بین ۱۰ نفر از اعضای چنین گروه‌هایی اطمینان وجود دارد و چیزی فراموش نمی‌شود و مثلاً سرگروه و تعداد رأی‌ها به راحتی در خاطر همگی باقی می‌ماند و در صورت نیاز نیز تغییر با یک جلسه گفتگوی داخلی و دورهمی در منزل یکی از دوستان در قالب یک مهمانی صورت می‌گیرد.

برخی از دوستان و همسایگان که یکدیگر را می‌شناسد و به یکدیگر اطمینان دارند ولی در دو گروه متفاوت هستند، پل‌های ارتباطی را بین گروه‌های سطح صفر ایجاد می‌کنند. کافی است سرگروه‌ها به کمک اعضای گروه خویش به وجود گروه‌هایی که در همسایگی وجود دارند یا به هر شکلی مورد اعتماد هستند، پی ببرند. زمانیکه سرگروه‌های دو گروه سطح صفر یکدیگر را پیدا کردند، اکنون با تعداد ۲۰ نفر (مجموع افراد دو گروه) به دنبال گروه و سرگروه سطح صفر بعدی می‌گردند. بدیهی است که میبایست در جستجوی گروه‌های واقعی مردمی به دام گروه‌های تقلبی که احتمالاً عناصر اطلاعاتی دیکتاتورها ایجاد کرده‌اند، نیفتند. برای حفظ امنیت کافی است که صرفاً به کسانی اطمینان کنند که از پیش در زندگی روزمره خویش می‌شناسد و با خانواده خویش در گروه‌ها حضور دارند. به عبارت دیگر اگر مردم این شرایط را در پیش بگیرند، عناصر اطلاعاتی نیز از بین همین مردم هستند و ناگزیرند خانواده‌ی خویش را به میان این نبرد بیاورند و در صورت لو رفتن مردم، عناصر اطلاعاتی شوند. بخصوص توسط افرادی که بستگان و دوستان فرد دستگیر شده است شناسایی می‌شوند. از طرفی دیگر لو رفتن مردم نیز دارای هیچ مدرکی جز صحبت و گفتگو نیست که اگر از ذخیره‌ی مخفیانه‌ی صدای خویش بتوانند جلوگیری کنند، ارائه‌ی مدرک در دادگاه‌های پوشالی دیکتاتورها بر علیه آزادیخواهان بسیار دشوار می‌شود.

اگر این روند در اکثر نقاط کشور به درستی انجام گیرد، سرگروه‌های سطح صفر به زودی به ۱۰ نفر می‌رسند و تشکیل گروه در سطح دو داده و در همین جا به دلیل بالا بردن امنیت، جستجو برای یافتن گروه‌های سطح صفر دیگر را کاملاً متوقف می‌کنند. به صورت مخفیانه و بدون آنکه افراد در لایه‌ی صفر بدانند بین ۱۰ سرگروه مذکور، رأی‌گیری رخ می‌دهد و یک سرگروه سطح ۲ که افراد سطح صفر نمی‌دانند کدام یک از آن ۱۰ نفر است انتخاب می‌شود. اکنون یک سرگروه سطح ۲ و ۱۰۰ نفر عضو فرمانبردار او داریم بدون آنکه ۹۰ نفر آن‌ها بدانند او دقیقاً کدام یک از آن ۱۰ نفر است. تحت فرمان و هدایت این سرگروه جدید، کل ۱۰۰ نفر به جستجو برای یافتن سرگروه‌های سطح ۲ دیگر خواهند بود. با علم به این موضوع که احتمالاً مردم دیگر نیز اقدام به تشکیل این قبیل گروه‌ها کرده‌اند.

حال این روند تا یافتن دانای اول ادامه می‌یابد و اوست که به محض پیدا شدن نبرد را به صورتی سازمان یافته‌تر پیش خواهد برد.

i. اول آنکه خود از دانای اول بودن خویش خبردار است.

ii. دوم آنکه مردم می‌دانند که در این کار به موفقیت رسیده‌اند و دانای اول را یافته‌اند.

iii. سوم آنکه فرمان‌ها از ناحیه‌ی او صادر و مردم مطابق آن فرمان‌ها بر علیه دیکتاتوری به صورت یکپارچه عمل می‌کنند.

iv. چهارم آنکه مردم سطح صفر اطلاعی از سرگروه‌های سطح ۲ و مردم سطح ۱ اطلاعی از سرگروه سطح ۳ و به همین ترتیب اطلاعی از سرگروه‌های رده بالا توسط اعضای لایه‌های پایین‌تر نیست. در نتیجه مردم عادی دانای اول را دقیقاً نمی‌شناسند با اینکه می‌دانند هست و پیام‌ها و فرمان‌هایش را دریافت می‌کنند!

v. در این حالت، علاوه بر آنکه بدون نیاز به شبکه‌های اجتماعی مردم یک سیستم به هم پیوسته هستند بلکه اکنون یک فرد خلاق و باهوش که مورد اطمینان مردم است نیز آن‌ها را اداره و رهبری می‌کند و این همان کابوس دیکتاتورهاست.

تأکید می‌کنم که کارایی این روش به مراتب بهتر از استفاده از روش‌های ارتباطی دیگر و حتی استفاده از شبکه‌های اجتماعی و اینترنتی که همگی ناشناسی هستند می‌باشد و اثراتش نیز برای دیکتاتور مهلک‌تر است. زیرا این روش نه

تنها سبب می‌شود مردم به صورت هماهنگ بر علیه دیکتاتور عمل کنند(زیرا تحت رهبری یکسانی هستند و مثلاً در یک روز و یک ساعت خاص بتوانند به تظاهرات خیابانی بیایند) بلکه اینک نسبت به حالت شبکه‌های اجتماعی که یکدیگر را نمی‌شناختند و نسبتاً کور عمل می‌کردند دارای رفتاری هوشمندانه تر خواهند بود و به شدت متحد عمل خواهند کرد. همچنین فراموش نکنیم که با استفاده از شبکه‌های اجتماعی، چون همه ی مردم ناشناس بودند ناگزیر قرارها و نقشه‌های حرکت بر علیه دیکتاتور می‌بایست از پیش بر روی شبکه‌ها و برای همگان منتشر می‌شد و دیکتاتورها اولین کسانی بودند که از آن‌ها مطلع می‌شدند و لذا خود را برای مواجهه با آن حرکت، آماده می‌کند و هیچ شانس برای مردم و نیروهای آزادیخواه جهت ضربه غافلگیرانه به دیکتاتور وجود ندارد. اما برعکس در استراتژی ۲ که بیان شد، دیکتاتور نمی‌تواند به درستی حرکت مردم را بفهمد. مردم چون در گروه‌هایشان یکدیگر را بصورت حضوری می‌بینند می‌توانند رمزهایی بسیار ساده و کاربردی را جهت اطلاع رسانی‌های خاص به کار ببرند و با تماس‌های تلفنی ساده پیام‌های دانای اول را به یکدیگر در کمتر از چند ساعت منتقل نمایند. دیکتاتور به زودی مغلوب مردم خواهد شد بویژه آنکه در این حالت با یک دانای اول بسیار باهوش مواجه است و او زیرکانه از قدرت شایعه و حرکت‌های مصنوعی بدون دادن تلفات، جهت خسته کردن نیروهای سرکوبگر رژیم دیکتاتوری استفاده خواهد کرد. ناگزیر دیکتاتور میبایست نیروهایش همیشه آماده باش باشند و باید تمام مناطق شهری را پوشش دهند و این باعث خستگی و هزینه ی بالا و در نهایت واپاشی آن‌ها خواهد شد.

فراموش نکنیم که حتی در استفاده از شبکه‌های اجتماعی و مخفی شدن پشت انواع پروکسی‌ها نمی‌تواند تضمینی کامل برای مخفی ماندن آزادیخواهان در مقابل دیکتاتورها بدهد. به همین نسبت در دموکراسی لایه‌ای نیز قطعاً تلفاتی خواهیم داشت و هیچ نبردی بی تلفات نخواهد بود. اما خوشبختانه در دموکراسی لایه‌ای طرف مقابل و بخصوص نیروهای اطلاعاتی رژیم دیکتاتور، در صورت عمل کرد صحیح مردم به دام آن‌ها خواهند افتاد و به ازای هر آزادیخواه اسیر شده، یک نیروی اطلاعاتی به همراه خانواده و دوستانش شناسایی می‌شود که چون برای آن‌ها هزینه بالا می‌رود کارکردشان را پایین می‌آورد.

با آوردن زیربخشی به منظور بررسی بیشتر نکات امنیتی هنگام یافتن گروه‌های دیگر، این فصل را خاتمه می‌دهیم. قطعاً کار بر روی این استراتژی توسط دیگر آزادیخواهان خلاق جهان میبایست ادامه بیابد. بخصوص بر روی فرآیند بخش گروه سازی در مراحل یافتن گروه‌ها تا پیدا شدن دانای اول نیاز به همفکری بسیار بیشتری هست. برای تکمیل این بخش نگارنده از شما خواهش می‌کند که ذهن خویش را به کار ببرید زیرا بسیاری به دلیل ضعف در استراتژی‌های ما جانیشان را از دست خواهند داد.

1.3.1 0 - رعایت نکات امنیتی هنگام یافتن گروه‌های دیگر:

به عنوان نمونه، فرض می‌کنیم که گروهی ۱۰ نفره در لایه ۵ داشته باشیم. این به معنای وجود ۱۰۰۰۰۰۰ نفر از مردم در لایه‌های پایین‌تر این گروه که پشتیبان اعضای این گروه هستند. ۱۰ نفر نخست، بدون اطلاع به هیچ فردی از لایه‌های پایین، سرگروه خویش را برمی‌گزینند. سرگروه در لایه ی ۶ خواهد بود. سرگروه دستور جستجو برای دیگر سرگروه‌های سطح ۶ را جهت ایجاد گروهی در سطح ۶ می‌دهد. به صورت لایه‌ای دستور به تمام لایه‌ها تا سطح صفر ابلاغ می‌شود. همچنین از طرف سرگروه سطح ۶ به تمام اعضای لایه‌های سطح ۲ به بالا دستور داده می‌شود که به هیچ وجه اقدام به جستجو برای یافتن گروه‌های دیگر ننمایند. دلیل این دستور نیز ساده است زیرا اول آنکه اغلب این ۱۰۰۰۰۰۰۰ نفر در لایه‌های صفر و ۱ قرار دارند. یعنی ۹۹۰۰۰۰ نفر در لایه‌های ۰ و ۱ قرار دارند و دوم آنکه از نظر امنیتی افراد سطح ۲ به بالا مهره‌های باارزشی هستند و نباید به دست دیکتاتور اسیر شوند.

دستور سرگروه سطح ۶ فرضی ما آن است که به دنبال گروه‌های سطح صفر صرفاً بر اساس روابط قوم و خویشی و از میان دوستان بسیار صمیمی خویش باشید. اطلاعات کامل هر گروه سطح صفری که توسط این سربازان آزادی پیدا می‌شود به همراه لیست کلیه ی اعضای آنها، به وسیله ی سرگروه‌ها به لایه‌های بالاتر گزارش می‌شود. تنها اطلاعاتی که به گروه سطح صفر تازه پیدا شده داده می‌شود، لیست و مشخصات کلیه ی اعضای گروه سطح صفر این جبهه است. از آنجایی که در لایه‌های ۵ و بخصوص در لایه ی ۶ کلیه ی اطلاعات مربوط به گروه‌ها و اعضایشان در اختیار سرگروه سطح ۶ می‌باشد با احتیاط بررسی کرده و تشخیص می‌دهند که این گروه یک گروه درونی(یعنی یک گروه در لایه‌های

پایین همین سرگروه ۶ است) یا خیر یک گروه بیرون از این مجموعه است. در حالتی که گروه درونی باشد، آن را از لیست حذف کرده، و در حالتی که گروه بیرونی باشد، دستور جمع آوری اطلاعات درخصوص این گروه سطح صفر جدید صادر می‌شود که شامل جمع آوری هر گونه اطلاعاتی در خصوص سوابق شغلی، خویشاوندان، ارتباطات و... خواهد شد. بعید است که نیروهای اطلاعاتی دیکتاتور و بازوهای شکنجه‌گر بتوانند از زیر ذره‌بین هزاران نفر که در شهر آن‌ها و احتمالاً در اطراف آن‌ها زندگی می‌کنند، به راحتی فرار کنند و تشخیص داده نشوند. تا زمانی که هر گونه شکی از این گروه جدید برطرف نشده باشد، گروه سطح صفر ما نقش یک تک گروه تنها را بازی می‌کند و وجود مجموعه‌ای دارای ۶ سطح را مخفی نگاه می‌دارد. در صورتی که به دلیلی به حتی یکی از اعضای گروه سطح صفر جدید مشکوک شود، سعی می‌کند که ارتباط را همچنان نگاه دارد و بر روی آن فرد تمرکز اطلاعاتی بگیرد. اگر از جاسوس بودن عضوی در این گروه جدید مطمئن شدید، هیچ اقدامی بدون اجازه و دستور سرگروه ۶ انجام ندهید. سعی کنید که دیگر جاسوس‌ها را از طریق این جاسوس و روابطش شناسایی کنید. اعمال هر گونه مجازات برای جاسوسانی که کاملاً شناسایی شده‌اند مطابق با دستورات سرگروه ۶ می‌باشد. البته وجود مجازات برای خائنین به آزاد و ایجاد خوف و ترس برای نیروهای دشمن یک عامل اساسی در اشتباه کردن آن‌ها در آینده خواهد بود و از طرفی هر گونه رحمی به این دشمنان، سبب از دست رفتن بسیاری از دوستان خواهد شد. ضمناً نباید فراموش کنید که هیچ گروهی تا زمانیکه سوابق شغلی، محل زندگی، همسر، فرزندان و دوستان و محل زندگی پدر و مادر و خویشاوندان کلیه اعضای شناسایی کامل نشده باشد را به مجموعه خویش راه ندهید. این‌ها حداقل‌ها هستند. لازم است که به صورت نامحسوس و به کمک لشکر بزرگ مجموعه، اطلاعات بیشتری از طریق تمام اعضای فامیل و دوستانش بیابیم. معمولاً در هر فامیل عده‌ای آزادیخواه هستند و طرفداران دیکتاتوری در فامیل خویش را میشناسند. این فرایند میبایست بسیار با دقت و با گذر زمان کافی و طولانی انجام گیرد. دیر به هدف برسیم بهتر از آن است که هرگز نرسیم.

هنگامی که به این گروه سطح صفر جدید اعتماد کردیم، آن را می‌پذیریم، ولی هنوز به اعضای نمی‌گوییم که خود عضو یک مجموعه ی ۶ سطحی هستیم. بلکه به آن‌ها می‌گوییم ما عضو یک مجموعه ی ۱ سطحی هستیم. یعنی تنها یک لایه بیشتر از قبل را آشکار می‌کنیم. این لایه از ۱۰۰ نفر تشکیل شده است. حال دو حالت دارد، یا این گروه سطح صفر جدید، طبق همین فرمول یک لایه ی سطح ۱ را آشکار می‌کند که خود عضو آن است و یا اینکه خیر و در همین مرحله متوقف می‌شویم تا در آینده این گروه را با گروه‌های سطح صفر مشابه پیوند دهیم و مجموعه را گسترش بیشتری دهیم. ضمناً میبایست در مقابل این گروه سطح صفر در حالتی که عضو یک مجموعه ی ۱ سطحی نمیباشد، به حالتی متظاهر به دنبال یافتن گروه‌های سطح صفر و حداکثر سطح ۱ باشیم.

اگر این گروه سطح صفر جدید، لایه ی ۱ داشته باشد و آن را آشکار کند، ضریب اطمینان بیشتری به این گروه می‌توان داشت. با این حال تمام گروه‌های سطح صفر معرفی شده را به شیوه ی پیشین مورد پایش اطلاعاتی در گذر زمان قرار می‌دهیم. کاری که طرف مقابل نیز برای ما انجام می‌دهد. هنگامی که از تمام گروه‌های سطح صفر مطمئن شدیم، اقدام به آشکار کردن سطح ۲ خویش می‌کنیم و این الگوریتم را تا بالاترین سطح تکرار می‌کنیم.

4.1.0 - اتحاد اپوزیسیون های آزادیخواه بر علیه دیکتاتور:

یکی از مشکلاتی که دیکتاتورها در مقابل جبهه ی اپوزیسیون آزادیخواه ایجاد می‌کنند، تفرقه افکنی است. دیکتاتورها برای ایجاد تفرقه در جبهه ی آزادیخواهان از هیچ تلاشی دریغ نخواهند کرد. حتی ممکن است که گروه‌هایی جعلی در میان آزادیخواهان به وجود بیاورند تا سیاست‌های تفرقه افکنانه خویش را پیاده نمایند.

در این میان دموکراسی لایه‌ای می‌تواند مانند پلی تمام اپوزیسیون های آزادیخواه را به یکدیگر متصل نماید. برای این کار کافی است به هر یک از اپوزیسیون ها مانند یک استان در کشور بنگریم و اجازه دهیم همانند استان ها در کشور، هر یک قوانین داخلی خویش را داشته باشند در عین حالی که یک قانون جامع مشترک با یک رهبری واحد برای تمام اپوزیسیون آزادیخواه وجود خواهد داشت. به این طریق علاوه بر اینکه به اپوزیسیون های مختلف اجازه داده‌ایم قوانین مختلف خویش را داشته باشند توانسته ایم وحدت و انسجام و هماهنگی آن‌ها را در مقابل دیکتاتور حفظ کنیم. بدیهی

است که به کمک دموکراسی لایه‌ای، وزن سیاسی و استقبال عمومی هر یک از احزاب سیاسی اپوزیسیون بر راحتی مشخص می‌شود و از زیادی خواهی‌های آن‌ها در حکومت آینده پس از پیروزی بر دیکتاتور جلوگیری به عمل می‌آید.

توجه به این مطلب ضروری است که حتی پس از پیروزی بر دیکتاتور و تشکیل حکومت توسط آزادیخواهان، وجود تفاوت‌ها در میان آزادیخواهان ممکن است به درگیری بین آن‌ها بیانجامد که نتیجه‌ای جز تضعیف آزادی نخواهد داشت لذا مهم است که ما سیستمی برای حکومت بعد از دیکتاتور انتخاب کنیم که در زمان مبارزه، آزمون خویش را پس داده باشد و قابلیت انسجام کلیه احزاب و اپوزیسیون‌های آزادیخواه را داشته باشد.

در حقیقت چون دموکراسی لایه‌ای استقلال هر یک از احزاب و اپوزیسیون‌ها را حفظ می‌نماید بعید به نظر می‌رسد که اپوزیسیون‌های واقعی در مبارزه با دیکتاتور به آن نپیوندند. به عبارتی دیگر عدم پیوستن هر یک از اپوزیسیون‌ها به دموکراسی لایه‌ای جهت تشکیل یک اپوزیسیون واحد در مقابل دیکتاتور می‌تواند علامت و نشانه‌ای بر عدم صداقت آن اپوزیسیون در آزادیخواهیش محسوب شود.

1 1 - فصل یازدهم: گذار دوم و یکپارچگی زمین

1.1.1 - مقدمه:

ایده ی جهان وطنی و یا یکپارچگی تمام کشورها و برداشتن مرزها، ایده ی جدیدی نیست ولی تقریباً به یک رؤیای دست نیافتنی برای بزرگان اندیشه و فیلسوفان و طرفداران راستین حقوق بشر درآمده است. در صحت و مزایای آن هیچ شکی نیست، اما تا کنون هیچ راهکار موثری برای رسیدن به این هدف، مطرح نشده است یا نگارنده با آن آشنا نیست. نبود یک راهکار مؤثر و ترس از عوارض پیاده‌سازی نادرست آن، سبب شده است که گاهی اوقات برخی از اندیشمندان دلسوز نیز در مقابل آن موضع مخالف بگیرند. لذا بر نگارنده است که دیدگاه خویش را در این مورد به صورت مفصل تری توضیح دهد و ضرورت حرکت برای یکپارچگی زمین و گذار از این آشفتگی ها را بیان نماید.

1.1.2 - ضرورت حرکت برای یکپارچگی زمین:

بیاید نگاهی به جهان طبیعت و به حیوانات در محیط وحش بیندازیم. همانجایی که در حقیقت مبدا و منشاء فرگشت ما نیز بوده است. اگر نیک بنگریم می‌بینیم که هر یک از حیوانات به شیوه ای برای خود محدوده و قلمرویی تعیین می‌کنند. برخی با علامت زدن روی یک درخت، برخی با بوی ادرار و شاید بسیاری روش‌های دیگر که ما هنوز با آنها آشنا نیستیم، قلمرو خویش را تعیین می‌کنند. محدوده‌ها و قلمروهایی که در حقیقت محدوده‌هایی خیالی هستند. دلیل نیاز به قلمرو بیشتر از این ضعف ذاتی حیوانات ناشی شده است که آنها نمی‌توانند منافع خویش را در همکاری با یکدیگر تعریف کنند. یعنی هنوز آنقدر مغزشان ترقی نیافته که بتوانند مفهوم همکاری را توسعه داده و قلمروهای خویش را که به نوعی محدودیت هستند، در مقابل هم نوعانشان حذف نموده و همانطور که مثلاً با اعضای قبیله‌ی خویش تعامل دارند با دیگر هم نوعانشان نیز تعامل و همکاری سودمند و مفید داشته باشند. البته نگارنده می‌داند که در برخی حیوانات بهبودهایی بوده ولی در مقابل نوع بشر بسیار عقب مانده هستند. حیوانات به دلیل ضعف مغزی خویش، تنها راه تطابق با طبیعت را در حذف دیگران دیده اند. آنچه که به احتمال زیاد اجداد و نیای نخستین ما نیز با همین مدل به بقای خویش ادامه داده اند.

با درود بر جناب داروین عالی مقام؛ که درک فرگشت را به ما هدیه داد؛ می‌دانیم که روزی احتمالاً اجداد بسیار پیشین ما نیز با همین روش‌ها، محدوده‌هایی را برای قلمرو خویش تعیین کرده اند. من دانش تخصصی در زیست شناسی ندارم ولی حدس می‌زنم که به مرور اجداد ما با ساختن علامت‌ها و خاکریزهای بلند قلمرو خویش را تعیین کرده اند. به تدریج از چیدن سنگها بر روی هم تا ساختن برج و بارو و دیوارهایی مانند دیوار چین، در گذر زمان پیش می‌رویم.

و همینطور که گونه‌ی انسان دارای درک و فهم بیشتری می‌شود به تدریج برج و باروهای بیشتری در قالب یک قبیله‌ی واحد و پس از آن چند قبیله با یکدیگر متحد شده و یک شهر و سپس چند شهر با یکدیگر متحد شده و یک منطقه و چند منطقه با یکدیگر یک ایالت و چند ایالت با یکدیگر یک کشور را ساخته اند.

براحی می‌توان نتیجه گرفت که هر چه درک بشر از گیتی بیشتر شده است، قلمرو خویش را گسترده تر دیده است و اینجاست که می‌توان گفت: "وسعت قلمرو و وطن هر کسی، به اندازه‌ی وسعت درک اوست".

این روند به هم پیوستن در عصر ما نیز متوقف نشده است. چند کشور به یکدیگر می‌پیوندند و اتحادیه‌ها را تشکیل می‌دهند. اتحادیه‌ی اروپا، اتحادیه‌ی جنوب شرقی آسیا، اتحادیه‌ی آمریکای لاتین، اتحادیه‌ی عرب و... و دور از انتظار نخواهد بود که اگر همینطور پیش برویم ساختار آینده‌ی جهان، فقط با اتحادیه‌ها تعریف شود و کشورها به تدریج حذف گردند. احتمالاً پس از آن، اتحادیه‌ها به یکدیگر بپیوندند و به تدریج یک قلمرو واحد که همان کره‌ی زمین است، ایجاد گردد.

حال شما خواننده‌ی محترم، دو گزینه دارید. گزینه‌ی نخست اینکه با این موضوع کاری نداشته باشید و اجازه دهید گذر زمان صحت یا عدم صحت این سخنان را روشن نماید. البته در این حالت ما همچنان زمان زیادی را از دست خواهیم داد. گزینه دوم آنکه به این ایده‌ی زیبا و منطقی بپیوندید. ایده‌ای که بارها توسط اندیشمندان بزرگ مطرح شده است. در این حالت ما می‌توانیم، با همکاری یکدیگر در جهت حذف کلیه‌ی قلمروها، کشورها و آزادی نوع بشر از قید خطوط فرضی روی نقشه‌ها کاری بزرگ انجام دهیم.

بگذارید مثالی بزنم. گاهی یک مثال خوب بهتر از صد صفحه کتاب است، به شرط آنکه در نقطه‌ی دقیقی به کار برده شود. بیاید فرض کنیم به عصر قبل از کریستف کلمپ رفته‌ایم. به قاره سرخپوست آمریکا، که در آن سرخپوستان مستقل و بی‌خبر از دیگر مردم زمین با یکدیگر زندگی می‌کردند. من ساختار دقیق جامعه آنان را نمی‌دانم و اهمیت زیادی برای مثال ما نیز ندارد. ولی احتمالاً آن‌ها قبیله‌های کوچک و بزرگی در کنار یکدیگر بوده‌اند که هر یک خود را از دیگری جدا و متفاوت می‌دیدند. این متفاوت دیدن و جدا بودن یا به دلیل اندکی تغییرات نژادی (توجه داریم که همه سرخپوست بودند!) یا به دلیل اندکی لهجه متفاوت یا به دلیل اندکی منافع مادی ظاهراً متضاد (از نظر شکار و شاید کشاورزی) بوده است. البته اکنون که ما به آن‌ها از پنجره تاریخ می‌نگریم، یقیناً به شدت در اشتباه بودند و آنها به دلیل بزرگ پنداشتن این قبیل تفاوتها نتوانستند خویش را یکپارچه و دارای منافع مشترک ببینند، لذا از میان رفتند. یعنی صرفاً داشتن یک دیدگاه ساده از واقعیت جهان، می‌تواند اینقدر مؤثر باشد.

چه بسا اگر انرژی خویش را به جای رقابتهای بسیار عقب‌مانده و نبردهای خونین بین قبیله‌ای، صرف همکاری‌های سازمان یافته برای کسب غذا و دیگر نیازهای زندگی و ایجاد امنیت و... می‌کردند پیشرفتهایی می‌داشتند که شاید به مراتب از نظر علمی و فنی پیشرفته تر از سفیدپوستان اروپایی می‌شدند و آنها می‌بودند که قاره‌های اروپا، آسیا و آفریقا را کشف می‌کردند. شک ندارم که در بین همان سرخپوستان نیز بزرگ اندیشانی بوده‌اند که به شکلی فواید اتحاد و توقف رقابت‌های بی‌مورد و توقف جنگ بر سر قلمروهای فرضی را تا حدودی درک کرده و به گوش مردمانشان رسانده‌اند. اما قطعاً در این کار موفق نبوده‌اند. درحقیقت مردم آنان موفق به درک آنچه آنها می‌گفتند نشدند و بهای این بی‌توجهی به اندیشمندان نابودی تقریبی نژاد آنها و از بین رفتن زنجیر فرهنگ و تاریخ آنها برای همیشه بود. و حافظ، شاعر شیرین زبان پارسی خوش می‌سراید که: «گشته‌ی غمزه‌ی تو شد، حافظ ناشنیده پند تیر سزاست هر که را، درک سخن نمی‌کند».

دوستان و هم‌نوعان عزیزم؛ ما در کره‌ای به نام زمین زندگی می‌کنیم و طبق نظر دانشمندان به احتمال زیاد، تعداد زیادی کره‌ی دیگر در جهان دارای حیات هستند. چه بسا آنها بسیار زودتر از ما حیاتشان شروع شده باشد و چه بسا به زودی ما را کشف کنند. البته این احتمال مخصوص حیات‌های فرازمینی است که بدن‌هایی از جنس ما دارند و قرار است در کره‌هایی شبیه زمین تکامل یافته باشند. در حالی که از نظر نگارنده، احتمال حیات‌هایی فرازمینی (حتی زمینی!) که با بدن‌هایی از جنس ما نباشند، وجود دارد. به ویژه، اگر با قدرت تخیل بتوانیم احتمال وجود حیات‌های دیگری که بدون بدن مادی باشند را در نظر بگیریم و موجوداتی با بدن‌هایی از جنس دیگر مانند انرژی حرارتی یا امواج صوتی یا نور یا جنس‌های دیگری که هنوز نمی‌شناسیم و از نظر درک و شعور مشابه ما هستند را نیز به این مجموعه اضافه کنیم، آنگاه عدد احتمالات بسیار بالا می‌رود. زیرا کسی اثبات نکرده که هوش و شعور فقط در چهارچوب یک بدن از جنس ماده می‌تواند شکل بگیرد و فرگشت بیابد. منظور موجودات ماوراءالطبیعی یا اسطوره‌های مذهبی نیستند، بلکه واضح است که اگرچه حرارت و نور و امواج ماده نیستند، اما در طبیعت وجود دارند و وجودشان قابل اثبات است. به نوعی از حیات هوشمند و دارای شعور فکر کنید که بر سطح یک ستاره‌ی نوترونی به وجود آمده باشد! صدها میلیارد کهکشان در جهان وجود دارد و هر کهکشان شامل میلیاردها و حتی تریلیون‌ها ستاره است. چطور می‌شود باور کرد که هیچ شانس برای وجود حیات دارای شعور در این هستی وجود ندارد؟

اینجا بحث ما چیزی شبیه قوری سماوی راسل بزرگوار نیست. اینجا صحبت از احتمالات بالایی است که دانشمندان مطرح می‌کنند.

صرفنظر از جنس و ماهیت حیات فرازمینی، امیدوارم که در لحظه‌ی مواجهه با آن‌ها، تکنولوژی آنها بسیار بالاتر از ما نباشد زیرا که در آن حالت سرنوشت ما به دست تصمیم و حال و هوا و افکار آنها رقم خواهد خورد که واقعاً نمی‌دانیم نتیجه چه خواهد بود. قاعدتاً اگر از ما پیشرفته تر باشند باید در تمام حوزه‌ها پیشرفته تر باشند و امید هست که از نظر

رعایت حقوق دیگر موجودات، زنده به خصوص موجودات دارای شعور، از ما بهتر باشند و یا حداقل از سفید پوستانی که نسل سرخپوستان را برانداختند، بهتر باشند.

حتی اگر این احتمالات را صفر در نظر بگیریم، باز هم کسی تضمین نکرده است که حالت‌های ناخوشایندی همچون برخورد یک سیاره‌ی سرگردان به زمین پیش نیاید. یا یک فاجعه‌ی ناشناخته ولی بزرگ دیگر در شرف وقوع نباشد. هنوز سایه سنگین ویروس ابولا (Ebola virus) که خطرش از بیخ گوشمان گذشت را فراموش نکرده ایم.

اکنون سوال این است که در مقابل چنین حالت‌هایی که آینده ما را تهدید می‌کنند، چه راهکاری داریم؟

ما یک راه روشن منطقی داریم که با دلایل قاطع می‌توان از آن پشتیبانی کرد. با دلایل قاطع می‌توان گفت که چرا دیگر نیازی نیست همانند اجداد نخستین، بر گرد خویش با ادرار مرزهایی ترسیم نماییم. اینها که برخی وطن و کشور نامیده‌اند مرزهایی خیالی هستند که فقط و فقط بر روی نقشه و کاغذ جای دارند و در طبیعت واقعی اثری از این مرزبندی‌ها وجود ندارد. منظورم آن است که اگر انسان‌ها زنده و حصار و دیوار نکشیده باشند، وقتی از مرز کشوری می‌گذرید، متوجه آن نخواهید شد. این‌ها همه وهم است و بس! و اگر چه زمانی نقش مهمی را در فرگشت ما بازی کرده‌اند (همانطور که خط و بوی ادرار برای حیوانات بازی کرده و می‌کند) و تا اکنون نیز مفید و به نوعی مقدس و قابل احترام بوده‌اند، دیگر آنقدر عاقل شده ایم که به اینها نیازی نداریم. و جدا بهتر است که زودتر عاقل شویم زیرا به تجربه دیده ایم که عاقل نشدن یک گونه نتایج وخیمی خواهد داشت.

بدیهی است تا مرزها هستند و تا این مرزها منافع نوع بشر را تفکیک و رسیدن به آنها را متفاوت کرده‌اند، چاره‌ای از تقابل و جنگ نیست و تا جنگها هستند، ارتش‌ها هستند و تا ارتش‌ها هستند، هزینه‌های فراوان تراشیده خواهد شد و تا هزینه‌های نظامی تراشیده می‌شوند، فقرا و محرومان هستند و تا محرومان هستند، نارضایتی وجود دارد و تمرکز بشر را از آنچه که باید بر روی آن کار کند به دفاع یا حمله به هموعانش منحرف می‌کند و این‌ها همه به معنای فقر بیشتر مردم و گرفتن آزادی‌های آنها خواهد بود. همچنین به معنای از دست رفتن فرصت، برای جهش بزرگتر و سریعتر نوع بشر در حوزه‌های تکنولوژی می‌باشد. این فقر سبب نارضایتی و تصمیم‌گیری‌های بسیار نابجا خواهد شد زیرا که اغلب مردم فقیر تنها به فکر تأمین مایحتاج ضروری خویش هستند و نمی‌توانند به منافع جهانی بیندیشند. از طرفی مردم فقیر به دلیل نداشتن آموزش کافی راحتتر فریب می‌خورند و راه برای استثمار شدن توسط دیگر ملل، جهت غارت آنها و رفع نیاز موقت استثمارگران باز می‌شود. و این چرخه‌ی زشتی که ایجاد می‌شود، چیزی جز حماقت محض گونه‌ی ما نیست!

مایلم برای تنوع، به سخنان یک آزادیخواه فضانورد گوش بدهیم. اولین انسانی که روی ماه قدم گذاشت. بیایید به اولین احساس یک قلب سرشار از انسانیت بر روی ماه، گوش جان و احساسمان را بسپاریم:

« من آدم حساسی نیستم ...وقتی خانه والدینم را ترک کردم، گریه نکردم. وقتی گریه ام مرد، گریه نکردم. وقتی در ناسا کار پیدا کردم گریه نکردم و حتی وقتی روی ماه پا گذاشتم گریه نکردم. اما وقتی از روی ماه به زمین نگاه کردم بغضم گرفتم، با تردید با پرچمی که بنا بود روی ماه نصب کنم، بازی کردم. از آن فاصله رنگ و نژاد و ملیتی نبود، ما بودیم و یک خانه گرد آبی، با خودم گفتم انسان‌ها برای چه می‌جنگند؟! »

انگشت شصتم را به سمت زمین گرفتم و زمین با آن عظمتش پشت انگشتم پنهان شد و من با تمام وجود اشک ریختم.

(نیل آرمسترانگ) «

درود بی پایان ما آزادیخواهان بر تو ای نیل آرمسترانگ بزرگ، البته که برای آن اولین قدم کوچکت بر روی ماه ارزش بسیاری قائل هستیم اما بیشتر از آن، بخاطر آن اولین قدم بزرگ احساسات، که در میان آن ترس‌ها، برخورد با ناشناخته‌ها و محو زیبایی‌های فضا شدن، با تردید به پرچم وطن، به یکپارچگی زمین می‌اندیشد و برای یکپارچگی زمین می‌گرید و حسرت صلح را برای انسان‌ها دارد، ارزشی ویژه قائل می‌شویم. حقیقتاً که قلب زلالت، لیاقت و شایستگی اولین قدم گذار ماه بودن را داشته است و شاید به همین دلیل بوده که ماه زیبا، تو را به نمایندگی از طرف همه‌ی ما پذیرفته است. درود بر تو!

در ادامه بحث توجه کنیم که ما می‌توانیم و می‌بایست پتانسیل کل کره‌ی زمین را صرف افزودن بر قدرت علمی و دانش خویش نماییم که سبب شناخت بهتر از گیتی و نیز بهره‌برداری موثرتر از آن شود و بتوانیم از آسیب به محیط زیست در سطح جهانی و حتی در دیگر کرات با توجه به پیشروی ما به آن‌ها، جلوگیری کنیم و به بهترین شکل از منابع موجود استفاده کنیم. بتوانیم برنامه‌های بسیار دقیق علمی جهت کنترل جمعیت یا حتی کاهش جمعیت داشته باشیم و به صورت یکپارچه و دوش به دوش یکدیگر، برای حوادث و خطرات احتمالی آینده آماده شویم و سرعت رشد علمی خویش را برای هر گونه تقابل با بیگانگان احتمالی در آینده بالا ببریم.

شاید در درون ذهن برخی از شما خوانندگان محترم ندایی بیاید که این کتاب چه می‌خواهد بگوید؟ آیا این یک کتاب علمی تخیلی است؟ آیا این‌ها همه رویا پردازی است؟ و این کتاب در جواب به آن ندا می‌گوید کاش حداقل یکی از سرخپوستان نیز تخیل کریستف کلمپ را می‌کرد و دیگران به آن تخیل اهمیت می‌دادند. البته شاید چندتایی از آنها اینکار را کرده باشند، ولی کسی به آنها گوش نداده باشد. نمی‌دانم. بگذریم.

موضوع چه بود که به اینجا کشیده شد؟ بله در خصوص یکپارچگی زمین و حذف کشورها و بخصوص دولت‌های سیاسی آنها سخن می‌گفتیم که سر از قاره‌ی سرخ آمریکا و فضا درآوردیم.

اکنون با این مقدمه، بر لزوم حرکت به سوی جهانی یکپارچه و حذف کلیه‌ی مرزها تأکید ورزیده و امیدواریم به کمک دموکراسی لایه‌ای و آنچه در این کتاب آورده شده، در مرحله‌ی بعدی به حذف قوانین متفاوت و رسیدن به یک قانون، یک کشور، یک زبان (خیلی مهم!) دست یابیم و بعد از مدتی به تدریج یک فرهنگ و یک تمدن و یک تاریخ داشته باشیم. دلیل این توضیحات بیشتر آن بود که تا کسی از این منظر به موضوع ننگرد، احتمالاً نتواند اهمیت یکپارچگی زمین را درک کند. مطالب این فصل راهکارها و گام‌هایی را برای تغییرات بنیادین در سرتاسر جهان پیشنهاد می‌دهند و تا کسی ارزش این تغییرات و نتیجه‌ی نهایی را در نظر نگیرد، متوجه نمی‌شود چرا برخی از این تغییرات با وجود دشواری زیاد، لازم است.

1.1.3 - گام‌های حرکت به سمت یکپارچگی زمین:

این تصور نادرست وجود دارد که یکپارچگی زمین با منافع افراد ثروتمند یا قدرتمند فعلی، در تضاد است اما روی سخن کتاب با این افراد است و آن‌ها موثرترین افراد برای تغییر جهان کنونی هستند. صاحبان قدرت و ثروت معمولاً از دیگران باهوش‌تر و با پشتکار بیشتر و شجاع‌تر بوده‌اند. آن‌ها تا کنون مدلی مناسب نیافته‌اند که حداقل از نظر تئوری دارای استحکام کافی جهت برقراری نظم در سرتاسر جهان باشد، لذا هنوز در این مسیر اقدامی نکرده‌اند. اما اینک، دموکراسی لایه‌ای به دلیل داشتن ساختاری مناسب، امید دارد که بتواند مورد توجه آنان قرار گیرد. در اینکه منافع همگان از جمله منافع ثروتمندان، در جهانی امن‌تر و ثروتمندتر، بیشتر حفظ خواهد شد شکی نیست و نیازی به آوردن دلیل ندارد. کیست که نداند وقتی که همه جای جهان امن باشد، برای من و خانواده‌ی من نیز امنیت بیشتری وجود دارد؟ کیست که نداند وقتی که همه‌ی مردم ثروتمندتر باشند، کسب و کار من نیز بهتر خواهد بود؟ کدام سازنده و یا فروشنده اسلحه است که نداند، هنگامی که جنگ‌ها نباشند، با سرمایه‌ای که از فروش سلاح تا کنون اندوخته است می‌تواند در موضوعاتی علمی مانند واکنس‌سازی و داروسازی سرمایه‌گذاری کند و سلاح‌هایی بسیار مخوف بر علیه بیماری‌ها بسازد و به مراتب درآمد بیشتری کسب نماید؟ حتی نیاز به تغییر شغل نیست، کفایت سلاح را برای دشمن دیگری بسازید.

پس بر خلاف جبهه‌گیری‌های نادرست بسیاری از روشنفکران، مؤلف این کتاب بی‌هیچ غروری، جهت ایجاد یک تغییر اساسی در جهان، دست‌یاری به سوی تمام صاحبان قدرت و ثروت دراز نموده و به نمایندگی از طرف تمام بیچارگان و فقرا و بیماران و آوارگان جنگ‌ها و کودکان کار از آن‌ها تقاضای یک تصمیم اساسی در زندگیشان را دارد. تصمیمی که نقطه‌ی عطف زندگی بشر خواهد بود. بیایید در کنار یکدیگر و زیر یک چتر منطقی؛ به نام دموکراسی لایه‌ای؛ دنیایی زیباتر برای تمام انسان‌ها بسازیم. حتی اگر تحت مدلی منطقی، غیر از مدل دموکراسی لایه‌ای، چنین تصمیمی گرفته شود باز هم نگارنده حامی آن خواهد بود و نیت و هدف و عزم انجام این تغییر مهم است.

برای رسیدن به این هدف، با استفاده از ابزار دموکراسی لایه‌ای گام‌های زیر پیشنهاد یا پیشبینی می‌شوند:

i. ارتباط بین همفکران؛ گام نخست آن است که ما و تمام افرادی که این هدف، یعنی یکپارچگی زمین؛ و اهمیت آن را درک کرده ایم، یکدیگر را بیابیم و با یکدیگر ارتباط برقرار کنیم.

ii. مدل دموکراسی لایه‌ای را در بین خویش به عنوان یک جامعه جهانی کوچک پیاده‌سازی کنیم. دانای اول را یافته و تحت اوامر او پیش می‌رویم. اما نگارنده گام‌هایی را بعنوان توصیه در ادامه مطرح می‌کند.

iii. در اولین فرصت، از بخش پشتیبانی‌های مالی اعضاء نرم‌افزار مناسبی برای دموکراسی لایه‌ای در سطح جهان نگاشته شود. ایجاد بسترهای مبتنی بر اینترنت به ویژه سیستم‌های بلاک_چین به منظور سرعت بخشیدن به پیاده‌سازی در دیگر کشورها

iv. همچنان که در حال جذب افراد بیشتر به جامعه ی خویش از تمام کشورها و نژادها هستیم، سعی می‌کنیم که دارای صدایی قویتر در رسانه‌ها و در مجامع بین‌المللی باشیم.

v. سرمایه‌گذاری‌های مالی مناسبی که بتواند جامعه ی اولیه ی دموکراسی لایه‌ای را تأمین نماید در سرتاسر دنیا با اولین کمک‌های خیرخواهانه ی اعضاء انجام می‌دهیم.

vi. با دادن اطلاع به مردم تمام کشورها، سعی می‌کنیم که جهان را متوجه این مدل و اهمیت یکپارچگی زمین نماییم.

vii. تشویق کشورهای مختلف برای پیاده‌سازی دموکراسی لایه‌ای و حمایت از اولین کشورهایی که در این راه گام برمی‌دارند.

viii. به محض اینکه اولین کشور ساختار دموکراسی لایه‌ای را پیاده‌سازی نمود، سعی می‌کنیم کشورهای همسایه را به اینکار تشویق کنیم. در صورت موفقیت تلاش برای ادغام آن دو را شروع خواهیم کرد. این روند را تا یکپارچگی تمام زمین ادامه می‌دهیم.

ix. نگارنده حدس می‌زند که دموکراسی لایه‌ای در مسیر گسترش خویش به کشورهای غیر دموکراتیک، باعث انواع انقلاب‌ها و دگرگونی‌های اجتماعی می‌شود. باید صبور بود و این مرحله‌های گذار را تحمل نمود. متأسفانه خون و خونریزی‌های آزادی‌ها بوده است. دو کشور دارای دموکراسی لایه‌ای هیچ‌گاه وارد جنگ نخواهند شد، زیرا هرگز مردم واقعی تصمیم جنگ نخواهند گرفت ولی ممکن است که کشورهای دارای دموکراسی لایه‌ای به تدریج که در یکدیگر ادغام می‌شوند و گسترش می‌یابند، به برخی کشورهای دیکتاتور زده برخورد کنند که چاره‌ای جز جنگیدن و آزادی مردمان آن کشورها از چنگال دیکتاتورها نباشد. نگران نتیجه نبرد نیستیم زیرا که قطعاً کشور دارای دموکراسی لایه‌ای سرعت تکنولوژی و فناوری‌هایش، به مراتب برتر از یک کشور دیکتاتور زده خواهد بود و کادر رهبریش قابل مقایسه با یک کشور دیکتاتوری نیست اما نگران خون و خونریزی باید باشیم که متأسفانه پیشاپیش می‌دانیم دیکتاتورها چاره‌ای جز این را باقی نخواهند گذاشت. لذا نگارنده پیشنهاد می‌دهد که تمام کشورهایی که دموکراسی لایه‌ای را پیاده کرده‌اند، حتی اگر قصد ادغام در کوتاه مدت را ندارند، بلافاصله با یکدیگر از نظر نظامی متحد شوند. منظور اتحادی همچون ناتو است.

1.1.4 - مسائل در هنگام یکپارچگی کامل زمین:

از لحظه‌ای که دموکراسی لایه‌ای، کل زمین را به صورتی یکپارچه درآورد، نیازها و مسائل زمین متفاوت خواهند بود و لذا مدل دموکراسی لایه‌ای باید از هم اکنون بتواند به آن چالش‌ها نیز پاسخ‌هایی معقول بدهد. شاید کسی بگوید بگذارید اول کره زمین یک کشور متحد و یکدست شود و مرزها برداشته شود آنگاه به مسائل آن زمان نیز فکر خواهیم کرد. پاسخ خیر است. زیرا اول آنکه برخی از چالش‌های اساسی آن زمان، اگر از اکنون بررسی نشوند ممکن است که همان چالش‌ها مانع متحد شدن کل زمین گردند. به عبارت دیگر اگر هم اکنون راه حلی مناسب برای آن چالش‌ها؛ حداقل در حوزه‌ی نظری و تئوری نیابیم ترس از همان چالش و مسئله‌ی حل نشده، و یا ترس ناشی از مبهم بودن و عدم

بررسی چالشهای آینده، بهانه‌ی خوبی برای توقف و درجا زدن اجتماع بشری و عدم سرمایه‌گذاری کافی می‌گردند. زیرا تا آنجا که نگارنده تجربه و درک کرده است گونه‌ی ما از نظر رشد اجتماعی بسیار کند عمل می‌کند.

دوم آنکه اگر آن چالشهای پیش رو را از اکنون تا آنجایی که ذهن نوابغ ما قدرت دارند پیشبینی نکنیم آنگاه برای رسیدن به آنها با هر مدلی که پیش برویم، احتمال آنکه در لحظه‌ی رویارویی با آن چالشها، دریابیم که برای رسیدن به آن هدف بزرگ، نمی‌بایست از این مسیر و این مدل پیش می‌رفتیم، بسیار زیاد است. بعبارت دیگر برخی مدلها شاید در ظاهر راحتتر باشند ولی خود آن مدل، مشکلات جدی برای آینده به وجود آورد که چون هنوز به شیوه‌ی آن مدل زمین یکپارچه نشده، مشکلات آن مدل یکپارچه سازی نیز در سطح یکپارچگی زمین بدرستی دیده نمی‌شوند و لذا در زمان یکپارچگی (با فرض این که چنین مدلی بتواند به یک یکپارچه سازی مناسب برسد که بعید است) احتمال از دست رفتن یکپارچگی بالا می‌رود.

برخی از چالش‌های نسبتاً واضح در اینجا مطرح می‌شوند به این امید که دیگر آزادیخواهان نیز اندیشیده و این لیست را کاملتر نمایند.

1.1.5 - برخی چالش‌ها و پاسخ‌ها:

1.1.5.1 - سؤال:

با نبود ارتش‌ها، جهان ناامن خواهد شد و شورش‌ها به وجود می‌آید.

پاسخ: قرار نیست چون کشورها نیستند نیروی پلیس و نیروی انتظامی نیز نباشد. ارتش نیروی نظامی است که برای نبرد در مقابل دیگر ارتش‌ها ایجاد شده است. اما پلیس‌ها و نیروهای ضدشورش با قدرت بیشتری و به شکلی کاملاً علمی ایجاد شده و امنیت مردم جهان را رصد و از آن پاسداری می‌کنند. توجه داریم که منظور از شورش تظاهرات مردمی نیست، بلکه اقدام‌های مسلحانه تبهکاران و قاچاقچیان مد نظر است. بعید است که در دموکراسی لایه‌ای واقعی تظاهرات مردمی داشته باشیم اگر چه که این روش برای بیان خواسته‌ها همچنان وجود خواهد داشت و نمی‌بایست از شکل مسالمت آمیز آن جلوگیری شود.

1.1.5.2 - سؤال:

دانای اول برای جهان یک نفر است، و امکان اینکه او به منطقه‌ی زادگاهش توجه بیشتری نماید بسیار بالاست.

پاسخ: خیر زیرا در مدل دموکراسی لایه‌ای دانای اول با انتخاب لایه‌های پایین‌تر مانند مشاوران و قانون‌گذاران برگزیده می‌شود و تحت مشاوره و درخواست از آن‌هاست. مردم نیز اگر از عمل کرد هر یک از آنان ناراضی باشند، بلافاصله می‌توانند آن‌ها را حذف نمایند. لذا احتمال به وجود آمدن چنین حالتی در دموکراسی لایه‌ای پایین است.

البته این مانند آن است که بگوییم رئیس جمهور منتخب در دموکراسی ضعیف، از یک شهر خاص است آیا او به آن شهر امتیاز خاصی می‌بخشد. که متأسفانه در این حالت معمولاً باید پاسخ مثبت بدهیم!

همچنین این حس وطن‌پرستی در دموکراسی لایه‌ای منطبق بر این کتاب، برای کمتر از یک نسل وجود خواهد بود. در نسل‌های بعدی که کشوری نیست تا چنین دیدگاهی وجود داشته باشد. همگان حس مشابهی را نسبت به زمین خواهند داشت. اگر برای این مدت کوتاه یک نسل نیز حداکثر دانای اول مقداری امتیاز به زادگاه خود بدهد باز هم ضررش کمتر از نبود یک سیستم حکومت یکپارچه‌ی حکومتی برای کل کره‌ی زمین است.

2 1 - فصل دوازدهم: اثرات دموکراسی لایه‌ای بر جهان

1.1 2 - مقدمه:

پیش‌بینی دقیق تأثیر دموکراسی لایه‌ای بر جهان ممکن نیست اما به حتم و یقین اثراتش شگرف خواهد بود. تغییرات و تأثیرات دموکراسی لایه‌ای کمتر از تغییرات و تأثیرات دموکراسی ضعیف در ابتدا و آغاز کارش نخواهد بود. همان‌طور که می‌دانیم، هنگامی که اولین بار در بریتانیا، دموکراسی ضعیف اولیه‌ای برقرار شد، آنچنان نتایج درخشانی داشت که به تدریج تمام کشورهای دیگر به سمت آن متمایل شده‌اند و هنوز بسیاری از ملت‌های جهان در آرزوی رسیدن به آن دموکراسی ضعیف و نتایجش، تلاش‌ها و جانفشانی‌ها می‌کنند. آخرین نمونه‌هایش اتفاقاتی که در بهار عربی شاهد بودیم و بسیاری موارد دیگر که هنوز به ثمر ننشسته‌اند.

برتری دموکراسی ضعیف نسبت به سیستم‌های پادشاهی گذشته به دلیل میزان آزادی بیشتری بود، که به جامعه می‌داد. البته مفهوم آزادی همان مفهومی است که در فصل دوم این کتاب تعریف شده است. بدیهی است که در مقایسه با دموکراسی ضعیف، دموکراسی لایه‌ای به مراتب آزادی بیشتری را به ارمغان می‌آورد و از این جهت غیرقابل مقایسه هستند.

از طرفی تقریباً هر اشکال و ایرادی که به دموکراسی لایه‌ای وارد باشد، بلافاصله به همان شدت و در اغلب موارد با شدتی بیشتر به دموکراسی‌های ضعیف نیز وارد خواهد شد. عبارتی دیگر، دموکراسی لایه‌ای کمترین اشکالات را نسبت به سیستم‌های کنونی دارد.

پس نتیجه می‌گیریم که تأثیرات مثبت دموکراسی لایه‌ای نیز به مراتب بیشتر باشد و تغییراتی که در ابتدای کار خویش به وجود خواهد آورد به مراتب بیشتر از تغییراتی باشد که دموکراسی ضعیف در ابتدای کار خویش بر جای گذاشت.

با توجه به این مطالب، به نظر می‌رسد که اولین کشوری که بتواند مانند بریتانیای آن روزگار عمل نماید و دموکراسی لایه‌ای را پیاده‌سازی کند، در مسائل اقتصادی و علمی و سیاسی چنان دچار تحول مثبت و خیره‌کننده‌ای خواهد شد که دیگر ملت‌ها، خواسته یا ناخواسته به عنوان الگویی موفق در پی رسیدن به آن خواهند بود.

همچنین از آنجایی که دموکراسی لایه‌ای، ساختاری نو و جدید است که براحتی قابل پیاده‌سازی است، فرصتی تازه و مناسب برای کشورهای در حال توسعه و عقب‌مانده می‌باشد که به دنبال راه برون‌رفتی از شرایط کنونی خویش هستند. آن‌ها با پذیرش دموکراسی لایه‌ای می‌توانند به یکباره جهشی مثبت داشته باشند و تمام عقب‌ماندگی‌های گذشته که ناشی از استثمار و استعمار پیشین است را پشت سر بگذارند.

2.1 2 - مزایای دموکراسی لایه‌ای

برای اینکه مزایای دموکراسی لایه‌ای را به درستی درک کنیم، خوب است که ابتدا مزایایی که یک دموکراسی ضعیف به جامعه می‌دهد را برشماریم و ببینیم که در این موارد، دموکراسی لایه‌ای چگونه عمل می‌کند. سپس مراجعه‌ای به معایب دموکراسی ضعیف داشته باشیم و ببینیم که عمل کرد دموکراسی لایه‌ای در آن موارد چگونه است. برخی از مزایا نیز مختص دموکراسی لایه‌ای است که دموکراسی ضعیف از آن‌ها برخوردار نمی‌باشد و آن‌ها را در انتها بررسی خواهیم کرد.

1.2.1.2 - بررسی مزایای دموکراسی ضعیف در دموکراسی لایه‌ای

بی اغراق تمام مزایای موجود در دموکراسی ضعیف با کمیت و کیفیت بالاتری در دموکراسی لایه‌ای وجود دارند. جهت اثبات این مطلب، اهم مزایای دموکراسی های ضعیف را برمی شماریم.

2.1.2.1.2 - انتقال قدرت به صورت مسالمت آمیز:

قبل از وجود دموکراسی های ضعیف، سیستم‌های شاهنشاهی حاکم بوده است و در صورتی که مردم از آن پادشاهان ناراضی می شدند، ناگزیر میبایست دست به قیام مسلحانه بزنند و با قتل و کشتار حاکم بعدی انتخاب می شد. دموکراسی های ضعیف این حداقل را فراهم آوردند که تا حدود زیادی تغییر قدرت از شخصی به شخص دیگر و از دیدگاهی به دیدگاه دیگر بدون خشونت صورت پذیرد.

این مزیت در دموکراسی لایه‌ای به وضوح بهتر دیده می شود. در دموکراسی لایه‌ای تقریباً به صورت لحظه‌ای و در کمتر از یک روز، مردم یک جامعه می‌توانند تغییر نظر داده و صاحب قدرت را بدون کمترین خشونتی تغییر دهند. در این مورد از دموکراسی ضعیف پیشی گرفته است و بر خلاف دموکراسی ضعیف که انتقال قدرت هر چند سال یکبار میسر است، انتقال قدرت به زمان خاصی وابسته نیست و تنها به اراده ی مردم وابسته است.

بعلاوه در دموکراسی ضعیف، حتی همان انتقال قدرت مستلزم مراسم پرهزینه ی تبلیغات نامزدها و مناظره ها که گاهی اوقات با خشونت گفتاری همراه است. در پایان نیز، رأی گیری و شمارش آراء را داریم که معمولاً پر از حاشیه هایی مانند انواع شایعات تقلب و ... است. خوشبختانه انتقال قدرت در دموکراسی لایه‌ای بدون هزینه ی خاصی و بدون هیاهو و صرفاً با مراجعه ی افراد به یک دفتر ساده و حتی شاید یک نرم‌افزار بر روی گوشی موبایلشان، صورت می پذیرد.

2.1.2.1.2 - جلوگیری از ایجاد دیکتاتور:

محدودیت زمانی که معمولاً در دموکراسی های ضعیف بین ۴ تا ۶ سال برای انتخاب مردم در نظر گرفته شده است سبب می‌شود تا کسی به فکر دیکتاتور شدن نباشد. البته همچنان این انتقاد وارد است که در همین مدت ممکن است فردی دچار خودکامگی نسبی شود و یا با داشتن اهرم‌های قدرت در این مهلت زمانی، شروع به ایجاد برخی تغییرات قانونی جهت حفظ و ابقای خویش در دوره های بعدی نماید. چنان که در برخی کشورها شاهد آن هستیم.

در دموکراسی لایه‌ای به هیچ عنوان جایی برای دیکتاتوری وجود ندارد، زیرا هر لحظه تصمیم گیر مردم هستند و قانون گذار مردم هستند و حتی اگر از موضوع قانون گذاری توسط مردم نیز صرفنظر کنیم باز هم ساختار دموکراسی لایه‌ای به گونه‌ای چیده شده است که جایگاه دانای اول و دیگر برگزیدگان به رأی لحظه‌ای مردم وابسته شده است و این موضوع اجازه نمیدهد تا حتی فکر دیکتاتور شدن در ذهن کسی خطور کند.

2.1.2.1.2 - اهمیت به نظر شهروندان:

در دموکراسی ضعیف معمولاً احزاب وجود دارند. در این نوع از دموکراسی به دلیل اینکه همواره احزاب و گروه‌های سیاسی نیاز به رأی مردم دارند، هنگامی که در انتخابات پیروز شده و نماینده ی آنها پست کلیدی را تصاحب می کند، سعی می‌کنند آن نماینده را مجبور به اهمیت دادن به نظر شهروندان کنند. به عبارتی دیگر افراد منتخب به خاطر حفظ منافع حزب از طرف حزب تحت فشار هستند تا برای منافع شخصی خویش تخلفی نکنند.

در دموکراسی لایه‌ای بر خلاف دموکراسی ضعیف که هر چند سال به رأی مردم نیاز پیدا می‌کنند نیاز به رأی مردم، لحظه‌ای است و لذا بدیهی است که اهمیت به نظر مردم نیز بیشتر از پیش خواهد بود. با اینکه در این نوع از دموکراسی وجود و فعالیت احزاب ممنوع نیست ولی به دلیل ویژگی فوق به احتمال زیاد مردم نیازی به تشکیل حزب نبینند.

2.2.1.2 - بررسی معایب دموکراسی ضعیف در دموکراسی لایه‌ای

در انتهای فصل اول، معایب دموکراسی ضعیف که بیشتر ناشی از شیوه‌ی رأی‌گیری آن‌ها بود، را بر شمردیم. اکنون وقت آن است که با آوردن مجدد آن معایب، به بررسی آن‌ها در دموکراسی لایه‌ای بپردازیم.

2.2.1.2.1 - عدم توجه به ارزش رای و نظر خبرگان:

در دموکراسی ضعیف، رای و نظر بهترین اندیشمندان جامعه (یا نخبگان جامعه) با دیگر اقشار جامعه دارای ارزشی برابر می‌باشد. در حالی که واضح است و شکی در آن نیست که نظر خبرگان به ویژه در مورد مسائل حیاتی یک جامعه بر نظر دیگر افراد میبایست رجحان و برتری داشته باشد.

چنین نقص بزرگی به دلیل آن بوده است که در دموکراسی‌های ضعیف هیچ روش جداسازی و غربال نخبه‌ها و خبرگان واقعی مردم، بدون آنکه برای تک تک افراد حقوقی برابر قائل شوند، وجود ندارد در نتیجه ارزش بیشتر قائل شدن برای نظر افراد دارای تفکر سطح بالاتر، معادل پامال کردن حقوق مردم عادی انگاشته شده است زیرا در حقیقت هیچ متر و مقیاس مشخصی برای اثبات اینکه کسی در سطح بالاتر فکری است، وجود نداشته است.

اما در دموکراسی لایه‌ای این ایراد، برطرف شده است. دموکراسی لایه‌ای با ارائه‌ی یک شیوه‌ی دقیق، افراد نخبه را با قضاوت خود مردم در سطح و لایه‌ی بالاتری از داشتن حق تصمیم‌گیری قرار می‌دهد و به دانش و درک بهتر، بهای واقعی خویش را می‌دهد. از طرفی از آنجایی که همگان در ابتدا در یک سطح انگاشته شده و در شرایطی مساوی شروع به تلاش برای بالارفتن از لایه‌های سیاسی جامعه‌ی خویش می‌کنند، هیچ فردی در صحت بالاتر بودن افراد رده بالا و نخبه‌ها شک نمی‌کند.

2.2.2.1.2 - فریب اقشار کم تخصص جامعه:

به معنای باز بودن راه برای ورود افراد خودکامه از طریق تبلیغات سنگین و ابقای آن‌ها در پست‌های کلیدی آن‌هم به دلیل سوءاستفاده از یکسانی رای و امکان فریب اقشار کم تخصص جامعه توسط خودکامگان به روش‌های مختلف (همانطور که در سرتاسر دنیا شاهدیم!)

به تجربه دیده ایم که در دموکراسی ضعیف و بخصوص در کشورهای جهان سوم، این نوع از فریب پیوسته رخ می‌دهد و دلیل آن نقطه ضعف اساسی است که در ساختار دموکراسی ضعیف وجود دارد. به این معنا که اگر شما برای چند روز انتخابات بتوانید مرا فریب بدهید و رأی مرا از آن خود کنید، تا چندین سال برنده محسوب می‌شود زیرا من دیگر نمی‌توانم رأی خویش را تا رأی‌گیری بعدی تغییر دهم. اما در دموکراسی لایه‌ای چنین فریبی جایی ندارد. زیرا اگر عده‌ای نادان چنین قصدی را داشته باشند قطعاً به زودی متوجه می‌شوند که میبایست همواره در حال تبلیغ باشند! این به دلیل ماهیت رأی‌گیری در دموکراسی لایه‌ای و اینکه هر فردی می‌تواند رأی خود را در هر لحظه تغییر دهد می‌باشد. همانطور که می‌دانید در دموکراسی لایه‌ای، رأی‌گیری یک جریان پیوسته است و مقطعی نیست و در عمل، رأی‌گیری همواره برپاست و چون هر فریبی به زودی و نهایتاً در چند ماه، بر مردم آشکار می‌شود فریبکاران چاره‌ای ندارند جز اینکه مجدداً راه دیگری برای فریب بیابند و مدام هزینه کنند که این در عمل یعنی این نادانان ناخواسته به جامعه خدمت و هزینه‌ی آموزش جامعه را پرداخت کرده‌اند. بعد از مدتی جامعه در مقابل بسیاری از تکنیک‌های تبلیغی و فریب واکسینه می‌شود.

احتمال تقلب تقریباً صفر است زیرا:

i در هر گروه اعضا یکدیگر را به احتمال زیاد به صورت حضوری و فیزیکی ملاقات می‌کنند، و رأی داخل گروه‌ها برای اعضای آن‌ها مخفی نیست. هر فردی در هر لایه‌ای از دموکراسی لایه‌ای، می‌تواند صحت اعتبار جایگاه تمام اعضاء گروهی که عضو آن شده است را مورد نظارت قرار دهد تا از صحت رأی‌گیری اطمینان حاصل نماید. البته بدیهی است که میتواند صحت کلیه‌ی زیرگروه‌های خویش را نیز نظارت کند.

ii. اعضاء هر گروهی سرگروه خود را می‌شناسد و از خود آن هاست و منافع او جز منافع اعضاء گروهش نیست که قصد یا نیت تقلب داشته باشد.

iii. تقلب در هر لحظه‌ای که بر اعضای گروه آشکار شود قابل برگشت است و لذا هیچ‌کس خود را برای هیچ دچار زحمت نمی‌کند.

iv. تقلب باید در سطح انبوه رخ دهد تا بر نتایج سیاسی یک جامعه تأثیر داشته باشد که از آنجایی که تأثیر بر جامعه نیازمند زمان است و از طرفی زمان سبب افشای هر نوع تقلب دسته‌جمعی می‌گردد. عملاً انگیزه‌ای برای متقلبان باقی نمی‌ماند و این از برتری‌های دموکراسی لایه‌ای است که توانسته است نگاه و منظر افراد و منافع آن‌ها را از تقلب به سمت توسعه و رشد جامعه تغییر دهد.

2.1.2.3 - عدم امکان شناخت کافی و تحقیق و تفحص مناسب در مورد نامزدها:

در دموکراسی ضعیف، به دلیل بزرگی و وسعت جمعیت در اغلب جوامع کنونی بشر، امکان شناخت افراد خبره که برای پست‌های کلیدی انتخاب می‌شوند، توسط تمام رای دهندگان وجود ندارد و اکثریت رای دهندگان می‌بایست با حدس و گمان (نبود تخصص را نیز فراموش نکنیم) و یا متاسفانه براساس سلايق شخصی و احساسات رای بدهند. همچنین بدیهی است و نیازی به ذکر دلیل نیست که اکثریت افراد جامعه حوصله و فرصت تحقیق و تفحص در خصوص کاندیدها را ندارند.

با توجه به شیوه‌ی رأی‌گیری در دموکراسی لایه‌ای واضح است که شناخت افراد خبره در سطح یک جامعه‌ی چند میلیونی و یا چند صد میلیونی به شناخت خبره در یک گروه ۱۰ نفره از دوستان و آشنایان که تا حدودی هم‌سطح می‌باشند، تقلیل یافته است.

2.1.2.4 - عدم انعطاف سیستم رأی‌گیری در تغییر افراد انتخاب شده:

در دموکراسی ضعیف، برای پست‌های کلیدی مانند ریاست جمهوری، زمان مشخص و ثابت تعیین شده است و در این بازه‌ی زمانی ثابت، تغییر فرد برگزیده شده آسان نیست. درست است بازه‌های زمانی ثابت مذکور (از قبیل ریاست جمهوری که معمولاً ۴ یا ۵ ساله است) بدلیل محدود کردن فرد صاحب پست و جلوگیری از دیکتاتوری وی در نظر گرفته شده است ولی خود همین بازه هم بدون شک، زمانی طولانی است که با توجه به قدرت فوق‌العاده‌ای که در تصدی این قبیل پست‌ها وجود دارد، امکان اینکه صرفاً یک انتخاب اشتباه مردم (که همانطور که قبلاً توضیح داده شد بدلیل تبلیغات و باندبازی و ... بعید هم نیست) منجر به چندین سال پشیمانی و یا خسارت به جامعه گردد وجود دارد. عملاً تغییر پست‌های کلیدی مانند رئیس‌جمهور و نخست‌وزیر و پست‌های مشابه یا غیر ممکن است و یا هزینه‌ی زیادی مانند تظاهرات و شورش و ... برای جامعه دارد.

همانطور که دیدیم دموکراسی لایه‌ای از این نظر بسیار منعطف و چالاک است. کافی است که امروز نظر اکثر مردم تغییر کند، با مراجعه به دفتر دموکراسی لایه‌ای نزدیک منزلشان بالاترین مقام سیاسی را با سرعت چند ساعته تغییر خواهند داد.

2.1.2.5 - عدم امکان جایگزینی فرد توانمندتر به جای صاحب پست کنونی:

در دموکراسی ضعیف و در ادامه‌ی ایراد قبلی، می‌توان تأکید کرد که چه بسا بعد از انتخاب فرد برای یک پست کلیدی، مردم به نحوی فرد بهتری را بیابند و یا بشناسند، تغییر صاحب پست کلیدی، علی‌رغم تغییر تصمیم اکثریت ممکن نیست و باعث تصمیم‌گیری‌هایی برخلاف تأیید اکثریت شده که صریحاً در تناقض با آزادی است.

باز هم به همان دلیل چالاک‌ی عکس این موضوع در دموکراسی لایه‌ای صادق است و به نقطه‌ی قوت تبدیل می‌شود.

2.2.1.2 - عدم نگهداشت سرمایه های انسانی و استفاده از بهترین نخبگان:

از آنجایی که پست‌های کلیدی مانند ریاست جمهوری از دشوارترین پست‌ها می‌باشند و احتمالاً هیچ انسانی نمی‌تواند در زمانی اندک بر آنها مسلط شود و چه بسا که فردی بعد از چندین سال ریاست جمهوری، اکنون بسیار توانمندتر و مجرب در به انجام رساندن وظایف این پست شده ولی محدودیت‌های ناشی از سیستم رای‌گیری دموکراسی ضعیف و ترس بی‌مورد این قبیل سیستم‌ها و عدم وجود مکانیزم مناسب جهت جلوگیری از این قبیل ترسها (ترس از دیکتاتوری) باعث حذف وی می‌گردد.

از دیگر نقاط قوت برجسته دموکراسی لایه‌ای حفظ سرمایه های انسانی به موازات جلوگیری از مستبد شدن آن هاست. همانطور که دیدیم در دموکراسی لایه‌ای زمان برای افراد لایق محدودیت نیست، بلکه رضایت‌مندی مردم شرط اصلی بقا در حکومت است.

2.2.1.2 - عدم برنامه‌ریزی بلند مدت و ضمانت اجرایی آن:

ممکن است فردی حتی بعد از ۸ یا ۱۰ سال همچنان محبوب و مورد علاقه و انتخاب اکثریت مردم باشد ولی محدودیت‌های قانونی او را حذف می‌کند. همچنین وجود محدودیت‌ها سبب می‌شود که بخش عمده ای از فکر و اندیشه اغلب رئیس جمهورها صرف ایجاد بستر مناسب برای انتخاب شدن در دور بعدی و یا برنده شدن حزب شان گردد و نه کار برای جامعه شان - زمانی که بدلیل محدودیت باید بروند و می‌دانند که ماندگار نیستند جرات شروع برنامه‌های بلندمدت را ندارند زیرا منطقاً نیز هیچ ضمانتی جهت اجرای آنها نخواهد بود. دغدغه های کلیشه ای که به شدت در دموکراسی ضعیف وجود دارند و تقریباً کل کابینه ی دولت ها بخصوص در انتهای دوره ی اول ریاست جمهوری، به فکر پیروزی در انتخابات دوره ی دوم هستند. این موضوع تا آنجایی مشخص است که بسیاری از سیاست مردان هیچ قرارداد یا مذاکره ی جدی با کشوری که در پایان دوره ی انتخابات خویش است برقرار نمی‌کنند و این موضوع در حقیقت از اعتبار و مدت پایداری قراردادهای و پیمان های بین‌المللی نیز تا حدود زیادی می‌کاهد.

با توجه به توضیحات مورد قبل در خصوص نگهداشت سرمایه ای انسانی و حفظ جایگاه سیاسی افراد لایق در دموکراسی لایه‌ای، این افراد دغدغه های که در دموکراسی ضعیف از این جهت وجود دارد را نخواهند داشت. کسی در دموکراسی لایه‌ای نگران دور بعدی انتخابات نیست!

2.2.1.2 - کند بودن تصمیم گیری ها و اجرای آن‌ها:

بر خلاف شیوه‌های دیکتاتوری که یک فرد تصمیم گیرنده است و می‌تواند تصمیم هایش را به سرعت اجرا نماید، در دموکراسی ضعیف معمولاً تصمیم گیری ها و اجرای آنها تا حدودی کندتر است.

همانطور که دیدیم، در دموکراسی لایه‌ای یک نفر به نام دانای اول در راس هرم قدرت سیاسی قرار می‌گیرد. لذا مزیت سیستم‌های دیکتاتوری و پادشاهی را از جهت سرعت اجرا دارا خواهد بود.

2.2.1.2 - عدم توجه به حقوق اقلیت‌ها و استبداد اکثریت:

در دموکراسی های ضعیف، معمولاً حقوق اقلیت‌ها پایمال می‌شود. قوانین به نفع اکثریت و بی توجه به اقلیت‌ها نگاشته می‌شوند. امکان ایجاد قانون های اساسی مختلف و موازی و در عین حال یکپارچه که بتواند توسط خود اقلیت‌ها نگاشته شود و مانع تمایل آن‌ها به استقلال گردد، وجود ندارد یا دشوار است.

برعکس در دموکراسی لایه‌ای قانون اساسی با انتخاب خود اقلیت‌ها و به تدریج و از پایین به بالا ساخته می‌شود و این در حالی است که یکپارچه و مستحکم است.

2.2.1.2 - عدم امکان اثرگذاری نظرات مردمی در تصمیم گیری ها:

نظام تصمیم گیری های دموکراسی های ضعیف چابک نبوده و اعمال نظر مردم به زمان زیادی نیاز دارد زیرا ابزار و روشی برای انتقال نظرات پس از رأی گیری و انتصاب، وجود ندارد. معمولاً منشاء تظاهرات، اعتراضات، اعتصابات در جوامع دموکراسی ضعیف در این مورد می‌باشد.

از آنجایی که در دموکراسی لایه‌ای اهرم پر قدرت تغییر رأی همواره در دست مردم بوده و به صورتی پیوسته در جریان است حاکمان خودکار و حتی بدون درخواست مردم به دنبال یافتن بهترین تصمیمی که آن‌ها را خوشنود کند، خواهند بود. کافی است که یکی از حاکمان در این مورد غفلت کند، تا رقیبش بلافاصله جایگزینش شود لذا در دموکراسی لایه‌ای برعکس حاکمان به سراغ مردم می‌آیند و نیازی نیست مردم به خیابان‌ها بریزند تا صدایشان را به گوش حاکمان برسانند و انصاف نیز همین است زیرا حکومت در حقیقت متعلق به مردم است و مالک واقعی قدرت مردم هستند و لزومی ندارد که مالک برای ستاندن حق خویش به التماس از کارمندان خویش فریاد بکشد!

2.1.2.3 - بررسی مزایای ویژه دموکراسی لایه‌ای:

2.1.2.1.3 - تشویق مردم به مشارکت سیاسی:

وقتی که اساس حرکت به سمت بالای سیاستمداران، حضور بیشتر و مداوم مردم در گروه‌ها باشد قطعاً آن‌ها بر این موضوع تمرکز می‌کنند و ساختار دموکراسی لایه‌ای نیز به عمد به گونه‌ای جذاب طراحی شده است تا مردم از حضور در آن لذت ببرند. لذا قطعاً باعث تشویق دیگر افراد که انگیزه‌ی مشارکت در امور سیاسی را ندارند نیز خواهد شد و این مشارکت سیاسی عمومی را بالا خواهد برد.

2.1.2.2.3 - شفافیت بالا در دموکراسی لایه‌ای:

در دموکراسی لایه‌ای برای اینکه بفهمید چرا تصمیم خاصی گرفته شده است، نیازی به تجزیه و تحلیل اخبار در رسانه‌ها توسط کارشناسان نیست. کافیست از سرگروه خود بپرسید. او احتمالاً از سرگروه خود در لایه‌ی بالاتر سؤال می‌کند و پاسخ شما در کمتر از چند ساعت داده خواهد شد. اوج پاسخگویی مسئولان به مردم را در این مدل خواهیم داشت.

2.1.2.3.3 - مرحله‌ای بودن کسب قدرت در دموکراسی لایه‌ای:

ویژگی دموکراسی لایه‌ای کسب مرحله به مرحله‌ی قدرت است و این به خاطر ساختار لایه‌ای آن است. این حالت سبب می‌شود تا یکباره شخصی که در سطوح پایین‌تر مشق سیاسی نکرده است، به سطوح بالاتر نرود. اما گاهی اوقات در دموکراسی ضعیف شاهد آن هستیم که در میان ناباوری همه‌ی کارشناسان سیاسی، فردی ناپخته و ناآزموده زمان کشوری بزرگ و تمام مردم آن کشور را برای مدت طولانی ۴ سال به دست می‌گیرد.

2.1.2.4.3 - آموزش سیاسی مردم:

واضح است که دموکراسی لایه‌ای از همان مراحل استقرار اولیه منجر به بحث و گفتگو در موضوعات مختلف بین هم گروهی‌ها خواهد شد. در حالت استقرار نیز، کوچکترین تصمیمات کشوری نیز منجر به مباحثه‌ی داغ بین مردم چه در داخل گروه‌ها و چه در بین گروه‌ها خواهد شد. در حالی که در دموکراسی‌های ضعیف، معمولاً تصمیمات در سطح بالا گرفته می‌شود و مردم که نقدهایی دارند، به شکلی ناامیدانه از تأثیر صحبت‌هایشان به ایرادگیری در داخل تاکسی یا یک مهمانی می‌پردازند. این مباحثه‌ها در حقیقت سرمایه‌های فکری یک جامعه هستند که می‌توانند در جهت ارتقاء سطح درک عمومی و با تأثیرگذار شدن، باعث کاهش خطا در لایه‌های بالایی سیاسی شوند. خوشبختانه همانطور که ساختار دموکراسی لایه‌ای را مطرح کردیم، این مدل به بهترین شکل این سرمایه‌ی اجتماعی را فعال و پویا نموده و از آن بهره می‌جوید.

2.1.2.5.3 - تربیت زنان و مردان سیاستمدار:

در عمل فضای گروه‌های سیاسی که توسط دموکراسی لایه‌ای ایجاد می‌شود، بهترین مکان برای کشف و پیشرفت استعدادهای سیاسی جامعه است. این‌طور نیست که افراد به دلایل نسبتاً تصادفی یا به خاطر شغل و موقعیت پدر خویش فرصت ورود به باشگاه سیاستمداران جامعه را پیدا کنند. در مدل دموکراسی لایه‌ای هر نوجوان کوچکی احتمالاً از همان ابتدا در گروه‌های خانوادگی خویش، شنوده‌ی بسیاری از استدلال‌ها و مفاهیم سیاسی خواهد بود. از طرفی به راحتی می‌تواند اولین گام‌های کوچک سیاسی خویش را در کانون گروه خانوادگی که قطعاً حامی دلسوز او خواهند بود

بردارد و به مرور که با تجربه تر شد، به لایه‌های بالاتر می‌رود و به تدریج دوستان و یاران بیشتری می‌یابد که در مراحل بعدی حیات سیاسی خویش بر آن‌ها اتکاء نماید. چنین چیزی در دموکراسی‌های پیشین وجود ندارد و اگر نیک بنگریم از این نظر دموکراسی لایه‌ای بی‌نظیر است. به ویژه اینکه توجه داشته باشیم، به دلیل وجود این مکانیسم تربیتی، استعدادهایی بهتر و با آموزشی موثرتر وارد عرصه‌ی سیاسی آن جامعه می‌شوند که قطعاً باعث بهبود بهتر تصمیم‌گیری در سطوح بالاتر خواهد شد و همانطور که قبلاً اشاره شد، بهبود سیاسی به منزله‌ی بهبود در تمام عرصه‌های دیگر خواهد بود.

نکته‌ای که در این مدل شاید نکته‌ی قوت باشد، آن است که به خاطر ساختار کوچک گروه‌ها از نظر تعداد، و حضور زنان در کنار مردان، شانس زنان برای ارتقاء در هر گروهی بالا می‌رود و این در نهایت به برابری آن‌ها برای رسیدن به پست‌های کلیدی، کمک شایانی خواهد نمود. توجه داریم که در تمام مدل دموکراسی لایه‌ای تفاوتی بین زنان و مردان وجود ندارد و ملاک دانایی و شایستگی است که باید خود مردم تشخیص دهند. **چه بسا که دانای اول زنی شایسته باشد که پیشاپیش درود بر اولین ملکه‌ی دانایی در این مدل می‌فرستیم.**

2.1.2.3.6 - امکان آزمون و خطا برای مردم بدون نگرانی از عواقب ناگوار:

با توجه به امکان تغییر رأی سریع که در دموکراسی لایه‌ای برای مردم وجود دارد، آن‌ها می‌توانند بدون نگرانی به یک دیدگاه یا فرد خاص قدرت سیاسی بخشیده و در عمل نظاره‌گر عمل‌کرد آن دیدگاه باشند. هر زمان که به عدم شایستگی آن دیدگاه پی ببرند براحتی می‌توانند آن را تغییر دهند و این چنین نیست که چون انتخاب کرده‌اند میبایست به پای انتخاب خویش سال‌ها بایستند و عواقب ناگوار اشتباه خویش را تحمل نمایند.

2.1.2.3.7 - حرکت تدریجی جامعه به سمت قانون اساسی یکسان:

در فصل مربوط به قانون‌گذاری مربوط به دموکراسی لایه‌ای دیدیم که جزییات این فرآیند چگونه است و اگر با کمی دقت در جزییات آن بنگریم متوجه می‌شویم که قانون اساسی مشترک با اینکه حاصل انتخاب‌های مشترک تمامی آحاد جامعه است ولی فرآیند شکل‌گیری و افزودن به قوانین آن عامدانه به گونه‌ای ساده‌تر از حذف و یا تغییر اصول آن ترسیم شده است. افزودن به قوانین آن، با تأیید حداقل یک نفر در گروه‌ها نسبتاً روان و آسان است ولی حذف و تغییر آن قانون اساسی مشترک نیاز به تأیید همه دارد که در عمل کاری دشوارتر خواهد بود.

2.1.2.3.8 - حرکت تدریجی بشر به سوی جهانی بدون مرز:

با فرض اینکه اغلب کشورها به تدریج به دموکراسی لایه‌ای بگرایند و با توجه به مدل‌های ادغام ساده‌ای که برای آن‌ها در نظر گرفته شده است و نزدیکی تدریجی قوانین بین ایالت‌ها در گذر زمان، حرکت تدریجی کشورهای دارای دموکراسی لایه‌ای به سوی یکی شدن پیشبینی می‌شود و در این حالت به تدریج و بدون تنش، مرزها و کشورها از بین خواهند رفت و به سوی جهانی آزاد، آباد و بدون مرز حرکت خواهیم کرد.

2.1.2.3.9 - تقریب مذاهب در گذر زمان:

کیست که نداند بسیاری از مذاهب، حاصل و نتیجه‌ی حرکت‌های سیاسی گذشتگان بوده‌اند. به ویژه اغلب مذاهب در دوران تاریک دیکتاتوری‌های شاهنشاهی شکل گرفته و در چنین بستر تاریخی تکامل یافته‌اند. و همگی تاریخ دانان به خوبی می‌دانند که همواره مذهب ابزاری در دست پادشاهان و به ویژه دیکتاتورها جهت رسیدن به اهدافشان محسوب می‌شده است. چه بسیار جنگ‌ها که به بهانه‌ی مذهب، جهت رسیدن به مقاصد اقتصادی انجام شدند. چه بسیار احکام دینی در داخل هر یک از مذاهب جهت هماهنگی مردم با حکمران وقت وضع گردیده‌اند.

هنگامی که به اختلافات مذهبی نیک می‌نگریم. به ویژه به اختلافاتی که قصد حذف فیزیکی یکدیگر را دارند می‌نگریم به وضوح می‌بینیم که اغلب این اختلافات ناشی از عدم تعامل و گفتگو می‌باشد. معمولاً داشتن زبان متفاوت آن‌ها را از یکدیگر جدا و توسط مرزهای سیاسی به نام وطن، سیاستمداران و پادشاهان مردم آن طرف مرزها را کفار و دشمنان خدای مردم این طرف مرز جلوه دادند.

بگذارید نمونه‌ای را بررسی کنیم. شدت اختلافات شیعه و سنی بر کسی پوشیده نیست. هر یک دیگری را به نجس بودن و قتل متهم می‌کنند. هنگامی که اختلافات این دو فرقه را مثلاً بین مردم شیعه‌ی ایران و همسایگان عربش مورد توجه قرار می‌دهیم، اوج این دشمنی‌ها را می‌بینیم. اما همان فرقه‌های مذهبی سنی را داخل مرز ایران بررسی می‌کنیم. مثلاً شافعی‌ها یا مالکی‌ها یا حنفی‌ها و حنبلی‌ها را در داخل ایران بررسی می‌کنیم می‌بینیم که به دلیل داشتن زبان مشترک، و یک مرز سیاسی واحد تقریباً به صورتی مسالمت‌آمیز به شیعیان نزدیک شده‌اند. همینطور است شیعیانی که در دیگر کشورهای سنی نشین ساکن هستند. این نشان اهمیت یکسان بودن زبان مشترک و برداشتن حساسیت‌های غلط وطنی را خاطر نشان می‌کند. آنچنان که نگارنده معتقد است تمام اختلاف‌های خونبار باقیمانده بین ادیبانی که در یک قلمرو و با یک زبان مشترک زندگی می‌کنند ناشی از وجود حکومت‌های بیرونی که پایگاه سیاسی اصلی آن ادیان محسوب می‌شوند، می‌باشد. به عبارت دیگر امید آن است که با حذف مرزها و توجه به زمین به عنوان وطن اصلی، به تدریج مردم به مدد تکنولوژی به یکدیگر بیشتر نزدیک شده و علاوه بر گام برداشتن به سمت ایجاد یک زبان مشترک، تفاوت‌های ادیان مختلف نیز با بحث و گفتگو کمرنگ شده و به تدریج در یکدیگر ادغام شده و محو گردند و در نهایت به علم‌گرایی پیدا کنند.

2.1.2.3.1 - اهمیت ایجاد زبان مشترک:

وجود زبان مشترک، بسیار مهم است. اینکه ما بتوانیم یک زبان مشترک مناسب برای تمام مردم داشته باشیم به سرعت باعث تغییرات اساسی در کل ساختار اجتماعی بشر خواهد شد. خوشبختانه اینکار در حال انجام است و انگلیسی در اغلب کشورها به مدد اینترنت در حال گسترش است. اگر چه نگارنده هیچ ارجحیتی برای زبان انگلیسی نسبت به دیگر زبان‌ها قائل نیست ولی همین که یک زبان مشترک به وجود بیاید به مراتب از این همه پراکندگی بهتر است. شخص نگارنده زمان و انرژی زیادی را صرف یادگیری حداقلی از زبان انگلیسی که بتواند به منابع علمی رشته‌ی ریاضی و کامپیوتر دسترسی مستقیم داشته باشد، نمود. با اینحال هم چنان قدرت ترجمه‌ی این کتاب را به صورتی حرفه‌ای و کامل به زبان انگلیسی ندارد. قطعاً مشابه من بسیاری از انرژی‌های بسیاری صرف یادگیری زبان انگلیسی می‌گردد، در حالی که می‌توانست این انرژی‌ها صرف توسعه‌ی علوم مهمتری شود و میبایست اینگونه می‌بود که ما از ابتدا علاوه بر زبان مادری خویش، به زبانی جهانی و مشترک در بدو تولد آشنا و مسلط می‌شدیم و در تمام جهان با همان زبان آموزش می‌دیدیم تا بتوانیم با یکدیگر صحبت کنیم. ضمناً تعصب بر زبان مادری نیز از آن مقوله‌هایی است که جای تأسف برای خردورزان دارد.

امید است دموکراسی لایه‌ای از دو جهت، یکی به دلیل اینکه خردمندان و دانایان کشورهای جهان صاحب قدرت تصمیم‌گیری می‌شوند و دیگری به دلیل ماهیت یکپارچه‌سازی دموکراسی لایه‌ای که جهان را به سمت جهانی بدون مرز هدایت می‌کند، باعث رسیدن به یک زبان مشترک منطقی و دقیق گردد.

2.1.2.3.1 - حس وطن‌دوستی راستین و عدم تعصب به زبان مادری:

دو مطلب را در اینجا تأکید می‌کنیم. اول آنکه نگارنده با داشتن حس وطن‌دوستی هیچ مشکلی ندارد. بلکه برعکس آن را نیک می‌داند. اما در تعریف وطن از شما می‌خواهد که بیشتر تأمل کنید. من در روستایی به دنیا آمده‌ام. خب روستایم را دوست دارم. روستایم جز توابع یک شهر محسوب می‌شود، خب آنجا را نیز شهر خودم می‌دانم و آن را دوست می‌دارم. شهرم جزو استانی است پس نسبت به استانم نیز حس وطن و خاک مادری دارم. کشورم را نیز دوست دارم. ولی به نظر شما مضحک نیست که من با استدلال اینکه چون روستایم را دوست دارم، با روستای همسایه دشمن باشم، و ادعای وطن‌پرستی داشته باشم؟ یا مضحک نیست که با ادعای وطن‌پرستی، شهرم را دوست داشته باشم ولی شهرهای مجاورش را دشمن بدارم؟ همچنین با ادعای دوست داشتن استان مادریم، در خصوص استان‌های مجاور دشمنی به خرج دهم؟ حال این قصه غمگینی نیست که ما به دلیل اینکه در یک کشور خاص متولد شده‌ایم، آن را وطن محسوب می‌کنیم و با دیگر کشورها به چشم غیر وطن و بیگانه و گاهی اوقات دشمن برخورد می‌کنیم در حالی که از کشور بزرگتری به نام مادر زمین فراموش کرده‌ایم؟ به نظر خودتان شما اهل زمین نیستید؟ زمین را وطن خویش نمی‌دانید؟ زمین را با تمام کشورهايش و مردمانش و فرهنگهايش و ادیانش دوست ندارید؟ اگر ندارید چطور خود را

وطن پرست می نامید!؟ کسی که وطن بزرگترش را فراموش کرده باشد، میخواهد ادعای وطن پرستی روستایش را داشته باشد؟ مگر می شود که به فکر منافع روستایت باشی زمانی که منافع وطن اصلی به نام زمین را در نظر نمی گیری؟ چه کسی است که نداند، مشکلات روستای ما به مسائل جهانی و زمین گره خورده است؟ گرمایش یک موضوع جهانی است. بحران آب یک مسأله جهانی است. تروریسم یک مسأله ی جهانی است و نمونه هایی از این دست بسیارند.

بله حقیقتاً ما همگی هم وطن هستیم. وطنی نه به وسعت زمین که به وسعت کل گیتی و تمام موجودات جاندار احتمالی در آن نیز هم وطن های ما هستند. بیایید وطنمان و هم وطنهایمان را حقیقتاً دوست بداریم. هنگامی که وطن اصلی و بزرگ تر را دوست دارید، وطن های کوچکتر نیز به نوبه ی خود دوست داشته شده اند و منافعشان در نظر گرفته شده است.

مسئله این است که شما میخواهید کشوری کوچک که هیچ هویت قطعی در طبیعت ندارد، داشته باشید یا اینکه میخواهید کشورتان به وسعت کل جهان باشد؟

و چه زیبا می سراید، شاعر آزادخواه و دلسوخته ی پارسی زبان، سهراب سپهری:

« هر کجا هستیم، باشم

آسمان مال من است.

پنجره، فکر، هوا، عشق، زمین مال من است.

چه اهمیت دارد؟

گاه اگر می رویند

قارچ های غربت؟

من نمی دانم

که چرامیگویند:اسب حیوان نجیبی است، کبوترزیباست؟

وچرا در قفس هیچ کسی کرکس نیست؟

گل شبدر چه کم از لاله ی قرمز دارد؟

چشمه را باید شست، جور دیگر باید دید.

واژه ها را باید شست.

واژه باید خود باد، واژه باید خود باران باشد.

چترها را باید بست،

زیر باران باید رفت «

بله حقیقتاً چشمه را باید شست. باید واژه های کشور، وطن، مذهب و زبان مادری و بسیاری دیگر واژگان را تغییر دهیم و ذهنمان را از مفهوم های قدیمی آنها شسته و تعابیر بهتری از آنها را انتخاب کنیم. باید چتر تعصبات خویش را بر روی باران تغییرات ببندیم و اجازه دهیم تا افکار ضعیف گذشته شسته شوند. بصورت کلی، نگاهمان را باید تغییر بدهیم در غیر این صورت در همین مرحله از فرگشت به کندی در جا خواهیم زد.

دوم اینکه ما زبان مادری داشته باشیم و آن را دوست داشته باشیم نیز هیچ عیب و ایرادی ندارد. بلکه زیباست. اما نباید این دوست داشتن زبان مادری باعث عقب نگهداشته شدن گونه ی بشر باشد. بدتر از آن نباید این طور تلقی شود که زبان مادری من از دیگر زبانها بهتر است و در نتیجه من باید بکوشم که زبان مادریم را به دیگران دیکته و یا حتی برای گسترشش تبلیغ کنم. زیرا که این نگرش سطحی و عقب مانده است. تمام زبان های مادری جهان زیبا هستند. حتی آنهایی که از نظر علم زبانشناسی، ضعف هایی بنیادین داشته باشند. ما حق نداریم که زبان های دیگر را دوست نداشته باشیم چه برسد به آنکه بخواهیم با دشمنی آنها را حذف یا کم رنگ کنیم. اینها یادگارهای اجداد پیشین همگی ما هستند که باید به دقت و با احترام نگاه داشته شوند. با وجود این نباید تمام این موارد منجر به این تصمیم جاهلانه شود که ما را از رسیدن به یک زبان مشترک جهانی، باز دارد. نباید به دلیل احترام به یادگاریهای گذشته که در حقیقت اختراع پدران ما برای حل مشکل ارتباط در محدوده های کوچک بودند، از تلاش برای اختراع خودمان باز ایستیم. ما نیز باید برای نسل های آینده، زبان را که ابزاری برای ارتباط است متحول کنیم و با ایجاد یک زبان به مراتب قویتر و

دقیقتر و منطقی‌تر که به سهولت قابل یادگیری است، سبب شویم که تمام مردم دنیا در کنار زبان‌های مادریشان زبان تازه ایجاد شده را نیز بیاموزند و این سبب گفتگو و ارتباط راحت‌تر آن‌ها خواهد شد. به تجربه هر زمان که بین افراد گفتگو انجام شده است، اختلاف کمرنگ شده است. مطمئن باشید که در آینده‌ای نه چندان دور، این زبان پیشرفته، زبان مادری عده‌ای خواهد بود و به ما به دلیل ایجاد چنین زبان قدرتمندی افتخار خواهند کرد.

دلایل اینکه در این کتاب، تأکید به ایجاد یک زبان جدید و منطقی به جای زبان انگلیسی، برای فراگیر شدن در سطح جهان می‌شود این موارد است:

i. زبان انگلیسی زبان مادری بخشی از مردم زمین است. لذا دیگر مردم زمین در مقابل به رسمیت شناختن آن مقاومت می‌کنند زیرا پذیرفتن این زبان شاید به معنای پذیرفتن فرهنگ و برتری و تفوق فرهنگ انگلیسی‌زبانان بر آن‌ها تلقی گردد. در همین جا جا دارد که به نحوه‌ی ساختن زبان جدید بسیار توجه کنیم. میبایست از تمام فرهنگ‌ها و زبان‌ها، ریاضیدانان و زبان‌شناسانی متبحر به صورت گروهی و با استدلال‌های علمی زبان جدید را ایجاد نمایند تا همگان آن متعلق به خویش محسوب کنند و برای گسترش آن مقاومت نکنند. دلیل حضور ریاضیدانان در این موضوع علاوه بر ذهن باز آن‌ها که اغلب از تعصبات به دور هستند و نیز بسیار دقیق و منطقی هستند آن است که ریاضیدانان آنچه ما می‌خواهیم برای ایجاد زبان مشترک بین خودمان ایجاد کنیم را بسیار پیش از این بین خودشان ایجاد کرده‌اند و تجربه دارند. فراموش نکنیم که ریاضی یک زبان مشترک بین‌المللی دارد.

ii. زبان انگلیسی متأسفانه اغلب با استعمار و به موازات غارت دیگر ملت‌ها گسترش یافته است. لذا پیشینه‌ی تاریخی مناسبی در اذهان ملت‌های غارت شده ندارد.

iii. زبان انگلیسی با وجود زیبایی‌هایش همانند تمام دیگر زبان‌های بشری، از نقاط ضعف منطقی زیادی برخوردار است. مثلاً شما در املا کلمه حروفی را می‌نویسید که به شکلی که نوشته می‌شوند خوانده نمی‌شوند: می‌نویسیم car ولی می‌خوانیم kar و در قواعد شما با استثناهای زیادی مواجه می‌شوید. نیز بسیاری موارد دیگر که البته با توجه به اینکه از موضوع دور نشویم از بیان آن‌ها خودداری می‌کنیم.

iv. یادگیری انگلیسی آسان نیست. حداقل می‌توان گفت که اسپرانتو را راحت‌تر می‌توان یاد گرفت. می‌توان زبانی ساده‌تر ولی کارآمدتر ایجاد کرد.

v. وقتی که ما به عنوان انسان‌هایی هوشمند و دارای خرد، می‌توانیم زبانی به مراتب دقیق‌تر و استانداردتر که مزایای بسیار بیشتری نسبت به زبان انگلیسی یا فرانسوی دارد، بسازیم سؤال اینجاست که چرا اینکار را انجام ندهیم؟ سؤال درست این نیست که آیا ما باید آن زبان را در آینده بسازیم بلکه سؤال درست این است که ما چرا تا کنون اینکار را نکرده و گسترش نداده ایم؟

با این حال اگر حتی همین زبان انگلیسی رایج نیز با سرعت بیشتری گسترش یابد و دیگر زبانها نقش زبان دوم را بازی کنند، بسیار عالی می‌شود.

2.1.2.3.1 – بالارفتن اهمیت علم و دانش:

این حقیقتی است که در جهان کنونی، تنها چند کشور صنعتی به اکتشافات علمی می‌پردازند. علاوه بر اینکه تعداد این کشورها محدود است، حتی بودجه‌ها و میزان حمایت واقعی از این پروژه‌های علمی در این کشورهای پیشرو نیز به نسبت دیگر بودجه‌ها پایین است. علت این بی‌اعتنایی بشر به علم؛ ریشه در گرفتاری مالی، امنیتی و سیاسی دارد. هنگامی که مردم یک جامعه نیازهای اولیه خویش را تأمین کرده باشند و دغدغه‌های امنیتی نداشته باشند، به تدریج آرام شده و به مطالعه و اندیشیدن و تفکر روی می‌آورند. نتیجه‌ی این روند، منجر به کشفیات علمی و اختراعات بزرگ می‌گردد. یک رابطه همیشگی برای ملت‌های وجود دارد که عبارتست از:

امنیت + آزادی ← ثروت + دانش ← فرهنگ + تمدن

یعنی ترکیب امنیت و آزادی، ثروت و دانش و ترکیب ثروت و دانش، فرهنگ و تمدن را نتیجه خواهند داد.

در حالی که در جهان فعلی ما روند معکوس است و معمولاً امنیت و آزادی و ثروت حداقلی وجود ندارد و اگر جنگی نیست سایه ی جنگ سرد هست و اغلب مردم نمی توانند به دنبال رؤیاهای خویش بروند و بدیهی است که در چنین جهانی بیشترین تحقیقات مهم علمی در وزارت دفاع صورت می گیرد که برای تولید سلاح برای از بین بردن انسان های دیگر برنامه ریزی شده اند. یک ذهن ساده لوح شاید این طور نتیجه بگیرد که بیشترین پیشرفت علم در خلال جنگ ها و توسط وزارت های دفاع بوده است. در حالی که این استدلال صحیحی نیست و استدلال صحیح آن است که دولت ها به دلیل جنگ ها تمام تمرکز بشریت را از علم و دانش منحرف کرده و تنها اندکی از ثروت واقعی مردم زمین را صرف پیشرفت علمی آن هم برای اهداف نظامی خویش کرده اند و حال منت آن اندک را بر سر ما می گذارند.

با استقرار دموکراسی لایه ای و متحد شدن زمین، قطعاً دغدغه های امنیتی حذف شده و ثروت بیشتری برای مباحث علمی باقی می ماند. انسان ها با آزادی بیشتری می توانند در کنار یکدیگر برای مقاصد اقتصادی و علمی کار کنند. به تدریج علم و دانش، بهایی به مراتب بیشتر از آنچه اکنون دارد خواهد یافت. به تدریج علم را نمی آموزیم که پول درآوریم یا بدتر از آن بر دیگران تسلط بیابیم. علم را نه به دلیل ترس از جنگ ها بلکه بخاطر کشف زیبایی های جهان می آموزیم و یادگیری و تحقیقات علمی بهترین تفریح و سرگرمی ما خواهند شد، همانطور که اکنون کنسرت های موسیقی یا مسابقات فوتبال سرگرمی ما هستند. در آن جهان خوانندگان و فوتبالیست ها ثروتمندترین طبقات اجتماعی نیستند بلکه دانشمندان و اندیشمندان خواهند بود.

از طرفی بسیاری از دوباره کاری ها در تحقیقات رخ نخواهد داد زیرا دیگر کشور دشمنی نیست که بخواهیم نتایج تحقیقات نظامی خودمان را از آن ها مخفی کنیم. بلکه به احتمال زیاد، همگی بر روی موارد مشترکی که برای کل بشریت و جهان مفید هستند سرمایه گذاری نموده و آن را پشتیبانی می کنند.

در اینجاست که شاید برخی از آرزوهای خیالی ولی علمی گونه ی بشر محقق شوند. به عنوان نمونه برخی از مواردی که نگارنده مدتها به عنوان تخیل در ذهن خویش نگاه داشته و احتمالاً تخیل بسیاری از شما خوانندگان نیز باشد را برای آیندگان مطرح می کنیم. تمایل دارم تنها تخیلات علمی را که در زمینه تغییر اساسی نوع انسان هستند، بیان کنم. ما به تغییرات زیادی در خود نیاز داریم.

این ها شاید امروز تخیل باشند ولی نگاشتن این تخیل ها امید اینکه بر روی چنین مواردی کار علمی مشترک و جهانی صورت گیرد را بالاتر خواهد برد. یکی از دلایلی که آن ها در اینجا مطرح می شوند آن است که این تخیل ها آنقدر بزرگ و احتمالاً پرهزینه هستند که اجماع جهانی در زمان یکپارچگی زمین را برای تحقیقات می طلبند و نیز می توانند انگیزه ی جالبی برای رفتن به سمت زمینی یکپارچه باشند. ضمناً این تخیل ها حین فلسفه بافی و اندیشیدن به مباحث اخلاقی شکل گرفته اند و در کتاب اصول اخلاق از زاویه ای دیگر به این موضوعات برمیخوریم.

2.1.2.3.1.1 - تخیل ۱:

به مدد علوم بخصوص علوم ژنتیک بتوانیم مسیر فرگشت خویش را خود کنترل کنیم و نگذاریم بیش از این طبیعت به صورت تصادفی و رندوم بر ما (و حتی دیگر حیوانات) تاثیر گذارد چرا که ما تا کنون در جهت انطباق با آن بسیاری از توانمندی های ارزنده ی خویش را، که زمانی با گذر نسلها به دست آورده بودیم، مجدد از دست داده ایم. یعنی بیشتر تطابق بوده است و نه تکامل در حالی که می توانیم به مدد علم آن را به تکامل تبدیل کنیم. همچنین بشر امروز به همان نسبت که از نظر ذهنی و هوشی قویتر می شود متأسفانه از نظر جسمی ضعیف تر می شود و این جالب نیست. اگر بتوانیم علاوه بر رشد هوشی و مغزی به مراتب بیشتر از آنچه فرگشت به ما می دهد حوزه ی جسم و بدنمان را نیز تقویت کنیم آنگاه یک کار اساسی انجام داده ایم.

به عبارت دیگر بتوانیم کنترل فرگشت خود و دیگر موجودات زنده را کاملاً به دست بگیریم و اجازه ندهیم طبیعت بیش از مطابق با شرایط و تصادفی بر ما و دیگر موجودات اثر گذارد. بلکه علاوه بر افزایش سرعت تغییرات فرگشتی و ژنتیکی بتوانیم مسیر آن را به سمت و سویی که برای ما بهتر است، هدایت کنیم.

2.1.2.3.2.1 2 - تخیل ۲:

این حقیقتی است که ما از دریچه ی تنگ تنها ۵ حس به جهان بیرون دسترسی داریم. ما با واقعیت جهان، مستقیم در تماس نیستیم بلکه برداشتی از آن واقعیت را به وسیله ی ۵ حس خویش به دست آورده که حقیقت ما می باشد.

زنده یاد پدربزرگم می گفت: « واقعیت آن چیزی است که در حال وقوع است ولی حقیقت، برداشت ذهنی ما از آن واقعیت است». بعبارت دیگر، واقعیت یک مفهوم ثابت جهانی است ولی حقیقت یک مفهوم انتزاعی درونی است. قطعاً و بدون هیچ شکی در لحظه ای که ما هستیم، فاصله ی بین واقعیت جهان و حقیقتی که ما از جهان برداشت می کنیم، بسیار زیاد است. بسیار زیادتر از آنکه بتوانیم آن فاصله را درک کنیم. اگر کسی بگوید، جهان واقعیت ثابتی ندارد می گوئیم همین گزاره ی عدم ثبات واقعیت جهان، واقعیت جهان خواهد بود و ثبات دارد. حال سؤال این است که آیا می شود روزی برسد که حقیقت ما دقیقاً همان واقعیت باشد؟ روزی برسد که ما جهان را همانگونه که هست درک کنیم؟

تصورش را بکنید که اگر بتوانیم به مدد دانش، بخصوص دانش های زیستی، یک یا چند حس دیگر که حتی در برخی حیوانات دیگر موجود است را به خودمان اضافه کنیم چه اتفاق بزرگی ممکن است بیفتد؟ چه میزان بیشتر می توانستیم به واقعیت های جهان نزدیک شویم؟ به این فکر کنید که بتوانیم مانند برخی مارها، مجهز به حس تشخیص مادون قرمز شویم. یا اینکه مانند خفاش بتوانیم از امواج صوتی جهت شناسایی محیط استفاده کنیم. یا چشمان را به سطح بینایی عقاب برسانیم.

شاید اگر این کارها را انجام دهیم، دیگر موجوداتی که بدن هایشان از جنس دیگر است را نیز بتوانیم کشف کنیم!

2.1.2.3.2.1 2 - تخیل ۳:

بیایید به موضوع دیگری توجه کنیم. به نیازهایمان که ما را اسیر خویش کرده اند. در گفتگو با پدربزرگم در مورد نیازهای بشر به این دسته بندی ها رسیده بودیم:

i. نیاز به هوا و تخلیه فضولات بدن به کمک آن

ii. نیاز به آب و تخلیه فضولات بدن به کمک آن

iii. نیاز به غذا و تخلیه فضولات آن

iv. میل جنسی

v. نیاز به پوشاک برای گرما و سرما

vi. نیاز به مسکن برای گرما و امنیت

vii. نیاز به آموختن برای پاسخ به تمام نیازهای بالا؛ بد نیست که تأکید کنیم آموختن به منظور ارتقاء درک خویش از هستی یک نیاز محسوب نمی شود. اینطور نیست که اگر درک شما از هستی در همین سطح باقی بماند، لزوماً در زنده ماندن با مشکل مواجه شوید.

بشر همواره در راه بی نیازی از این نیازها و هر گونه نیازی بوده است. در حقیقت وقتی ما به خاطر تشنگی به دنبال آب میرویم، به دنبال بی نیازی از آب هستیم. ما آب می نوشیم چون می خواهیم برای مدت چند ساعت از آب بی نیاز باشیم. ما غذا می خوریم چون می خواهیم از نیاز به غذا برای چند ساعت بی نیاز باشیم. شاید بگویید غذا می خوریم چون لذت دارد، اما لذت واقعی نیست بلکه حقیقی است. بدن ما به کمک الگوریتم زیبای فرگشتی داروین و به خاطر اینکه بتوانیم کارهای سخت و تکراری حیاتی زندگی خویش را بی خطا انجام دهیم، آن ها را به صورت لذت و درد برای ما تعریف کرده است. برداشت ما از خوردن غذا لذت است. خوردن غذا چیزی بیشتر از انتقال ماده به درون بدن نیست. در مورد میل جنسی نیز لذت حقیقی است و واقعی نیست. فرگشت به گونه ای عمل کرده است که آن دسته از موجوداتی که سوزشی لذت بخش را در اندام تناسلی خویش حس می کرده اند بیشتر تکثیر شوند، به تدریج و با تقویت این لذت و

گسترش آن به دامنه‌ی عواطف و احساسات در گونه‌ی بشر، موجوداتی که بیشتر اسیر این لذت بودند برای تکثیر خویش ریسک‌های بیشتری کردند و در نتیجه نژاد آنها بیشتر تکثیر شد و این میل هم‌اکنون یکی از نیرومندتری امیال است که به شکل نیاز شدیدی درآمده است.

حال سؤال این است که اگر بتوانیم حتی از یکی از این نیازها، بی‌نیاز مطلق شویم، چه اتفاق بزرگی رخ می‌دهد؟ اگر بتوانیم به مدد تکنولوژی بسیار سطح بالا، از غذا خوردن و بخصوص خوردن بدن حیوانات بیچاره، برای همیشه بی‌نیاز شویم و انرژی بشر را به گونه‌ای دیگر تأمین کنیم که نیاز به تلاش برای آن نباشد، چه میزان وقت و انرژی بشر را برای اندیشیدن و کار مفید آزاد کرده‌ایم. توجه داریم که بیشتر زمان مورد نیاز ما برای استراحت، به جهت هضم و جذب غذاست. قطعاً در عمل مثال خوبی نخواهد بود ولی برای اینکه کمی بهتر تخیل کنیم، شاید بتوانیم از یک منبع انرژی اتمی کوچک در ابعاد یک باتری چند سانتیمتری در داخل بدن برای تأمین انرژی بهره ببریم و این کار را با کمک تلفیق فیزیک هسته‌ای و علوم ژنتیک به شکلی در مسیر فرگشت خویش وارد نماییم که روز به روز بهتر شود.

اوج این تلاش برای میل به بی‌نیازی در ادیان دیده می‌شود. در ادیان خداوند مظهر بی‌نیازی است. در همه‌ی ادیان صرف‌نظر از روش‌ها و دستورالعمل‌های متفاوت، تلاش پیروان برای نزدیکی به خداوند است و منظور از نزدیکی، کم کردن فاصله‌ی مکانی نیست بلکه شبیه خداوند شدن است و اگر نیک به معنای این نزدیکی به خداوند در ادیان بیندیشیم، بی‌نیازی از هر چیزی هدف و مراد باطنی دینداران است. این تلاش که گاهی به نام رسیدن به رضای خدا و یا به جوار خدا رسیدن نامیده شده است، تلاش قابل ستایش بشر برای رهایی از قید و بند نیازهایش است که گاهی اوقات در ادیان نیز به نام رهایی از نفسانیات و هوای نفس نامیده شده است.

همانطور که در مثال قبل اشاره شد اگر ما صرفاً بتوانیم نیاز به غذا خوردن را نه با مصرف غذا بلکه به صورتی پایه‌ای و از ریشه حل کنیم آنگاه دیگر نیازی به ورود حجم زیادی مواد غذایی به داخل بدن نخواهیم بود. در نتیجه هضم نیاز نداریم که بخوایم آب بنوشیم و دفع نیز نخواهیم داشت که به آب برای دفع نیاز داشته باشیم. از آنجایی که اگر بتوانیم به شکلی انرژی را مستقیم بدست بیاوریم دیگر نیاز به هوا نیز نخواهیم داشت زیرا ما هوا را برای سوزاندن غذا در سلول‌ها لازم داریم. پس دفع دی‌اکسید کربن نیز نخواهیم داشت. همانطور که می‌بینید تغییرات بنیادی است. راحت می‌توانیم به کف آبها برویم و حتی در آنجا زندگی کنیم بدون اینکه از خفگی بترسیم. شاید با حذف تنفس اکسیژن، بتوانیم از اکسیده شدن بیشتر بدن خویش نیز جلوگیری کنیم و طول عمرهای بلند داشته باشیم.

هر نیاز در حقیقت ناشی از یک کمبود است که با تلاش برای ارضاء آن نیاز، درصدد برطرف کردن آن کمبود به صورت موقت هستیم. هنگامی که ما نیازهایمان را یک به یک و به صورت ریشه‌ای و نه با خوراک دادن به آن نیاز، از بین ببریم در حقیقت ما یک به یک نقطه ضعف‌های خویش را از بین برده ایم.

بیاید به انسانی معمولی مانند ما که نیازهای فوق را دارد، بیندیشیم و او را مقایسه کنیم با انسانی که علاوه بر نیازهای طبیعی خویش نیازی دیگر مانند اعتیاد به سیگار یا مواد مخدر را نیز اضافه کرده است و بناچار اکنون زمانی و پول زیادی را صرف تغذیه‌ی این نیاز می‌نماید. بنظرتان کدام یک زنده‌تر هستند؟ منظورم از زنده سالم‌تر نیست، بلکه منظور آزادی از اسارت نیازهاست. یک اسیر، از زندگی بیشتر بهره می‌برد یا یک فرد آزاد، از زندگی بهتر استفاده می‌کند؟ شاید همانطور که می‌اندیشید در ذهن‌تان به اینکه آزادی و زندگی دو مفهوم بسیار نزدیک و در هم گره خورده هستند برسید. اگر زندگی به معنای قدرت انتخاب بدون تحمیل نیازها و یا اسارت در کمبودها باشد آنگاه از این منظر یک معتاد نمی‌تواند ساعت‌هایی از عمر خویش را صرف نیاز خویش نکند و لذا او اسیر آن نیاز شده است و ساعت‌هایی را در خدمت آن نیاز است و تا در خدمت آن نیاز است نمی‌تواند برای خویش زندگی کند پس او از زندگی کمتری برخوردار است و کمتر زنده است.

اکنون به انسانی که از هر لحاظ نیازی نداشته باشد، نیک بیندیشیم و او را با انسانی معمولی و دارای نیازهای معمولی مقایسه کنیم. کدام یک زنده‌تر هستند؟ در کدام یک زندگی بیشتر وجود دارد؟

3 1 - فصل سیزدهم: دموکراسی لایه‌ای و تعامل با بیگانگان احتمالی

3 1.1 - مقدمه:

محتمل است با اشکال دیگری از حیات مواجه شویم. همانطور که در فصل یازدهم «گذار دوم و یکپارچگی زمین» اشاره شد حالت‌های بسیار گوناگونی از حیات وجود دارد. نه فقط بیگانگانی که از فضا می‌آیند بلکه حیات‌های هوشمندی که از جنس انرژی باشند و یا حیات‌هایی که در جهانی موازی ما قرار داشته باشند و به یکباره سر از جهان ما در بیاورند، نیز متصور هستند.

حال که چنین احتمالی وجود دارد، آیا بهتر نیست که چهارچوبی منطقی برای تعامل با آن‌ها نیز وجود داشته باشد؟ توجه داشته باشید که چه ما آن‌ها را بیابیم و چه توسط آن‌ها یافته شویم به یکباره دچار یک شوک بزرگ علمی خواهیم شد. ممکن است که مجامع علمی و سیاسی ما به دلیل این شوک بزرگ برای مدتی نتوانند به صورت منسجم و دقیق عمل کنند و چه بسا که برای طرف دیگر یعنی بیگانگان نیز، چنین مسأله‌ای شوک بزرگی باشد. کوچکترین حرکت بی برنامه و اندیشیده نشده‌ای در این شرایط ممکن است که به تقابل و یا جنگ دو گونه بینجامد زیرا ترس از ناشناخته، معمولاً باعث انجام اعمال غیرمنطقی می‌گردد.

با این توضیحات، قطعاً زمان اندیشیدن به نحوه‌ی تعامل با بیگانگان، هنگام یافتن آن‌ها نیست! بلکه از هم‌اکنون است که شاید دیر نیز شده باشد. میبایست نخبگان و نظریه پردازان ما، در کنار دیگر موضوعاتی که به آن می‌اندیشند، به بررسی جنبه‌های مختلف این موضوع احتمالی بپردازند. البته تنها گفتگوهای فلسفی برای این موضوع کافی نیست بلکه باید مسائل و مشکلات آن زمان را از هم‌اکنون شناسایی کنیم و روش‌ها و الگوهای کامل اندیشیده شده و سنجیده‌ای برای این موارد داشته باشیم و دانشمندان و مهندسان خویش را برای حل مسائل مرتبط با این موضوع از هم‌اکنون بسیج کنیم. باید مهمترین مسائل را برای چنین برخوردهای احتمالی از هم‌اکنون تشخیص دهیم و برای آن‌ها راهکار ارائه دهیم و ابزار یا سلاح بسازیم.

3 1.2 - مهمترین مسائل در تعامل با بیگانگان فضایی

3 1.2.1 - بررسی روش‌های گفتگو با بیگانگان

همانطور که پیش از این به اهمیت داشتن زبان مشترک بین خود ما انسان‌ها تأکید کردیم، در مورد بیگانگان نیز این اهمیت وجود دارد. اینکه ما بتوانیم با بیگانگان وارد گفتگو بشویم، بسیار حیاتی است زیرا میبایست گفتگو کنیم تا بدانیم:

i. آن‌ها چگونه می‌اندیشند و نگرششان نسبت به گیتی و نسبت به ما انسان‌ها چیست.

ii. نیازها و موارد مورد علاقه‌شان چیست.

iii. پیشنهادهای آن‌ها چیست.

iv. انتظارات و توقعات و خواسته‌ی آن‌ها از ما چیست

v. تهدیدهای آن‌ها چیست

شانس ما برای درک و ترجمه‌ی زبان بیگانگانی که دارای جسم مادی بوده و مشابه ما سخن بگویند، بالاست و با روش‌های رمزنگاری و رمزبازی که در ریاضیات به آن‌ها رسیده‌ایم، می‌توانیم اینکار را انجام دهیم. اما فراموش نکنیم که

شاید با حیات های دارای شعوری برخورد کنیم که ماهیتشان جسمی نباشد و از جنس انرژی یا امواج یا چیزهایی که هنوز با آنها آشنا نیستیم، بشویم. برای این حالتها است که میبایست از هم‌اکنون خود را آماده نماییم و متأسفانه ما هیچ تجربه‌ی مناسبی در این زمینه نداریم. در کل درک زندگی دارای شعور بر پایه‌ی بدن از انرژی برای ما آسان نیست چه برسد به اینکه بتوانیم در مورد نحوه‌ی گفتگو و تبادل اطلاعات بین دو بدن انرژیایی بیندیشیم. نکته‌ی دیگری که در این مورد هست آن است که همانطور که ما با کمک انواع ابزارهایی که از جنس ماده ساخته ایم، توانسته ایم بر انواع انرژی‌ها تأثیر بگذاریم، شاید آنها نیز با کمک ابزارهایی که از جنس انرژی برای خودشان ساخته باشند، بتوانند بر ماده تأثیر بگذارند. منظور تبدیل ماده و انرژی به یکدیگر نیست که اگر آن نیز به این موارد اضافه شود، میزان تاثیرگذاری های دوطرف بر یکدیگر به شدت افزایش می یابد.

چه بسا قرن‌ها و شاید حتی از ابتدای پیدایش حیات بر زمین، ما در تعامل با این موجودات بوده‌ایم ولی هنوز از وجود آنها بی‌خبر هستیم. این به دو دلیل می‌تواند باشد. یا تا کنون حیاتی هوشمند و دارای شعور بر پایه‌ی انرژی‌های که تا کنون کشف کرده ایم، نیافته ایم یا اینکه هنوز جنس و ماهیت انرژی که آن حیات هوشمند بر پایه‌ی آن شکل گرفته است، را کشف نکرده ایم.

اگر ما با انگیزه‌ای که دموکراسی لایه‌ای برای ایجاد زبان مشترکی استاندارد برای انسان‌ها به وجود می‌آورد، موفق به ایجاد یک زبان مشترک مناسب و منطقی بین افراد بشر شویم آنگاه این زبان، می‌تواند پیشنهاد مناسبی از طرف نوع انسان به بیگانگان جهت گفتگو باشد زیرا اندیشیده شده و استاندارد است و بهترین ریاضیدانان و زبان‌شناسان ما بر روی آن کار کرده‌اند. علاوه بر این اگر در آن هنگام تشخیص دهیم که زبان مشترک انسانی برای گفتگو با بیگانگان مناسب نیست، باز هم ما انسان‌ها یک مشق خوب برای ایجاد زبان مشترک در کارنامه سوابق خویش داشته و امید به موفقیت ما را دو چندان خواهد کرد.

3.2.1 - قابلیت تشخیص حالت صلح یا جنگ

در برخورد با بیگانگان، اولین سؤال این است که آنها دشمن هستند یا دوست هستند؟ در لحظه‌ی برخورد، بدون دموکراسی لایه‌ای، چه مرجع مناسبی در بین ما انسان‌ها، صلاحیت این تصمیم‌گیری را دارد؟ زمانی که خود ما از چندین کشور تشکیل شده‌ایم و در عمل هیچ اعتمادی بین کشورها نیست، چطور می‌توانیم یک تشخیص و یک تصمیم واحد در مقابل بیگانگان داشته باشیم؟ چطور می‌توانیم یک صدای واحد از انسان‌ها به گوش آنها برسانیم؟

شاید با یک کشف، به یکباره و به صورت همزمان با چندین نوع از بیگانگان مواجه شویم که آنها پیشتر با یکدیگر آشنا شده باشند و حتی نسبت به یکدیگر در موقعیت صلح یا جنگ قرار گرفته باشند. بهترین تصمیم ما در ارتباط با هر یک از آنها چطور اتخاذ شود؟

در نگاه اول، تشخیص حالت صلح یا جنگ ساده به نظر می‌آید ولی مثلاً در یک سناریوی احتمالی که بیگانگان به سراغ ما آمده باشند و در فرهنگ سیاره‌ی آنها سلام کردن به یکدیگر به شکل ارسال یک موج خاص باشد را فرض کنید. اگر این موج خاص برای یک انسان معمولی کشنده باشد، آنگاه به گوشه‌ای از دشواری تشخیص حالت صلح یا جنگ پی می‌بریم. صرفاً برداشت‌های حقیقی ما از واقعیت آن زمان نمی‌تواند ملاک تشخیص و تصمیم‌گیری ما باشد. از طرفی تعلل در تصمیم‌گیری در حالتی که واقعاً بیگانگان در موضع خصومت و جنگ هستند، می‌تواند عواقبی وحشتناک داشته باشد.

ما از هم‌اکنون نیاز داریم تا بر این موضوع بیندیشیم. بهترین مغزهایمان را بر روی این مورد به کار بگیریم تا روش‌هایی علمی برای حل این مسأله داشته باشیم و بهترین آن روش‌ها را برگزیده و بستر و ابزارهای لازم را جهت یک تشخیص سریع و دقیق داشته باشیم.

3.2.1 - آمادگی برای جنگ احتمالی:

متأسفانه ما بی‌مهابا در مقابل بیگانگان احتمالی بی‌دفاع هستیم. ما روزانه انبوهی از اطلاعات که هر یک علاوه بر موقعیت دقیق ما بسیاری از توانایی‌ها و نقاط ضعف ما را به یک بیگانه‌ی فضایی خواهد داد، منتشر می‌کنیم و هر روز

بر حجم این کار می افزاییم. در یک جنگ، اولین اصل استتار و حفظ اطلاعات است. بهترین حالت آن است که ما به سرعت خود را از این حالت آشکار و قابل کشف به صورت پنهان درآوریم و با جستجو بتوانیم بیگانگان را پیش از کشف شدن توسط آن‌ها و بدون آنکه متوجه حضور ما شوند، بیابیم. با توجه به بلوغ فعلی نوع بشر، امید زیادی داریم که اگر ما آن‌ها را بیابیم از جنگ پیشگیری کنیم و مسیر تعامل خویش را طوری برنامه‌ریزی کنیم که به صلح بیانجامد. در حالتی که آن‌ها ما را ببینند احتمال جنگ بسیار بالاتر خواهد بود. زیرا اصولاً ما از کشورهای مختلف تشکیل شده‌ایم و برخورد هر یک از ما غیرقابل پیشبینی است. با فرض اینکه این کشورها با مدلی مشابه دموکراسی لایه‌ای به یک کشور یکپارچه نیز تبدیل شوند، رفتار مردم عادی با این قبیل پدیده‌ها می‌تواند خطر افروختن جنگ را بالا ببرد. در حالی که در زمانی که ما آن‌ها را کشف کنیم، دانشمندان ما در خط تعامل قرار دارند و این احتمال به شدت پایین می‌آید.

با همه ی این تمهیدات می بایست به فکر ابزارهای مناسب برای این جنگ باشیم. نیازی به تولید جنگ افزارها نداریم بلکه کفایت در این مرحله تحقیقات لازم را انجام دهیم و همواره این تحقیقات را روزرسانی کرده و از ایده‌های جدید استقبال نماییم. تولید سلاح با توجه به اینکه نمی‌دانیم چه زمانی احتمال برخورد و تعامل با بیگانگان را خواهیم داشت کاری معقول نیست. با سرعت تکنولوژی این سلاح‌ها به زودی از رده خارج خواهند بود و هزینه‌ای از دست رفته محسوب خواهند شد. اما طراحی نظری و آمادگی علمی برای تولید سلاح‌ها علاوه بر شکوفایی علمی دانشگاه‌ها و مراکز تحقیقاتی سبب پشتوانه ی کافی دانشی برای تولید سلاح در لحظه ی برخورد با بیگانگان در حالت جنگ خواهد شد.

i. خود را پنهان کنیم. از هر گونه انتشار امواج در فضا که مکان ما را مشخص کنند، خودداری کنیم.

ii. بر روی امنیت سیستم‌های اطلاعاتی خود بیشتر کار کنیم تا به راحتی توسط بیگانگان احتمالی مورد دستبرد، سوءاستفاده قرار نگیرند. این شامل رادیو و تلویزیون و مخابرات و موبایل و اینترنت نیز می‌شود.

iii. دانش خویش را در سلاح سازی در مقابل با بیگانگان احتمالی بیشتر کنیم. طرح‌های عملی برای تولید سلاح داشته باشیم. اگر چه آن‌ها را تا زمانی که نیاز باشد، تولید نکنیم.

iv. به صورت مخفیانه جستجوگر دیگر حیات‌های هوشمند گیتی باشیم. شایسته است که ما پیش از آنکه آن‌ها ما را کشف کنند، آن‌ها را کشف کنیم.

v. در تعامل و شروع گفتگو با بیگانگان احتمالی عجله نکنیم و بسیار محتاط عمل کنیم. فراموش نکنیم که کوچکترین اشتباهی در این موارد ممکن است منجر به حذف نژاد بشر و شاید کل کره ی زمین گردد.

vi. برای تراژدی‌هایی که در جنگ با بیگانگان شکست‌خورده باشیم و نیاز باشد عده‌ای از نوابغ و اتاق جنگ و گونه‌های حیوانی و گونه‌های گیاهی خود را به صورت مخفیانه بر روی زمین جهت حفظ نژاد بشر نگاهداری کنیم، اندیشیده باشیم.

3. 2. 1 - پیشنهاد الگوی مناسب برای حکومت و تقسیم منابع جهان

فرض کنیم که زبان مناسبی برای گفتگو با بیگانگان یافتیم و فرض کنیم که خوشبختانه در موقعیت صلح با آن‌ها قرار گرفتیم. سؤال اساسی آن است که در مدیریت گیتی میبایست چطور عمل کنیم؟ از منابع فضا چه کسانی میتوانند استفاده کنند؟ روش قانونگذاری بین ما و آن بیگانگان چگونه باید باشد؟ آن‌ها به ما روش می‌دهند یا ما قرار است به آن‌ها روش حکومتی و قانونگذاری خویش را آموزش دهیم؟ نکند می‌خواهیم سرنوشت انسان‌ها را به رأی با بیگانگان بگذاریم؟ اگر تعدادشان از ما بیشتر بود چطور؟

بهتر است ما از هم اکنون، پیشنهاد مشخصی جهت نحوه ی مدیریت جهان و تقسیم منابع در جهان داشته باشیم. یکی از این پیشنهادها، همان دموکراسی لایه‌ای است. زیرا دموکراسی لایه‌ای به هر یک از ناحیه‌ها و شهرها و استان‌ها و کشورها و حتی کره‌ها و ستاره‌ها و کهکشان‌ها به عنوان یک بخش مجزا نگریسته و این امکان را می‌دهد که دارای قوانینی مجزا و منفک از دیگر مناطق باشند و با توجه به سلیقه و خواست مالکان آن بخش‌های مجزا و در یکپارچگی با قانون مشترک مرکزی، قانون گذاری شوند. بگذریم از این مزیت دموکراسی لایه‌ای که به تدریج آن‌ها را به سوی یک

قانون مشترک یکسان رهنمون می شود. برای مرور این مزیت‌ها و اندیشیدن به آن‌ها در تعامل با بیگانگان، لطفاً به فصل مربوط به مزایای دموکراسی لایه‌ای مراجعه نمایید. به وضوح اغلب آن‌ها در این مورد نیز، همچنان برقرار خواهند بود. البته ممکن است که یک حیات پیشرفته‌تر از ما، مدل حکومتی و قانونگذاری بسیار پیشرفته‌تری را ارائه دهد که در آن حالت نیز حداقل دست ما خالی نبوده و می‌توانیم دموکراسی لایه‌ای را به عنوان یک پیشنهاد مطرح کنیم و مدل آن‌ها را با دموکراسی لایه‌ای از نظر نقاط قوت و ضعف مقایسه کنیم. شاید بتوانیم مدل برتر آن‌ها را با دموکراسی لایه‌ای تلفیق کرده و به یک مدل مناسب‌تر برای حکومت در جهان برسیم.

3.1.3 - سخن پایانی نگارنده:

در این لحظه که نگارش کتاب را به پایان می‌برم، حقیقتاً نمی‌دانم چه پیش می‌آید. نمی‌دانم حاصل ساعت‌ها تفکر و نگارش این کتاب، چه خواهد بود؟

گرچه من به عنوان نگارنده ی کتاب، شاید در زمان حیاتم پیاده شدن ایده دموکراسی لایه‌ای را نبینم که البته با توجه به وضعیت نابسامان جهان کنونی، بعید هم نیست ولی ارزش ایده را نیک می‌دانم و به همین جهت خرسندم که روزهای زیادی از عمر خویش را صرف آن کرده‌ام. ممکن است که بخاطر گمنامی نگارنده، این کتاب مورد توجه استادان و بزرگان علمی واقع نشود ولی حتی با این احتمال نیز بنا به وظیفه ی انسانی خویش، آن را با وجود تمام محدودیت‌های زمانی و کمبودهایی که داشتم، نگاشتم تا بلکه به دست خردمندان برسد و شاید آنانیکه تصمیم‌گیر هستند با داشتن نتایج اندیشه‌های من، بتوانند راحت‌تر بیندیشند و تصمیمی قاطع و راسخ برای خدمت به گیتی و انسان‌ها بگیرند و در این راستا فداکاری نمایند.

به هر حال اگر این کتاب در رسیدن به هدفش موفق باشد که نگارنده را هیچ پاداشی بالاتر از آن متصور نیست و به قول حافظ بزرگوار؛ «ساقی به نور باده برافروز جام ما مطرب بگو که کار جهان شد به کام ما (حافظ)»

و اگر این کتاب به هر دلیلی مورد توجه قرار نگیرد، نگارنده چشم امید به آیندگان می‌دوزد و امید دارد که در آینده‌ای نه چندان دور، دیگران به ارزش آن پی ببرند. و این قدرت قلم و اندیشه است که جاودانه است و زمان نمی‌شناسد و به قول حافظ بزرگوار؛ «هرگز نمیرد آن که دلش زنده شد به مهر ثبت است بر جریده ی عالم دوام ما(حافظ)»

به امید روزهایی لبریز از محبت و دوست داشتن و شادی برای جهانیان

ببر سفید؛ سرباز کوچک آزادی

۱۸ آگوست ۲۰۱۸

ما درس سحر در ره میخانه نهادیم	ما حاصل عمر بر سر خمخانه نهادیم
در خرمن صد زاهد عاقل زند آتش	این داغ که ما بر دل دیوانه نهادیم
سلطان ازل در غم عشق، گنج نهان کرد	تا روی بر این منزل ویرانه نهادیم
در دل ندهم ره پس از این مهر بتان را	مهر لب او بر در این خانه نهادیم
در خرقة از این بیش منافق نتوان بود	بنیاد بر این شیوه رندانه نهادیم
چون می‌رود این کشتی سرگشته در آخر	جان بر سر آن گوهر یک دانه نهادیم
امید در آنکس که چو ما بی‌دل و دین بود	بر او لقب عاقل و فرزانه نهادیم
گاهی که خیالی ز تو بردیم در حافظ	بر او چو گدا منت شاهانه نهادیم